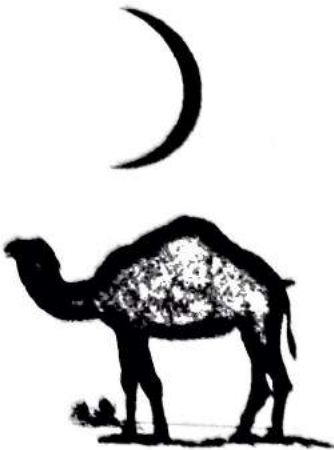

تاکه پهیجی فهرمی بو نویتترین کتیبی PDF

www.fb.com/PDFkurd

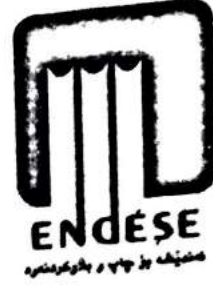

کیمیایا گهر

پاولو کویلو

وهرگنپانی سیروان مهحمود

ناوہندی رۆشنبیری و ہونہری نەندیشە

بە پێوە بەری هونہری: باسم رەسام

ناوی کتیب: کیمیاگەر

ناوی نووسەر: پاولۆ کویلۆ

وەرگێڕانی لە ئینگلیزییەو: سیروان مەحمود

بابەت: پۆمان

تۆبەتی چاپ: دووھم ۲۰۱۴

چاپخانە: پەنجەرە

تیراژ: (۱۰۰۰) دانە

نرخ: (۵۰۰۰) دینار

ژمارە ی سپاردن: لە بەرپۆوە بەرایەتی گشتی کتیبخانە گشتییەکان

ژمارە (۱۷۷۲) ی سالی (۲۰۱۴) ی پیدراوہ.

ISBN: 978-1-63068-976-6

نەم کتیبە لەم سەرچاوەیەوہ کراوہ بە کورنی:

Paulo Coelho, The Alchemist
Published by: Harper Collins, 2012

ناوہندی رۆشنبیری و ہونہری نەندیشە/نەندیشە بۆ چاپ و بلاوکرینەوہ
سلیمانی-شەقامی مەولەوی-تەلاری سیروانی نوێ-نہۆمی چوارەم

www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com

<http://www.facebook.com/Andeshacenter>

07501026400

تاکه پهیجی فهرمی بو نویتترین کتیبی PDF

www.fb.com/PDFkurd

تیبیبی نووساھر

له يادمه نامه يه کم له بللوكه ره وهى ئەمەريكى، هارپەر كۆلېنسە وه بۆ هات، كه نووسرابوو «خويندنه وهى كېمياگەر وهك ئەوه بوو له شه به قدا به ئاگابىيت و خۆره لاتن بىينى، له كاتىكدا هېشما باقى جيهان له خه ودان.» چوومه دەر وه و له بىرى خۆمدا گوتم، «كه واته كتيبه كه م وه رده گيپر درى!» له وكاته دا، سه ره پراى ئەوه موو دهنگه ش، كه پييان ده گوتم ئەوه كارىكى مه حاله، له مملانيى ئەوه دا بووم، وهك نووسەر بىگوزهرينم و دواى پاره وى خۆم بكه وم.

ورده ورده خه ونه كه م بووه واقع. ده يان، سه دان، سه زاران و مليونان تيراژ له ئەمريكا فرۆشران. پوژيک پوژنامه نووسىكى به رازىلى ته له فونى بۆ كردم و گوتمى سه رۆك كلينتون له كاتى خويندنه وهى ئەوه كتيبه دا وينه ي گيراوه. پاش ماوه يهك، كاتى له توركييا بووم، گوشارى قانىتى فه يرم كرده وه و بينيم جوليا پوېيرتس رايگه ياندووه، كه به خويندنه وهى كتيبه كه زۆر ئاسووده بووه. به تهنيا له شه قامىكى ماياميدا ده رويشتم و گويم له كچيک بوو به دايكى ده گوت، «ده بين كېمياگەر بخوينيته وه!»

كتيبه كه بۆ ۷۱ زمان وه رگيپر درا، له جيهاندا ۶۵ مليون كۆپى ليفرۆشرا و خه لكيش ده ستيان به پرسىار كردن كرد: «تو بلىى ؟ نه نىيبهك له پشتى سه ركه وتنكى ناوها گه وده وه هه بين؟» تاكه وه لامى راست ئەوه يه، كه خويشم نازانم. ئەوهى ده يزانم ئەوه يه، كه هه ر به شيوهى سانتيياگوى شوان، ده بين ئاگادارى داستانى

تایبەتی خۆمان بین.

داستانی تایبەتی چییە؟ بەرەکەتی خودایە، ئەو پارەوویە، کە
خودا لەسەر زەوی بۆت هەڵدەبژێری. هەر کات شتیک دەکەین، کە
پرمان بکات لەپەرۆشی، دواي داستانی خۆمان دەکەوین. بەهەر حال
هەموومان غیرەتی ئەوەمان نییە پووێ پووێ خەونەکانمان ببینەو.
بۆ؟

لەبەر چوار تەنگوچە لەمە. یەكەم، هەر لە منداڵییەو پیمان
دەگوتری، ئەووی دەمانەوێت بیکەین مەحاله. بەم فیکرەییەو گەر
دەبین، لەگەڵ زیادبوونی تەمەنیشدا، کینه و ترس و گوناھیش زیاد
دەکەن. ئیدی کاتی دێ، ئەو داستانە تایبەتیە لەقوولایی پۆحماندا
دەنێژری و دەبێتە شتیکی نادیار، بەلام هیشتا بوونی هەیە.

ئەگەر ئازایەتی بەدووگەوتنی خەونەکانمان هەبێ، ئەو پووێ پووێ
دووم ئاستەنگ دەبینەو: خۆشەویستی. پێدەزانین چیمان گەرە،
بەلام دەترسین لەکاتی بەجێهێشتنی هەموو شتیک بۆ شوێنکەوتنی
خەونەکی خۆمان، کەسانی چوار دەورمان ئازار بدەین. نازانین
خۆشەویستی تەنیا تەوژمیکی بەهێزترە و ئەو کەسانی بەراستی
شادی ئیمەیان دەوێ، ئامادەن یاوهری گەشتەکانمان بکەن.

کاتی خۆشەویستی وەک هاندەری قبوڵدەکەین، پووێ پووێ
سییەم کۆسپ دەبینەو: ترسی بەرەنگاریبوونەووی ئەو شتانە
لەپارەووەکانماندا تووشی دەبین. ئەوانە لەپینا و خەونەکانماندا
دەجەنگن، بە نەهاتنەدی زۆر زیاتر ئازار دەچێژن، چونکە ئیدی
ناتوانن پۆزشەکی پیشوویان بەکاربێنن، «ئاه، نامەوێ ئەو شتە
بەدی بێنم.» دەمانەوێ پێی بگەین و دەشزانین هەموو شتیکمان
لەپیناویدا خستوووە تەمەنسییەو، سەرەپای ئەو شت، کە تەووی
دلێشمان لەگەشتەکانماندا، دەزانین پارەوی داستانە تایبەتیەکانمان لەهێج

پىنگە يەكى تر ئاسانتر نىيە . لى دەبى ئىمەى جەنگاۋەرى پووناكى
ئامادە بىن لەساتە سەختەكاندا ئارام بگىرىن و بزانىن گەردوون
لەبەدى ھىنانى خەونەكەماندا يارمەتيمان دەدات، گەر چى ناشزانين
بە چ شىۋە يەكە .

لەخۆم دەپرسىم: ئايا بەزىن گىرنگە؟ باشە خۆ گىرنگ بى يا نا،
ھەر پوودەدات . كاتى بۆ يەكەمجار دەست بەجەنگ دەكەين لەپىناۋ
خەونەكانماندا، بىئەزمونىن و چەندىن ھەلە دەكەين . بەلام لەگەل
ئەۋەشدا، نەينى ژيان ئەۋەيە، كە ھەوتجار بگەويت و ھەشتجار
ھەستىتەۋە .

ئەى بۆ ھىندە گىرنگە دواى داستانى تايبەتى خۆت بگەوى،
لەكاتىكدا خەلكانى دىكە زياتر ئازارى پىچىژن؟ چونكە جارىك
لەجاران بەسەر شتەكانماندا زال بووين و ھەمىشەش دەتوانين بەشىۋەى
ئەوجارە بىن - ئىمە پىرىن لەھەستىكى خۆشى و باۋەپىكى مەزنتىر .
لەبىدەنگى دلماندا دەزانين، كە بەنرخىى خۆمان بۆ پەرجووى ژيان
دەسەلمىنين . ھەر پۆژ و ھەر كاتر مېرىك بەشىكە لەجەنگە باشەكە .
بەخۆشى و پەروشىيەۋە دەست بەژيان دەكەين . پەشوكان و ئازارى
چاۋەپواننەكراۋ، زۆر خىراتر لەۋ ئازارانە تىدەپەرن، كە بەپوالەت
ھەمواردەكرىن؛ ئازارە پوالەت يىھەكان بى ئەۋەى تىبىنىيان بگەين،
بۆ چەندىن سال دەمىننەۋە و وردە وردە پۆحمان دەخۆن، تا ئەۋ
كاتەى وامان لىدى ئاتوانين خۆمان لەم تالۋە ئازاد بگەين و لەباقى
ژيانماندا لەگەلمان دەمىننەۋە .

بەشۋىنكەۋتنى خەونەكانمان و بەكارىردنى تەۋاۋى وزەى
خۆشەۋىستىمان بۆ مەشقردن لەسەرى و ژيان لەگەل بىرىنەكانمان
بۆ ماۋەى چەندىن سال، لەناكاۋ بۆمان دەردەكەۋى ئەۋەى ھەمىشە
ئارەزۋىمانكردۋە لەبەردەمماندايە و چاۋەپىمان دەكات، پەنگە

هەر له سببهیدا بێ. ئەوجا چوارەم تووشی دیتە پیشی: ترسی به واقعکردنی ئەو خەونەى تەواوی ژيانمان له پیناويدا جهنگیوین. ئۆسکار وایلد گوتوویهتی، «هه‌موو مرۆڤی ئەو شته ده‌کوژی، که ئاره‌زووی ده‌کات.» ئەوه‌یش وتیه‌کی راسته. ئەگه‌ری ئاسان به‌دیهینانی ئەوه‌ی گه‌ره‌کمانه، پۆحی مرۆڤی ئاسایی پرده‌کات له‌تاوان. ته‌ماشای ئەو که‌سانه‌ی چوارده‌ورمان ده‌که‌ین، که له‌به‌راستیکردنی هه‌زه‌کانیان شکستیان هیناوه و ئیمه‌ش پیمان وایه شایانی ئەوه نین به‌ئاره‌زووه‌کانی خۆمان بگه‌ین. له‌یادی ده‌که‌ین به‌سه‌ر چه‌ند ته‌نگوچه‌له‌مه‌یه‌کدا زالبوین، به‌رگه‌ی چ ئازاریکمان گرتووه و کۆلمان له‌چی داوه، تا به‌ئیره‌ گه‌یشتووین. چه‌ندین خه‌لک ده‌ناسم، که کاتی داستانی خۆیان له‌ده‌ستدابووه، چه‌ند هه‌له‌یه‌کی گه‌مزانه‌یان کردووه و هه‌رگیز نه‌یان‌توانیووه به‌ئامانجه‌که‌یان بگه‌ن، گه‌رچی ته‌نیا هه‌نگاوئیکیش لیوه‌ی دووربوون.

ئهمه‌ ترسناکترین ئاسته‌نگه، چونکه به‌شیوه‌یه‌ک له‌شیوه‌کان، سیمایه‌کی پیروزی هه‌یه: ده‌ستبه‌رداربوونی شادی و سه‌رکه‌وتن. به‌لام ئەگه‌ر شایانی ئەوه‌ی بێ، که له‌پیناويدا جهنگیویت، ئەوا ده‌بیته ئامیژیکی خودا، یارمه‌تی پۆحی جیهان ده‌ده‌یت و تیده‌گه‌یت بۆچی لی‌ره‌یت.

بهشی په کم

کورپه که ناوی سانتیاگو بوو. زهرده په رپوو کاتی له گه ل میگه له که ی
گه یشته کلیسه چوله که. ماوه یه کی ژوربوو بانه که ی پووخا بوو.
دارچناریکی گه وره ش له شوینی ژوری که لوبه له پیروزه کانی جاران
هاتبوو دهره وه.

بریاریدا نه و شه وه له وی به سه ره ری. چاوه پنیکرد تا هه موو
مه په کان له دهره وازه ویرانه که وه پویشته ژورری، پاشان هه ندیک
سیری دانا، تا مه په کان نه توانن به شه و پرونه دهری. گورگ
له و هه ریمه دا نه بوو، به لام جاریک یه کیک له ناژه له کان ونبوو بوو
و کورپه که ش ته واوی پوژی دواتری به گه ران به دووی نه و مه په دا
به سه ره بر دبوو.

زه وییه که ی به چاکه ته که ی سرپی و پالکه وت، نه و کتیبی وه ک
سه رین به کارهینا، که تازه له خویندنه وه ی ته واو بوو بوو. به خوی
گوت، که ده بی له مه و دوا کتیبی نه ستورتر بخوینیتته وه: دره نگر
ته واو ده بن و به کارهینانیشیان وه ک سه رین ناسووده به خستره.
هیشتا تاریک بوو کاتی به ناگا هات، سه ری بو ناسمان هه لبری
و له بنمیچه نیمچه پووخاوه که وه نه ستیره کانی ده بینی.
له بیری خویدا گوتی، ده مو یست که میک زیاتر بخه وم. هه ره مان
خه ونی هه فته ی پیشووی بینیبوو وه، جاریکی تریش به ر
له کوتاییه اتنی خه ونه که، خه به ری بوو بوو وه.
هه ستا، گوجانه که ی هه لگرت و ده ستیکرد به پادانی نه و مه په انی

هیشتا خه وتبوون. تیبینیکرد له گه ل خه به ربوونه وهی خۆیدا، زۆرینهی نازه له کانیش ده ستیان به جووله کرد. هر ده تگوت وزه یه کی نهینی ژیا نی ئه می به می مه ره کانه وه به ستووه ته وه، ئه و مه رانه ی دوو سالی رابردووی له گه لدا به سه ربردبوون و بردوونی بو گونده کان تا خواردن و ئاویان بو بدوزیتته وه. به بۆله گوتی، «هینده پیم راهاتوون، که رهنگه به خشته ی کاره کانم ئاشنا بووین.» بو ساتی بیرى له وه کرده وه و پیی وابوو، رهنگه به پیچه وانه وه بی: ده شی ئه م به خشته ی کاره کانی مه ره کان راهاتبی.

چهند دانه یه کیان دره نگر خه به ریان بووه وه. کورپه که گوچانه کی له یه ک به یه کیانه وه ژه نی و هر یه که یانی به ناوی خۆیه وه بانگکرد. هه میشه باوه پی وابوو مه ره کان له قسه کانی تیگه ن. هر بۆیه هه ندیکجار ئه و به شانیه ی کتیه کانی بو ده خویندنه وه، که سه رنجی خۆییان پاکیشابوو، یان باسی ئه و ته نیایی و شادییه ی بو ده کردن، که شوان له کیلگه کاندایه پووبه پووی ده بیته وه. هه ندیکجار تیبینی له سه ر ئه و شتانه پیده گوتن، که له و گوندانه ی به جیه هیشتبوون، بینیبوونی.

به لام له و چهند پۆژه ی دوایدا ته نیا باسی یه ک شتی بۆیانده کرد: کیژیکی، که کچی بازرگانیکه و له و گونده ده ژی، که ئه وان له نزیکه ی چوار پۆژدا ده یگه یشتنی. ته نیا یه کجار بو ئه و گونده پۆیشتبوو، ئه ویش سالی رابردوو بوو. بازرگانه که سه رکاری دوکانیکی وشکه بوو، هه میشه داوایده کرد مه ره کان له به رده می خۆیدا ببردینه وه، به و شیوه یه ش بوار نه ده بوو فیلی لیبکری. هاوپییه ک باسی ئه و دوکانه ی بو کورپه که کردبوو، ئه ویش مه ره کانی بردبوو بو ئه و.

کورپه که به بازرگانه کهی گوت، «ده مه وی هه ندیک خوری بفرۆشم.»

دوکانه که جه نجالبوو و بازرگانه کهش داوای له کورپه که کرد تا پاشنیوه پۆ چاوه پریکا. به و شیوه یه ش کورپه که له نزیک دوکانه که دانیشته و کتیبیکی له جانتا کهی ده رهینا.

دهنگی کچیک له پشتیه وه گوتی، «نه مده زانی شوانه کانیش خوینده وارییان ههیه.»

کچه که له هه ریمی ئەنده لوسیا دا نمونه یی بوو، خاوه ن قژیکی خا و جووتیک چا و بوو، که به شیوه یه کی ئالۆز داگیرکاره مووره کانی بیرده خسته وه .

کورپه که له وه لامدا گوتی، «به لام ئەوه ندهی له مه ره کان فیرده بم، له کتیبه کانه وه فیڕ نا بم.» له ماوه ی ئەو دوو کاتژمیره ی قسه یانده کرد، کیژه که پیی گوت، که کچی بازرگانه کهیه و باسی ژیا نی گونده که ی بو کرد، که هه موو پۆژه کان تییدا چوونیه کن. کورپه که باسی لادیکانی ئەنده لوسیای بو کرد و هه والی ئەو شارۆچکانه ی پیدایا، که سه ردانی کردبوون. گۆرپانکارییه کی سه رنجرا کیش بوو، له قسه کردن له گه ل مه ره کانه وه بو ئەم شیوه گفتوگویه .

کچه که پرسی، «چۆن فیڕی خوینده واری بوویت؟»

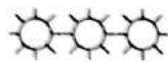
گوتی، «وه ک هه موو که سیکی تر، له خویندنگه.»

«ئهی ئەگه ر خوینده واریت ههیه، بوچی شوانی ده کهیت؟»

له به رخویه وه وه لامیکی بۆلاند، که بووه هوی ئەوه ی خوی له پرسیاره که بدزیته وه . دلنیا بوو له وه ی هه رگیز کچه که تینه ده گیشته . له سه ر گۆرپانه وه ی چیرۆکی گه شته کانی به رده و امبوو و چاوه موورییه کانی ئەویش، پر له ترس و چه په سان ده بوون. له گه ل

تیپه پینی کاتدا، کورپه که چه زیکرد هرگیز نه و ماوه به کوتایی نه یهت، ده یویست باوکی کچه که سه رقالم بیی و بو ماوه ی سن پوژان کورپه که له ویا بهیلپته وه . بویده رکه وت هه ست به شتیک ده کا، که هرگیز نه زمونی نه کردوه : خواستی ژیانی هه تا هه تایی له یه ک شویندا . له گه ل نه و کچه پرچ قازووه، هرگیز پوژده کانی دووباره نه ده بوون .

به لام له کوتاییدا بازرگانه که ده رکه وت و داوای له کورپه که کرد چوار مه پان بپرپته وه . پاره ی به کورپه که دا و داوای لیکرد سالی داها توش بگه پته وه .

ئیستاش ته نیا چوار پوژی مابوو بگه پته وه بو هه مان گوند . چالاک و له هه مان کاتیشدا نانا سووده بوو، رهنگه کچه که نه یی له یاد کرد بی . چه ندین شوان به ویدا تیپه ریون و خووریان فرۆشتووه . به مه ره کانی گوت، «گرنگ نییه، کچی تر له شوینی دیکه ده ناسم.»

به لام له ناخه وه ده یزانی به لایه وه گرنگه . ده شیزانی شوانه کان، هر به شیوه ی ده ریاوان و ده ستگیره کان، هه میشه شارۆچکه یه ک ده دۆزنه وه، که که سیکی نه وی وایان لیده کات شادی گه پانه بیباکه کانیان له یاد بکه ن .

کازیوه بوو، شوانه که مه ره کانی به ره و ناراسته ی خوره که به رپده کرد . له بیرری خویدا گوتی، نه وان هرگیز پیویستیان به بریاردان نییه . رهنگه هر له بهر نه وه ش بی هه میشه له نزیک من ده میتنه وه . تاکه شتی که بو مه ره کان گرنگ بوو، خواردن و ناو بوو .

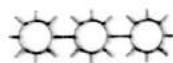
هنا کورمه که برتواند با او هر گه ی باش بدوزیته و، مه پدکان هاورپی
 ده وون به او، رفته کانیان هر به همان شیوه بوون، له گه
 کاترمیره بهروا له نا کوناکانی نیوان خوره لاتن و زرده پددا؛ هر گیز
 له نه نه ی، لاویش یاندا کتیبیکیان نه خویند ووه ته و، هر ودها له وده
 دونه وده گه ریشتر، که کورمه که باسی دیمه نی شاره کانی بۆ ده کردن.
 نه نیا به خواردن و ناو قایل بوون، له به رامبه ریشدا، میهره بانانه
 خووریه گه یان، هاو لیبیان و - جار چارهش - گوشته که یانیا
 ده به خشی.

کورمه که له بیرری خویدا کوتی، نه گه ر نه مپۆ بیم به درنده و
 بریار بدم بهک به به کی مه پدکان بکوژم، ته نیا نه و کاته پیی
 درانن، که زۆرینه ی پانه مه پدکه سهرده بپم. نه وان باوهرم پیده کن
 و له یادیانگردوه چون پشت به خویان بهستن، چونکه من بۆ
 دۆزینه وه ی خواردن پابه ریبیان ده کم.

کورمه که سه ری له بیرۆکه کانی خوی سوپمابوو. پهنگه نه و
 کلۆسه به ی دارچناره که ی تیدا گه وره بووه، خیوی تیدا بی. وای
 له کورمه که کرد بۆ جاری دووه هم مان خهون ببینیته و به رامبه
 هاورپی دل سوژه کانی ههست به تووره بوون بکات. که میکی له و شه رابه ی
 خوارده و، که له نیواره خوانی شهوی پیشووی مابوو و چاکه ته که ی
 له نزیک خویه وه کو کرده و. ده یزانی چند کاترمیژیکی تر خۆر
 ده چیته ناوه راستی ناسمان و هینده گه رم ده بی، که ئیدی ناتوانی
 میگه له که ی به ره و کیلگه کان به ری. نه مه نه و کاترمییره ی پۆژه،
 که ته وای نیسپانیا له وهرزی هاویندا ده خهون. گه رماکه تا شه و
 ده خایه نی و ده شبی ته وای نه و ماوه یه چاکه ته که ی هه لبگری. کاتی
 ده ستیکرد به گله بی کردن له سه ر نه و باره قورسه ی، بیرری که و ته و
 له بهر چاکه ته که یه، که ده توانی بهرگه ی سه رمای زرده په ر بگری.

له بیرری خۆیدا گوتی، ده بی ئامادهی گورانکاری بین، ته بجا به قورسی و گهرمی چاکه ته که ی شادمان بوو.

چاکه ته که ی ئامانجیکی هه بوو، کوربه کهش به هه مان شیوه ئامانجی کوربه که گه شتکردن بوو، پاش دوو سال پویشن به نوجی نه نده لوسیدا، ته واوی شاره کانی هه ریمه که شاره را بوو بوو. تازیبو له سهردانه کهیدا بو کچه که ی پوونیکاته وه، که چۆن شوانیکی ساکار ده توانی بخوینیته وه. هه تا ته مه نی شانزه سالی نه کولیتی کاسۆلیکدا خویندوو یه تی. دایک و باوکی ده یانویست بیته قه شه به و شیوه یه ش ده بووه سه رچاوه ی شانازی خیرانیکی جوتیار هه ر به شیوه ی مه ره کان، بو په یدا کردنی خوراک و شو کاری زه حمه تیان ده کرد. ئیسپانی و لاتینی و ئایینزاتی خویندوو. هه ر له مندالییه وه ده یویست شاره زای جیهان بین، شه وهش بو شه تده له وه گرنگتر بوو، که خودا بناسی و فیری گوتاهه کانی سروق بین. پاشنیوه پۆیه ک، له سهردانیکیدا بۆلای خیرانه که ی، غیره تی دایه به رخۆی، تا به باوکی بلنی نایه وی بیته قه شه. نه بهیری گه شت بکات.

باوکی گوتی، «له ته واوی جیهانه وه خه لک هاتوو و به نایه ئه م گونده دا تیپه ریوون. هاتوو بو شوینی نوی بگه رتن، به ئه م کاتی پویشنوو، زۆر به ساده یی هه ر نه و که سانه بوون، که پیشتەر گه یشتبوونه ئیره. به چیاکاندا سه رکه وتوو، تا کوشکه که پیشتەر پیشیان وابوو رابردوو باشتره له وه ی ئیستا هه مانه. نه وان خه لکتر قه رزه رد، یان پیستهره ش بوون، به لام له راستیدا هه ر وه ک شه

که سانهن، که لیږه ده ژین.»

کورپه که گوتی، «به لام دهمه ویی قه لای ئه و شوینانه ببینم، که ئه وان لئی ده ژین.»

باوکی به رده وام بوو، «ئه و خه لکه ی زه وییه که ی ئیمه ده بینن، ده لئین حه ز ده که ن بو هه تاهه تایه لیږه بژین.»

کورپه که گوتی، «به لام منیش دهمه ویی زه وییه کانی ئه وان ببینم و بزنام چوون ده ژین.»

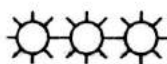
باوکی گوتی، «ئه وان ه ی دینه ئیږه، پاره یه کی باشیان هه یه و ده توانن گه شت بکه ن. له ناو ئیمه دا، ته نیا شوانه کان توانای گه شتکردنیا ن هه یه.»

«که واته منیش دهم به شوان.»

باوکی هیچی تری نه گوت. پوژی دواتر جانتایه کی دایه، که سی کۆینی دیرینی ئالتوونی تیدا بوو.

«ئه مانه م له کیلگه کاندای دوزییه وه. دهمویست بین به به شیک له میراتییه که ت. به لام میگه لیکی پیبکره. برپوره کیلگه کان، پوژیکیش بو ت دهرده که ویی، که گونده که ی ئیمه باشتیرینه، ژنه کانیشمان جوانترین.»

ئه و جا نزای خیری بو کورپه که کرد. کورپه که له پامانی باوکیدا ئاره زووی ئه وه ی به دیکرد، که خو ی بتوانی گه شت به جیهاندا بکات - ئاره زوویه ک، که هیشتا بوونی هه بوو، به لام ده بوو له ماوه ی ئه و چند ساله دا و له ژیر باری مملانییدا بو ئاو و خواردن، بو شوینیک، که بتوانی شه وی تیدا بکاته وه، بنیژیت.

ئاسۆ سووربوو و له ناکاو خۆره که ده رکهوت. کوره که گفتوگو که ی
 نیوان خۆی و باوکی بیرکهوته و ههستی به شادی کرد؛ ئیستا
 چه ندین کۆشکی بینوو و چاوی به چه ندین ئافرته که وتوو
 (به لام هیچیان ناگه نه وه به وهی له چه ند پۆژی داها توودا چاوی
 پیی ده کهوت). خاوه نی چاکه تیک، کتیبیک، که دهیتوانی له گه ل
 دانه یه کی تر دا بیگورپته وه، رانه مه پیک بوو. به لام گرنگترین شت
 نه وه بوو، که هه موو پۆژیک دهیتوانی خه ونه که ی به دی بیئی.
 نه گر پۆژیک له پۆژان له کیلگه کانی نه نده لوسیا بیزار بیا یه،
 دهیتوانی بر وا بو دهریا. له و کاته شدا دهریا بو نه و به س بوو،
 چونکه به شاری دیکه ئاشنا ده بوو، چاوی به ژنی دیکه ده کهوت
 و بواری دیکه ی بو شادمانی ده بوو. کاتی ته ماشای خۆره له لاتی
 کرد، له بییری خۆیدا گوتی، نه متوانی خودا له خویندنگی کاسۆلیکدا
 بدۆزمه وه.

هه رکات بیتوانییا، ریگه یه کی تری بو گه شتکردن ده دۆزیه وه.
 پیشتر هه رگیز نه چوو بووه کلێسه پووخوا وه که وه، له قینی نه وه ی
 چه ندینجار به و ناوچانه دا گه شتیکرد بوو. جیهان گه وره و نه بر او هیه؛
 ده بوو ماوه یه ک ریگه ی بدابا مه په کان پاره وی خۆیان هه لبرژین،
 به و شیوه یه شتی بایه خداری دیکه ی ده دۆزیه وه. کی شه که نه وه یه
 مه په کان ته نانه ت به وه ش نازانن، که هه موو پۆژیک پاره ویکی نوئی
 ده گرنه بهر. نابینن کیلگه کان نوین و وه رزه کان ده گورپین. هه موو
 نه وه ی بییری لیده که نه وه، خواردن و ئاوه.

کوره که پاما، په نگه هه موومان هه ر به هه مان شیوه بین.
 ته نانه ت منیش - له و کاته وه ی چاوم به کچی بازرگانه که که وتوو،
 بیرم له هیچ کیژیکی تر نه کردوو ته وه. ته ماشای خۆره که ی کرد و
 بویده رکهوت بهر له نیوه پۆ ده گاته تاریفه. له ویی دهیتوانی کتیبه که ی

په دانه په گي نه مستورتر بگورپته وه، بتلی شهرا به کي پر بکاته وه،
 ديشر، پتاشي و قزى چاک بکات؛ ده بي خوى بو بينيني کچه که
 ناماده بکات، نه شي ده ويست بير له و نه گره بکاته وه، که شوانيکي
 نه به ميگه لیکي گه وره تره وه گه يشتبته نه وي و داواي هاوسه رگري
 لیکه سي.

نه ماشاي ناراسته ي خوره کي کرده وه، هه نگاهه کاني خيرا کردن
 و له بيوي خويدا گوتي، شياوه خه ونیک بيته راستي و ژيانیک
 پوپايه خ بکات. له ناکاو بيریکه وتوه، که له تاريفه ژنيکي لييه و
 ده تواني خه ون ليکبداته وه.

په وره ژنه که کوره کي به ره و ژورنيکي پشته وه ي خانووه کي برد؛
 په په ره په کي به موروي په نگاهه رنگ داپوشراو له ژوروي ميوانه که
 جيا گرابووه وه. که لوپه لي ژوره که پیک هاتبوو له ميژنيک، ويته په کي
 دلي په روي عيسا و دوو کورسي.

ژنه که دانپشت و داواي له کوره که ش کرد له سه ر کورسيه که
 دانپيشي. نه وچا ژنه که ده سته کاني کوره کي له ده ستي خويدا گرت
 و ده ستي به نزاخويندن کرد.

له نزي قه ره جيک ده چوو. کوره که خوي نه زموني له گه ل
 قه ره جه کاني شه قامدا هه بوو؛ نه وانپش گه شتيانده کرد، به لام نه وان
 پانه مه پيان نه بوو. خه لکي ده لين قه ره جه کان ژيانيان به فيلکردن
 له خه لگاني تر به سه ر ده به ن. ده شلين په يمانيان له گه ل نه هر يمه ن
 هه به، که گواپا مندال ده فرينن، ده يانبه ن بو چادرگه نه ينييه کانيان
 و ده يانگه ن به کويله ي خويان. به مندالي، هه ميشه کوره که تا پاده ي

مردن له وه ده ترسا قهره جه کان بیگرن، کاتیکیش ژنه که دهسته کانی نه وی له دهستی خویدا گرت، نه و ترسه ی مندالیی بو گه رایه وه . به لام نه و وینه ی دلی پیرۆزی عیسای هیه، له بیرى خویدا نه وه ی گوت . ده یویست خوی دلنیا بکاته وه . نه یده ویست دهسته کانی بکه ونه له رزه و پیشانی ژنه که ی بدات نه و که سینکی ترستۆکه . به هیواشی نزای باوکی نیمه ی ده خویند .

ژنه که گوتی، «زۆر نایابه .» هر چاوی له سه ر دهسته کانی کورپه که لانه ده برد و پاشان بیده نگ بووه وه .

خه ریکبوو کورپه که ده شله ژا . دهسته کانی که وتنه له رزه و ژنه که ش پیی زانی . خیرا دهسته کانی راکیشا .

په شیمانبوو له وه ی هاتبوو و گوتی، «نه هاتووم دهستم بو بگریته وه .» بو ساتیک بیرى له وه کرده وه پاره که ی بدا و بی نه وه ی گوئ بیستی هیچ شتی بی بروات، زۆر گرنگی به خه ونه دووباره که ی ده دا .

پیره ژنه که گوتی، «تۆ هاتوویت تا خه ونه که ت بو لیک بده مه وه . خه ونیش زمانی خودایه . کاتی به زمانی نیمه ده بوئ، ده توانم لیکى بده مه وه . به لام نه گه ر به زمانی پۆح قسه بکات، نه واته نیا خۆت لیبی تیده گه ییت . به لام هر کامیکیان بیت، پاره ی پراویژه کانمت لیده سه نم .»

کورپه که له بیرى خویدا گوتی، فیلیکی تر . به لام بریاریدا به ختی تا قی بکاته وه . شوان هه میشه له گه ل گورگ و سالی بیبارانیدا یاری به به ختی ده کات، هر نه وه ش ژیانى شوان چالاک ده کات .

گوتی، «دووچار نه و خه ونه م بینبووه . له خه ونمدا له گه ل مه رپه کان له کیلگه یه کدا بووم، نه و جا مندالیک ده رکه وت و ده ستیکرد به یاریکردن له گه ل نازه له کان . نامه وی خه لکی کاری وا بکه ن، چونکه

مەرپەكان لەبەيگانە دەترسن. بەلام وا ديارە ھەميشە مندالان دەتوانن كايەيان لەگەڵدا بکەن، بەبەي ئەوەی بشيان ترسيئن. نازانم بۆ. نازانم چۆن ئاژەلان لەبارەي تەمەني مەرۆقەو دەزانن.»

ژنەكە گوتی، «زياتر باسي خەونەكەتم بۆ بکە. دەبەي برۆم بەلای چيشتليئانەكەمەو. لەبەر ئەوەش كە پارەيەكي زۆرت پينييه، ناتوانم كاتيكي زۆرت بۆ تەرخان بکەم.»

كۆرپەكە بەكەميك توورپەييهو بەردەوام بوو، «منداڵەكە بۆ ماوہيەكي دريژ لەسەر ياريکردن لەگەڵ مەرپەكان بەردەوام بوو. ئەوجا لەناكاو منداڵەكە ھەر دوودەستي گرتم و گواستميەو بۆ ھەرپەمەكاني ميسر.»

كەميك وەستا، تا بۆيدەربكەوي گەر ژنەكە شتيك لەسەر ھەرپەمەكاني ميسر بزانی. بەلام پيرەژنەكە ھيچي نەگوت.

«ئەوجا لەھەرپەمەكاني ميسر،» - ئەم چەند وشەيەي بەھيواشي گوت، تا ژنەكە تيبگات - «منداڵەكە پيي گوتم، ئەگەر بييتە ئيرە، سامانيكي شاراوہ دەدۆزيتەو. پاشان ھەر كە ويستی شويني تەواوي سامانەكەم پيبلي، خەبەرم بووہو. ھەر دوو جارەكە بەو شيوہيە بوو.»

ژنەكە ماوہيەك بيەنگ بوو. ئەوجا دووبارە دەستەكاني گرتەو و بۆ ماوہيەك تەماشايکردن. گوتی، «ئيبستا ھيچ پارەيەكت لئ ناسەنم، بەلام ئەگەر سامانەكەت دۆزيەو، لەدەيا يەكيم دەوي.»

كۆرپەكە لەخۆشيدا پيكنەني. دەيتواني لەبەر ئەو خەونەي كە لەبارەي ساماني شاراوہو بينيوي، ئەو پارە كەمە پاشەكەوت بكات، كە پيي بوو!

گوتی، «باشە، خەونەكە ليكبەرەو.»

«يەكەمجار سويندم بۆ بخۆ. سويندم بۆ بخۆ، كە لەدەيا يەكي

سامانه که تم له به رامبه ر ئه وه دا ده ده یتى، که پیتی ده لیم.»
 کوره که سویندی بو خوارد. پیره ژنه که گوتی، که گویا ده بى
 ته ماشای وینه ی دلی پیروزی عیسا بکات و دووباره سویندی بو
 بخواته وه.

گوتی، «ئهم خه ونه به زمانى جیهانه. ده توانم لیکی بده مه وه،
 به لام لیكدانه وه که ی زور ئالۆزه. هر له به ر ئه وه یه پیم وایه شایانی
 به شیک له وشته بم، که ده یدوزیته وه.»

«ئهمه ش لیكدانه وه ی منه: ده بى برۆی بو هه ره مه کانی میسر.
 هه رگیز له باره ی ئه و شوینه وه هیچ نه بیستوهه. به لام نه گه ر مندالیک
 نیشانتی دابى، که واته بوونی هه یه. له وئى سامانیک ده دوزیته وه و
 ده تکاته پیاویکی ده وله مه ند.»

کوره که سه ری سورما بوو و جارپس بوو بوو. نه ده بوو له به ر خاتری
 ئه مه به دووی ئه و ژنه پیره دا بگه پئى! به لام به بییری که وته وه، که
 پیویست ناکا له به رامبه ردا هه یچ بره پاره یه ک بدات.

کوره که گوتی، «پیویست ناکا له پینا و ئه وه دا کاتی خوُم به فیرو
 بده م.»

«پیم گوتی خه ونه که ت ئالۆزه. هه ر شته ساده کانی ژیانن،
 که به و شیوه یه سه یرن؛ ته نیا مروقی زرنگ لییان تیده گا. له به ر
 ئه وه یش که من که سیکی زیره ک نیم، ده بوو شتیکی دیکه فیرو
 بیم، هه ر وه ک ده ست گرتنه وه.»

«ئهی چۆن بگه مه میسر؟»

«من ته نیا خه ون لیكده ده مه وه. نازانم چۆن بیانیه ینمه دی. هه ر
 له به ر ئه وه یه ده بى له گه ل ئه و شتانه دا بژیم، که که کانم بویان
 دیاریکردوم.»

«ئهی چی ده بى گه ر هه رگیز نه چم بو میسر؟»

«ئەو کاتە منیش پارە وەرناگرم. ئەوەیش یەكەمجار نابێ.»
 ئەوجا ژنەكە بەكۆرەكەى گوت بېروات، گوتى كاتیكى زۆرى تیدا
 بەفیرۆ داوه.

كۆرەكە هیوا بېراو بوو؛ بېریاریدا هەرگیز جاریكى تر بېروا بەخەون
 نەكات. بیری كەوتەوه، كە چەندین شتى هەیه و دەبێ ئاگای لییان
 بێ. پۆیشت بو بازارەكە، تا شتى بخوات، كتیبهكەى بەدانەیهكى
 ئەستورتر گۆرپییهوه و كورسییهكى لەگۆرەپانەكە دۆزییهوه، كە
 دەیتوانى لەوێ شەرابە نوێیهكەى تاقى بكاتەوه. پۆژیكى گەرم
 بوو، شەرابەكەش ئاسوودەبەخش بوو. مەرەكان لەدەروازەى شارەكە
 بوون، لەتەویلهى هاوڕییهكى. كۆرەكە چەندین خەلكى لەشارەكە
 دەناسى. هەر ئەوهش گەشتى لەلا جوانكردبوو - هەمیشە هاوڕی
 نوێى دەدۆزیهوه و پێویستیشى بەوه نەبوو هەموو كاتەكانى خۆى
 لەگەلیاندا بەسەرپەرێ. كاتى كەسێ هەموو پۆژی كۆمەلیك خەلكى
 دووبارە دەبینى، هەر وهك ئەوهى لەقوتابخانەى كاسۆلیكى بەسەر
 خۆیدا هاتبوو، وردە وردە ئەو خەلكە دەبنە بەشیک لەژیانى كەسەكە.
 ئەوجا دەیانەوێ كەسەكە بگۆرێ. ئەگەر كەسێ بەو شیوهیه نەبێ،
 كە خەلكانى تر گەرەکیانە، ئەوا توورە دەبن. وادیارە خەلكى
 فیکرەیهكى باشیان هەیه بو ئەوهى چۆن خەلكانى تر ژیان
 بگوزەرێنن، بەلام كەس فیکرەى بو ژیانى خۆى پێنیه.

بېریاریدا كەمىكى تر چاوه پێ بكا، تا خۆرەكە زیاتر لەئاسماندا
 خوار دەبیتەوه و پاشان بگەریتەوه بۆلای میگەلەكەى و بیانباتەوه
 بو ناو كێلگەكان. لەپاش سێ پۆژی تر، دەگەیشته لای كچی
 بازرگانهكە.

دەستیکرد بەخویندنهوهى ئەو كتیبهى كریبووى. لەیهكەم
 لاپەرەدا، باسى مەراسیمی بەخاكسپاردنیكى دەكرد. بیژانى ناوى

ئەو کەسانەى ناو کتیبەكەش زۆر زەحمەت بوون. لەبیری خۆیدا گوتی، ئەگەر پۆژئى لە پۆژان کتیبیک بنووسم، ئەوا لەیەك كاتدا تەنیا یەك كەس بەشدارى پێدەكەم، بەو شیوەیەش پێویست ناکا خۆینەر نیگەرانی لەبەركردنى ئەو هەموو ناوہ بئى.

كاتئى لەخویندەنەوہ كەدا چر بووبووہوہ، زیاتر حەزى لەكتیبەكە بوو؛ مەپاسیمەكە لەپۆژئىكى باراناویدا بوو، كۆرەكەش بەخێرھاتنى لەسەرما دەكرد. كاتئى دەخویندەوہ، پیاوئىكى پیر بەتەنیشتیەوہ دانیشت و دەیویست گفتوگۆیەك بكاتەوہ. پیرەپیاوہكە ئاماژەى بۆ خەلكى گۆرەپانەكە كرد و پرسى، «ئەوانە چى دەكەن؟»

كۆرەكە بەوشكى گوتى، «كار دەكەن»، دەیویست وادەربكەوئى، كە دەیەوئى خۆى بەخویندەنەوہكە یەوہ خەرىك بكات.

لە پاستیدا بیری لەوہ دەكردەوہ، كە چۆن لەبەردەمى كچى بازركانەكەدا مەركان دەبریتەوہ، بەو شیوەیەش كچەكە خۆى دەبیینى، كە دەتوانئى كارى گران بكات. چەندینجار وئینای ئەم دیمەنەى كردبوو؛ هەموو جارئى لەئەندیشەیدا كچەكە سەرى دەسوپما، كاتئى كۆرەكە دەیگوت دەبئى مەركان لەپشتەوہ بۆ پێشەوہ ببردرئینەوہ. هەولیشیدەدا چەند چیرۆكئىكى بیریكەوئیتەوہ، تا لەكاتى مەر برینەوہكەدا بۆیگێرئیتەوہ. زۆرینەى ئەو چیرۆكانەى لەكتیبەكانەوہ خویندبووہوہ، بەلام پئى دەگوت لەئەزموونى تاییبەتى خۆیەوہ سەرچاوەیان گرتوہ. كچەكە هەرگیز جیاوازییەكەى نەدەزانى، چونكە خویندەوارى نەبوو.

لەھەمان كاتدا، پیاوہكە سووربوو لەسەر هەولئى خۆى بۆ دامەزراندنى گفتوگۆیەك. گوتى ماندوو و تینووہ و داواى لئىكرد گەر بتوانئى قومئى لەشەرابى كۆرەكە بدات. كۆرەكە بتلەكەى بۆ پراگرت، خوازیاربوو پیرەپیاوہكە بەجئى بەئئیت.

به لام پياوه پيره که حەزى له قسه بوو و له کورپه کهى پرسى چ کتیبیک ده خوینیتته وه. کورپه که هه ولیدا توورپه ده ریکه وئى و بچیتته سه ر کورسییه کی تر، به لام باوکی فیترکردبوو ریز له خه لکانى له خوئى به ته مه نتر بگریئ. ئەوجا کتیبه کهى بو پياوه که راگرت - له بهر دوو هوکار: یه کهم، له بهر ئەوهى خوئى به ته واوه تى دنیا نه بوو چون ناو نیشانى کتیبه که ده خویندریتته وه؛ دووه میش، ئەگەر پياوه که خوینده وارى نه بایه، بوخوئى شه رمه زار ده بوو و ده چووه سه ر کورسییه کی تر.

هەر وهک ئەوهى بابەتیکى سه مه ره بئ، پیره پياوه که ته ماشای هه موو لاکانى کتیبه کهى کرد و گوئى، «همم ... ئەمه کتیبیکى گرنگه، به لام زور بیزارکه ره.»

کورپه که سه رى سوپرما. پياوه که خوینده وارى هه بوو و ئەو کتیبه شى خویندبووه وه. ئەگەر وهک پياوه که ش گوئى، کتیبه که جارپسکه ر بایه، هیشتا کاتى له به رده ستدابوو بیگوپئى به دانه یه کی تر.

پیره پياوه که به رده وام بوو، «ئەم کتیبه باسى ئەو شته دهکا، که نزیکه ی هه موو کتیبه کانى جیهان باسى دهکەن. باسى بیتوانایى خه لک دهکات له هه لبژاردنى چاره نووسى خویندا. به وهش کوئایى پیدئ، که ده لئى هه موو کهس برپوا به گه وره ترين درؤى جیهان دهکات.»

کورپه که به ته واوه تى سه رى سوپرما بوو و پرسى، «گه وره ترين درؤى جیهان چیه؟»

«ئەمه یه: له خالیکی ژيانماندا، کوئتروئى ئەوه له دهست ده دهین، که به سه رماندا پووده دات، به و شیوه یه ش چاره نووس ژيانمان زهوت دهکات. ئەوه گه وره ترين درؤى جیهانه.»

کورپه که گوتی، «هه رگیز نه وه م به سهر نه هاتووه. نه وان ویستیان بيم به قه شه، به لام برپارمدا بيم به شوان.»
 پیره پیاوه گوتی، «زور باشتره، چونکه زورت حه ز له گه شتکردنه.»
 کورپه که به خوی گوت، «زانی بیر له چی ده که مه وه.» له هه مان کاتدا پیره پیاوه که په په کانی کتیبه که ی هه لده دایه وه، وادیار بوو نایه وی بیگه پینیتته وه. کورپه که پی و ابوو جله کانی پیاوه که سه یربن. له و عه ره بانه ده چوو، که زور کات له و ناوچانه ده رده که وتن. نه فه ریکا چند کاتر میتریک له تاریفه وه دوور بوو؛ هر نه وه نده ی ده ویست به به له م به ده ربه نده باریکه کاندایه پیتته وه. زورینه ی کات عه ره به کان له شاره که ده رده که وتن، شتیان ده کپی و چه ند جاریک له پورژیکدا نزا سه یره که یان ده خویند.

کورپه که پرسى، «خه لکی کویت؟»

«خه لکی زور شوینم.»

کورپه که گوتی، «که س ناتوانی خه لکی زور شوین بی. من شوانم و چه ندین شوین گه راوم، به لام ته نیا خه لکی یه ک شوینم - خه لکی شاریکی نزیک کوشکیکی گه وره م. له و شوینه له دایک بووم.»

«باشه، که واته ده توانم بلیم له سه لیم له دایک بووم.»

کورپه که نه یده زانی سه لیم له کوپیه، به لام نه شیده ویست بپرسی، ده ترسا گه مژه ده ربکه وی. بو ماوه یه ک ته ماشای خه لکی گوره پانه که ی کرد؛ ده هاتن و ده چوون و هه مووشیان زور سه رقال دیار بوون.

پرسی، «نه ی سه لیم چونه؟» هه ولیده دا که میک زانیاری ده ست بکه وی.

«به و شیوه یه یه، که هه میشه بووه.»

هیشتا زانیاری چنگ نه که وتووه. به لام ده یزانی سه لیم

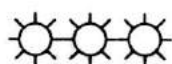
له نه نده لوسيا نيبه . نه گهر له وئى بايه ، نه وا له باره يه وه ده بيبست .
 له سه ر پرسيا ره كانى سوور بوو ، «نهى كارت چييه له سه ليم ؟»
 كوره كه له بيري خويدا گوتى ، خه لكى شتى سه مه ره ده لئىن .
 هه نديكجار و اباشتره له گه ل مه ره كاندا بى ، نه وان هيچ شتى نالئىن .
 هيشتاش و اباشتره له گه ل كتيبيكدا به ته نيا بيت . كتيبه كان له و
 كاتانه دا چيروكى خه ياليت بو ده گيرنه وه ، كه خوت ده ته وئى
 گوتيبستيان بى . به لام كاتى له گه ل خه لكى قسه ده كه ي ، شتى
 هينده سه ير ده لئىن ، كه هر نازانى چون دريژه به گفتوگو كه بده ي .
 پيره پياوه كه گوتى ، «ناوم ميلشيزه ده كه . نيا چنه د مه رت
 هه يه ؟»

كوره كه گوتى ، «مه رى ته واوم هه يه .» بويده ركه وت پياوه
 پيره كه ده يه وئى زياتر له باره ي ژيانيبه وه بزانى .
 «كه واته كي شه يه كمان هه يه . ناتوانم يارمه تيت بده م ، نه گهر پيت
 وابى مه رى ته واوت هه يه .»

كوره كه بيزار بوو . نه و داواى يارمه تى نه كردبوو . نه وه پيره پياوه كه
 بوو ، كه داواى قومى شه رابى كردبوو و ده ستى به گفتوگو كردبوو .
 كوره گوتى ، «كتيبه كه م به ره وه . ده بى بچم مه ره كانم كو بكه مه وه
 و برؤم .»

پيره پياوه كه گوتى ، «له ده يا يه كى مه ره كانتم بده رى و پيت
 ده لئىم چون سامانه شاراوه كه ت بدؤزيتيه وه .»
 كوره كه خه ونه كه ي بيركه وته وه و له ناكاو هه موو شتىكى بو پوون
 بووه وه . پيره ژنه كه پاره ي لى وهرنه گرتبوو ، به لام پياوه پيره كه -
 كه ره نگه ميردى ژنه كه بى - ده يو بست ريگه يه ك بدؤزيتيه وه تا
 پاره يه كى زور له به رامبه ر شتىكدا وهر بگريت ، كه هر بوونى نيبه .
 به دنيايبه وه پيره پياوه كه ش قه رج بوو .

بەلام بەر لەوھى كۆرپەكە شتئى بلىئى، پىرەپىاۋەكە خۇي داموكاندىھە، چىلكەيەكى ھەلگرت و دەستىكرد بەنوسىن لەسەر لمى گۆرپەپانەكە. شتئىكى بىرىقەدار لەسنگىيەھە ھىندە بەتىزى رەنگى دايەھە، كە كۆرپەكە نەيتوانى بۆ ماۋەيەكى كاتى ھىچ شتئى بىينى. بەجوولەيەك، كە زۆر خىرابوو بۆ تەمەنى پىاۋەكە، ئەو شتەي ناو پۆبەكەي شاردهە. كاتئى دووبارە تۋانى بىينى، كۆرپەكە ئەو شتانەي خويندەھە، كە پىاۋەكە لەسەر لەمەكە نوسىبوونى. لەسەر لمى گۆرپەپانى شارە بچووكەكە، كۆرپەكە ناۋى دايكى و ئەو خويندنگە كاسۆلىكىيەي خويندەھە، كە لىئى خويندبوو. ناۋى كچى بازركانەكەي خويندەھە، كە كەس لەو بارەھە نەيدەزانى، ناۋى شتگەلىكىشى خويندەھە، كە ھەرگىز بەھىچ كەسىكى نەگوتبوون.

پىاۋەكە گوتبوۋى، «من پاشاى سەلىم». كۆرپەكە بەشەر مەزارىيەھە پرسى، «بۆچى دەبئى پاشايەك لەگەل شۋانىكدا بدوئى؟»
 «لەبەر چەند ھۆكارىك. بەلام با بلىين گرنگترىنيان ئەوھە، كە تۆ سەر كە وتنت بەدەست ھىناۋە لەدۆزىنەھەي چارەنوسى خۆتدا.»
 كۆرپەكە نەيدەزانى «چارەنوس»ى مرؤف چىيە.
 «ئەوھە كە ھەمىشە ويستۋوتە بەدەستى بەئىنى. ھەموو كەسى لەلاويدا دەزانئى چارەنوسى خۇي چىيە.
 «لەو خالەي ژياناندا، ھەموو شتئى پوون و شياۋە. لەخەونبىين ناترسن و بىر لەھەموو ئەو شتانە دەكەنەھە، كە دەيانەوئى لەژياناندا پووبدات. بەلام لەگەل تىپەپىنى كاتدا، ھىزىكى نادىار قايلپاندىھەكات

بهوهی مه‌حاله چاره‌نووسی خویان بهیننه دی.»

هیچ کام له و شتانه‌ی پیره‌پیاوه‌که گوتی به‌لای کوره‌که‌وه زور گرنگ نه‌بوو. به‌لام ده‌یویست بزانی «ئه‌و هیزه نهینیه» جیه؛ کاتی باسیده‌کرد، سه‌رنجی کچی بازرگانه‌که‌ی راده‌کیشا.

«ئه‌و هیزه‌یه که نه‌رینییانه دهرده‌که‌وئی، به‌لام له‌پاستیدا نیشانیده‌دا چۆن چاره‌نووست بکه‌یته واقع. پۆح و ویستت ناماده ده‌کات، چونکه یه‌ک پاستی مه‌زن له‌سه‌ر ئه‌م هه‌ساره‌یه بوونی هه‌یه: هه‌ر که‌سێ بیت و هه‌ر شتی بکه‌ی، کاتی شتیکت گه‌ره‌که، له‌به‌ر ئه‌وه‌یه ئه‌و شته له‌ناو پۆحی گه‌ردوونه‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتووه. ئه‌وه کاری تۆیه له‌سه‌ر زه‌وی.»

«گر ته‌نانه‌ت ئه‌وه‌ی ده‌ته‌وئی گه‌شتکردن بی؟ یان هاوسه‌رگیرکردن بی له‌گه‌ل کچی بازرگانیکی چنیدا؟» «به‌لێ، گه‌ر ته‌نانه‌ت گه‌ران بی به‌دووی سامانیشدا. پۆحی جیهان له‌سه‌ر شادی خه‌لکی گه‌شه ده‌کات. هه‌روه‌ها به‌غه‌مباری و ئیره‌یی و دلپسییش. دۆزینه‌وه‌ی چاره‌نووس ئه‌رکی مرۆفه. هه‌موو شته‌کان یه‌کن.»

«کاتی شتیکت گه‌ره‌که، ته‌واوی جیهان له‌به‌ده‌ست هینانیا یارمه‌تیت ده‌دا.»

بۆ ماوه‌یه‌ک هه‌ردووکیان بیده‌نگ بوون، تیبینی گۆره‌پان و خه‌لکی شارۆچکه‌که‌یان ده‌کرد. یه‌که‌مجار پیره‌پیاوه‌که ده‌ستی به‌قسه‌کردن کرده‌وه.

«بۆچی ناگاداری می‌گه‌لێک ده‌که‌یت؟»

«چونکه حه‌زم له‌گه‌شتکردنه.»

پیره‌پیاوه‌که ناماژه‌ی بۆ نانه‌وایه‌ک کرد، که له‌به‌رده‌م په‌نجه‌ره‌ی دوکانه‌که‌یدا، له‌سووچیکی گۆره‌پانه‌که‌دا، وه‌ستا‌بوو. «کاتی منداڵ

بوو، ئه و پیاوهش ده یویست گه شت بکات. به لام بریاریدا به که مجار نانه واخانه که ی بکریت و هندیک پاره پیکه وه بنی. کاتی پیر ده بن، به ک مانگ له ئه فه ریکا به سهر ده بات. هرگیز بویده رنه که وتووه، که خه لکی ده توانن له هرته مه نیکدا ئه وه به دی بینن، که خه ونی پیوه ده بینن.»

کورپه که گوتی، «ده بوو بریاری بوون به شوانی بدابا.»
 پیره پیاوه که گوتی، «بیری له وهش کرد بووه وه. به لام نانه واکان له شوانه کان گرنگترن. نانه واکان مالیان هه یه، له کاتی کدا شوانه کان له دهره وه ده خه ون. دایک و باوکانش زیاتر هه ز ده که ن منداله کانیا ن هاوسه رگیری له گه ل نانه واکان بکه ن، وه ک له شوانه کان.»
 کورپه که له دلیدا ههستی به ئازاریک ده کرد، بیری له کچی بازرگانه که ده کرده وه. به دلنیا ییه وه نانه وایه کیش له شاروچکه که ی ئه ودا هه یه.
 پیره پیاوه که به رده وام بوو، «له ماوه یه کی دریزدا، ئه وه ی خه لکی له باره ی شوان و نانه واکانه وه بیری لیده که نه وه، له چاره نووسی خویان گرنگتر ده بن.»

پیاوه که په ره کانی کتیه که ی هه لدا یه وه و چووه سهر لاپه ره یه ک و دهستی به خویندنه وه ی کرد، کورپه که چاوه رییکرد، پاشان خویندنه وه که ی به پیاوه که بری، هه ر وه ک چۆن خوی پیی بردرابوو.
 «بوچی هه موو ئه م شتانه م پیده لئی؟»

«چونکه ده ته وی چاره نووسی خوت بکه یته واقع. ئیستاش له و خاله دایت، که خه ریکه به ته واوه تی کۆلی لیده ده ییت.»

«توش هه میسه له و دیمه نانه دا دهرده که وی؟»

«هه میسه به و جو ره نییه، به لام هه میسه له شیوه یه ک یا شیوه یه کی تر دا دهرده که وم. هه ندیکجار له شیوه ی چاره سه ریک، یان فیکره یه کی باشدا دهرده که وم. له کاتی تر دا، له ساتی به کلاکه ره وه دا،

شته کان پوءِ ناسانتر دهڪم. شتي ديڪهش دهڪم، به لام
 زورينه ي کات خه لڪي پئي نازانن نه و کارانه دهڪم.»
 پيره پياوهه ڪه باسي نه وه ي ڪرد، ڪه ههفته ي پيشور ناچار بوو بوو
 له به رده مي ڪانڪاريڪدا، له شتوه ي به رديڪدا دهريڪه ويئ. ڪانڪارهه ڪه
 ڪولي له هه موو شتيڪ دابوو، تا بروت به دووي زمروتيڪدا بگه پئي.
 ماوه ي پينج سالبوو له بووباريڪدا ڪاريد ه ڪرد، له پيناو گه پان به دووي
 زمروتدا، سه دان هه زار به ردي پشڪنيبوو. خه ريڪبوو ڪانڪارهه ڪه
 ڪول له هه موو شتيڪ بدات، له کاتيڪدا نه گه ر يه ڪ به ردي ديڪه ي
 پيشڪنيا - ته نيا يه ڪ به ردي تر - زمروته ڪه ي ده دوزيه وه. له به ر
 نه وه ي ڪانڪارهه ڪه هه موو شتيڪي ڪردبووه قورباني چاره نووسي
 خوي، پيره پياوهه ڪه برياري دابوو خوي له بابته ته ڪه وه بگليئي. خوي
 ڪردبوو به به رديڪ و خل بوو بووه وه پوءِ به ر پيڪاني. ڪانڪارهه ڪه ش،
 ڪه له پينج سالي بيهرهه مي خوي تووره و بيزار بوو، به رده ڪه ي
 هه لگرتبوو و فره ي دابوو لاهه. به لام هينده به تووندي فرتي دابوو،
 ڪه به رده ڪه شڪابوو و له ناو شيدا، جوانترين زمروتي جي هاني تي دا
 بوو بوو.

پيره پياوهه ڪه به داغ له دل ي گوتي، «خه لڪي له سه ره تاي ژياناندا
 فير ده بن هوڪاري بوونيان چيهه. پهنگه له به ر نه وه ش بي، ڪه هه ر
 زوو ڪول ده دن. به لام شته ڪه به و شتوه يه يه.»
 ڪورهه ڪه بيري پيره پياوهه ڪه ي خسته وه، ڪه شتيڪي له باره ي
 ساماني شاره وه گوته بوو.

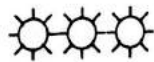
پيره پياوهه ڪه گوتي، «ئاوي خوڀ په رده له سه ر سامان هه لده مالي،
 هه ره مان نه و ته ورمانه ش له خاڪدا ده ينيژن. نه گه ر ده ته ويئ شتي
 له باره ي سامانه ڪه ته وه بزاني، ده بي له ده يا يه ڪي ميگه له ڪه تم
 بده يتي.»

«ئەي پيٽ چۆنە لە دەيا يەكي سامانە كەمت بدەمى؟»
 پياوھە كە هيوابراو دياربوو. «ئەگەر بەليني بەخشيني ئەو شتانه
 بدەيت، كە هيشتا دەستت نەكە وتوون، ئەوا ھەر زوو ئارەزوي
 بە دەست هينانيان لە دەست دەدەيت.»
 كورە كە گوتى گوايا بەليني بەخشيني لە دەيا يەكي سامانە كەي
 بە قەرەجىك داوھ.

پيرە پياوھە كە ناھيكي ھەلكيشا. «قەرەجەكان لەو كارانەدا
 پسپۆرن. بە ھەر شيوە يەك بى، شتيكي باشە كە فيرى ئەوھ بووي
 ھەموو شتيكي ناو ژيان نرخى ھەيە. ئيمەي جەنگاوەرى پووناكي
 دەمانەوي ئەو شتانه فيرى خەلكى بكەين.»
 پيرە پياوھە كە كتيبە كەي بۆ كورە كە گەراندەوھ.

«سبەي ريك لەم كاتەدا لە دەيا يەكي رانە مەرەكە تم بۆ
 بەيتنە. ئەوجا پيٽ دەلیم چۆن سامانە شاراوھە كەت بدۆزیتەوھ.
 پاشنيوھ رۆيەكي خوش.»

پاشان لە سووچى كۆرە پانە كە دا ون بوو.

كورە كە دەستی بە خویندەوھى كتيبە كە كردهوھ، بە لام ئیدی
 نەیدەتوانى سەرنجى لای بى. پەشوكاو و تووپە بوو، چونكە دەيزانى
 پيرە پياوھە كە راست دەكات. پويشت بۆ نانە واخانە كە و نانیکى
 كپى، بیری لەوھ دە كردهوھ ئەوھ بە نانە واكە بلى، كە پيرە پياوھە كە
 گوتبووي. لە بیری خويدا گوتى، ھەنديكجار وا باشتەرە شتەكان وەك
 خويان بە جى بىلى، پاشان برپاريدا ھيچ نەلى. ئەگەر شتيكي
 بگوتبا، ئەوا نانە واكە سى پوژ بیری لەوھ دە كردهوھ كۆل لە ھەموو

شتیک بدات، گهرچی به شته کانیش راهاتبوو. به دلنیا ییه وه کوره که دهیتوانی نانه واکه تووشی ئه و نیگه رانییه نه کا. ئه و جا له ناو شاره که دا دهستی به پیاسه کردن کرد و خوئی له به ردهم دهروازه کاندای بینییه وه. له وئی بینایه کی بچوکی په نجره کراوه هه بوو، که خه لکی ده یانتوانی بلیتی پویشتن بو ئه فه ریقای لیبکرن. ده شیرانی میسر له نه فه ریقایه.

پیاوی پشت په نجره که پرسى، «ده توانم یارمه تیت به م؟» کوره که به دهم پویشتنه وه گوتى، «په رنگه سبه ی بتوانى.» ئه گهر یه ک دانه ی له مه په کان بفرۆشتبا، پاره ی ته واوی به شى ئه وه پیده بوو له به نده ره که به پیتته وه. ئه و فیکره یه ده یترساند.

بلیتفرۆشه که بینى کوره که ده پروات و به یاریده ده ره که ی گوت، «هیاخوازیکی تر. پاره ی به شى گه شته که ی پینییه.»

کاتى له به رده مى په نجره که دا وه ستابوو، کوره که بیرى میگه له که ی هاته وه و بریاریدا بگه پیتته وه و بییتته وه به شوان. له ماوه ی دوو سالدا، هه موو شتیک له باره ی شوانیییه وه فیتر بوو بوو: ده یزانی چون خوررییه که یان ببپیتته وه، چون ئاگاداری کاوپه ئاوسه کان بییت و چون له گورگ بیانپاریزی. هه موو کیلگه و له وه پرگه کانی ئه نده لوسیا شاره زابوو. نرخى ته واوی هه ریه ک له ئازله کانیشى ده زانى.

بریاریدا دریژترین ریگه به ره و ته ویله ی هاوپیکیه ی بگریته به ر. کاتى به لای قه لای شاره که دا تیپه پى، بریاریدا گه رانه وه که ی دوابخات و به سه ر په مپا به ردینه که دا سه رکه وئی بو سه ر دیواره که. له ویوه دهیتوانى له دووره وه ئه فه ریقا ببینى. جاریک که سیک پیى گوتبوو، مووره کان له ویوه هاتون تا ته واوی ئیسپانیا داگیر بکن.

له ویوه دهیتوانى ته واوی شاره که و گوره پانه که ش ببینى، ئه و شوینه ی لیى دانیشت و قسه ی له گه ل پیره پیاوه که کرد. له بیرى

خۆیدا گوتى، نەفرەت لەو ساتەى پیرەپیاوہ کەم تێدا بینى. ئەو تەنیا بۆ دۆزینەوہى ئەو ژنە ھاتبووہ شارۆچکە کە، کە دەیتوانى خەون لێک بداتەوہ. نە ژنە کە و نە پیاوہ کەش گرنگییان بەو پاستییە نە دەدا، کە ئەو شوانە. ئەوان کە سانیکى تەنیا، کە ئیدی باوہ بەشتەکان ناکن، لەوہش تیناگەن، کە شوانەکان عاشقى مەرہکانیان دەبن. ھەموو شتیکى لەبارەى ھەر دانەپەکی ناو مینگە لەکەپەوہ دەزانى: دەیزانى کامەیان شەلە، کامەیان دوو مانگى تر دەزى و کامەشیان تەمەلتىنە. دەیزانى چۆن بیانپىتەوہ و چۆنیش سەریان بپى. ئەگەر ھەر کات پىارى بدابا بەجیيان بى، ئازاریان دەچەشت.

با ھەلیکرد. بەو باپە ئاشنا بوو: خەلکى پىيان دەگوت باى مەشرق، چونکە موورەکان لەمەشرقوہ ھاتبوون، لەخۆرھەلات و دەریای ناوہ پاستەوہ.

باپە کە تووندتر دەبوو. کورپە کە لەبىرى خۆیدا گوتى، ئەوہ تا، لەنیوان مینگە لەکەم و سامانە کەمدا تياماوم. دەبوو ھەلبژىرى لەنیوان شتیک، کە پى پراھاتبوو و شتیک، کە دەیویست ھەیبى. با کچى بازرگانە کەش لەولاوہ بوہستى، بەلام ئەو ھیندەى پانە مەرپە کە گرنگ نەبوو، چونکە پشتى بەکورپە کە نە دەبەست. پەنگە ھەر لەیادیشیکردى. دلنیا بوو لەوہى بۆ کچە کە ھىچ جیاوازییە کى نییە کەى ئەم دەچیتە گوندە کە: بۆ کچە کە، ھەموو پۆژەکان ھەر ھەمان شت بوون، کاتیکیش پۆژیک لە پۆژى دواتر دەچى، لەبەر ئەوہیە ئەو کەسانە ناتوانن ئەو شتە باشانە ببینن، کە لەھەموو پۆژیکى ژياناندا، لەگەل ھەلھاتنى خۆردا، دەردەکەون.

کورپە کە لەبىرى خۆیدا گوتى، دایک و باوک و قەلای شارە کەم بەجى ھىشتووہ. ئەوان لەدورى من پراھاتوون و منیش ھەر بەھەمان

شیوهم . مه پره کانیس به بی منی پادین .
 له و شوینه ی دانیشتبوو، دهیتوانی تیبینی گوپه پانه که بکات .
 خه لکی به رده وام ده چونه نانه واخانه که و ده هاتنه دهره وه . کور
 و کچیکی لاو له سر نه و کورسیه دانیشتبوون، که له گه ل پیاوه
 پیره که قسه یان لئی کردبوو و یه کیان ماچ ده کرد .
 «نانه واکه ...» ئه وه ی له بیرری خویدا گوت، به بی نه وه ی
 بیرکردنه وه که ی ته واو بکات . بای مه شرق به هیژتر ده بوو و له سر
 ده موچاوی ههستی به هیژی بایه که ده کرد . ئه و بایه مووره کانی
 هینابوو، به لئی، به لام له گه ل نه وه شدا، بوئی بیابان و کچه
 په چه پۆشه کانیسی هینابوو . عاره قه و خه ونی نه و پیاوانه ی هینابوو،
 که جاریک له جارن بو گه پان پویشتبوون به دووی شتیکی نه زاندر او
 و ئالتوون و سه رکه شیدا - ههروه ها بو هه پره مه کان . کوره که ئیره یی
 به نازادی بایه که ده برد، بویشی دهرکه وت، که خویشی ده توانی
 هه مان نازادی هه بی . جگه له خوئی، هیچ شتی نه بوو ریگه ی
 لیگری . مه پره کان، کچی بازرگانه که و کیلگه کانی نه ده لوسیا ته نیا
 هه نگاویک بوون له دریژه ی ریگه ی چاره نووسیدا .
 پاشنیوه پوی پوژی دواتر، کوره که چاوی به پیره پیاوه که که وت وه .
 شه ش مری له گه ل خوئی هینابوو .
 کوره که گوتی، «سه رم سورماوه . هاوپیکه م هه موو مه پره کانی
 دیکه ی کری . گوتی هه میشه چه زیکردوه بیته شوان، نه وه ش
 پیشهاتیکی باشه .»
 پیره پیاوه که گوتی، «به و شیوه یه که هه میشه هه ر وابوو .
 نه وه پیی ده گوتری سه ره تاکانی پیشهاتی باش . کاتی بو یه که مجار
 یاری کاغز ده که ی، ته قریبه ن به ته واوه تی دلنیای ده یبه یته وه .
 نه وه یش به ختی ده سته پیکه ره!»

«ئەوھیان چییە؟»

«لەبەر ئەوەی ھێزیک ھەیە و دەیەوئێ چارەنووسی خۆت بۆ

دەریکەوئێ؛ تەوست پەر لەتامی بردنەوھ دەکات.»

ئەوجا پیاوھە دەستی بەپشکنینی مەرھەکان کرد و بۆیدەرکەوت

دانەپەکیان شەلە. کورپەکە بۆیروونکردەوھ، کە ئەوھیان گرنگ نییە،

چونکە زرنگترین کاوپی ناو میگەلەکەپە و زۆرتەین خوریشی ھەیە.»

کورپەکە پرسى، «سامانەکە لەکوئیە؟»

«لە میسرە، نزیک ھەرھەمەکان.»

کورپەکە ترسا. پیرەژنەکش ھەر ھەمان شتی گوتبوو. بەلام

ھیچ شتیکی لەبەرەمبەردا وەرناگرتبوو.

«بۆ دۆزینەوھى سامانەکە، دەبێ دواى پیشھاتەکان بکەوئێ. خودا

پارەوئێ بۆ ھەموو کەسێک داناوھ. تەنیا پێویستە ئەو پیشھاتانە

بخوینیتەوھ، کە بۆت داندراون.»

بەر لەوھى کورپەکە وەلام بداتەوھ، پەپوولەپەک ھات و لەنیوان

ئەو و پیرەپیاوھەدا فری. شتیکی بیرکەوتەوھ، کە جارێک باوھ

گەرھى پێى گوتبوو: کە گوايا پەپوولە پیشھاتێکی باشە. ھەر

بەشیوھى سیسرک و ھیوا؛ وەک مارمیلکە و وینجەى چوارپەرە.

پیرەپیاوھەکە توانى بیروکەکانى کورپەکە بخوینیتەوھ و گوتى،

«پراستە، رێک بەو شیوھەپە، کە باپیرەت فیڕیکردووی. ئەو شتانە

پیشھاتى باشن.»

پیرەپیاوھەکە رۆبەکەى کردەوھ و کورپەکش سەرى لەوھ سوپما،

کە بینى. پیاوھ پیرەکە سینەبەندیکی بەستبوو، کە لەئالتوونێکی

قورس دروستکراو و بەبەردى بەنرخیش رووپۆش کرابوو. کورپەکە

زیرەکی پۆژى پێشووی پیرەپیاوھەکەى بیرکەوتەوھ.

ھەر بەپراستی پاشا بوو! ئەلبەتە بۆیە خۆى گۆپیووه، تا خۆى

له دزی نه خوازراو بپاریزی.

پیره پیاوه که بهردیکی رهش و بهردیکی سپی بو کوره که پراگرت، که له ناوه پراستی سینه بهنده که دا جیگیر کرابوون و گوتی، «ئه مانه بگره. پییان ده گوتری ئوریم و تومیم. ره شه که ئاماژهی «به لئی» یه و سپیه که ش «نه خیر» ه. کاتی نه تتوانی پیشهاته کان بخوینیته وه، ئه مانه یارمه تیت دهن. هه میشه پرسیاری مه به ست بکه.

«به لام گهر توانیت، هه ول بده بریاری خۆت بدهیت. سامانه که له هه ره مه کانه؛ خۆشت نه وهت ده زانی. به لام بویه سوور بووم له سه ر وه رگرتنی شه ش مه ره که، چونکه له بریاره که دا یارمه تیم داویت.»
کوره که به رده کانی خسته جانناکه یه وه. له و کاته به دواوه، ئیدی خۆی بریاری خۆی دها.

«له یادت نه چی، هه ر شتی که مامه له ی له گه ل ده که ی، ته نیا شتی که و هیچی تر. زمانی پیشهاته کانیشته له یادت نه چی. له یادیشته نه چی هه تا کۆتایی دوا ی چاره نووسی خۆت بکه وی.
«به لام به ره له وه ی برۆم، چیرۆکیکت بو ده گێر مه وه.

«دوکاندارێ کوره که ی ده نیڕی بۆلای زاناترین پیاوی جیهان تا فییری نهینیی خۆش به ختی بکا. کوره که چل پۆژان به ناو بیاباندا پۆیشته، له کۆتاییدا گه یشته قه لایه کی جوان، که له سه ر بناری چیا یه ک بوو. پیاوه زاناکه له و شوینه ده ژیا.

«له جیی ئه وه ی پیاویکی پیروژ ببینی، کاتی پاله وانه که مان له ده رگای سه ره کی کۆشکه که وه ده چیته ژووری، چاوی به جه نجالییه ک ده که وی: بازرگانه کان ده هاتن و ده چوون، خه لکی له سووچه کاندای ده دوان، ئۆرکیسترایه کی بچووک میوزیکیکی نیانی ده ژهنی و میزیکیش به به تامترین خواردنه کانی ئه و به شه ی جیهان پازیندرابووه وه. پیاوه زاناکه له گه ل هه مووان قسه یده کرد، به و شیوه یه ش ده بوو کوره که

دوو کاترْمیر چاوه پریکا تا سهره ی دیت .

«پیاوه زاناکه به وریایی گوئی بو پوونکردنه وهی کورپه که گرت، تا بزانی بوچی هاتووه، به لام گوتی کاتی نه وهی نییه نهینیی خوشبختی پیبلئی . داوایکرد کورپه که به ناو قه لاکه دا بگه پئی و له ماوهی دوو کاترْمیردا بگه پرتته وه بو لای .

«پیاوه زاناکه که وچکیکی چای بو کورپه که راگرت، که دوو دلۆپ رۆنی تیابوو و گوتی، 'ده مه وی له هه مان کاتدا داوای شتیکت لیبکه م . کاتی به ناو کۆشکه که دا ده گه پئی، با ئه م که وچکه شت پییی، به بی نه وهی بهیلت پۆنه که برژی .'

«کورپه که به چه ندین پارپه وی پلیکانه یی کۆشکه که دا هات و چوو، چاوی له سهر که وچکه پۆنه که لانه ده برد . له پاش دوو کاترْمیر، گه رایه وه بو نه و ژووره ی پیاوه زاناکه ی لیبوو .

«پیاوه زاناکه پرسی، 'باشه، ئایا نه و چنדרاوه ئیرانیانه ت بینی، که له ژووری نانخواردنه که هه لواسراون؟ ئایا نه و باخچه یه ت بینی، که سه رۆکی باغه وانه کان ده سالان به دروستکردنییه وه خه ریک بووه؟ ئایا کاغه زه دیرینه کانی ناو کتیبخانه که مت بینی؟'

«کورپه که شه رمه زاربوو و دانی پیدانا، که تیبینی هیچ شتیکی نه کردوو . ته نیا په یوه سستی نه پشتنی نه و پۆنه بوو، که پیاوه زاناکه پیی سپاردبوو .

«پیاوه زاناکه گوتی، 'که واته بگه پیره وه و ته ماشای شته سهیره کانی جیهانی من بکه . ناتوانی متمانه به پیاوی بکه ی، گه ر شاره زای ماله که ی نه بی .'

«کورپه که بوژایه وه، که وچکه که ی هه لگرتته وه و ده سستی کرده وه به گه پان به ناو کۆشکه که دا، نه م جاره تیبینی هه موو کاره هونه رییه کانی بنمیچ و دیواره کانی کرد . باخچه کان، چپای ده وروبه ر،

جوانی گولہ کان و ھموو ئو نمونانہی بینی، کہ شتہکانی لہ گہ لدا
 ھلبرژیردرا بوون. کاتی گہ پایوہ بۆلای پیاوہ زاناکہ، بہ باشی باسی
 ھموو ئو شتانہی بۆ کرد.

«پیاوہ زاناکہ پرسی، ئہی ئو دوو دلۆپہ پۆنہ چی لیھات،
 کہ پیم سپارد بووی؟»

«کورہ کہ تہ ماشای ناو کہ وچکہ کہی دەستی کرد و بۆیدہ رکہوت
 پۆنہ کہی تیا نہ ماوہ.

«زانای زانایان گوتی، کہ واتہ دەتوانم یەک ئاموژگاریت بکہم.
 نہینیی کامہ رانی ئو وہیہ تہ ماشای ھموو شتہ سہیرہکانی جیہان
 بکہیت و ھەرگیز نہ یہ لی دلۆپہ پۆنہکانی ناو کہ وچکہ کہت برژین.»
 شوانہ کہ ھیچی نہ گوت. لہو چیرۆکہ تیگہ یشت، کہ پاشا پیرہ کہ
 بۆیگتیرا بووہ. پەنگہ شوان حەزی بہ گہ شت بی، بہ لام ھەرگیز
 نابیی مہرہکانی لہ یاد بکات.

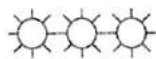
پیاوہ کہ تہ ماشای کورہ کہی کرد، ھەردوو دەستی پیکہ وہ گرتبوو
 و چەند تہ شہریکی سہ مہرہی بہ سەر سہری کورہ کہدا کرد. ئہوجا
 مہرہکانی خۆی برد و پۆیشت.

لہ بہرزترین خالی تاريفہدا قہلایہ کی کۆن ھہیہ، کہ موورہکان
 دروستیان کردوہ. پیاو دەتوانی لہ سەر دیوارہکانییہ وہ تہ ماشای
 نہ فہریقا بکا. ئو پاشنیوہ پۆیہ میلشیزہ دەکی پاشای سہلیم لہ سەر
 دیوارہ کہ دانیشتبوو و بای مہ شرق لہ دەموچاوی دەدا. مہرہکان
 لہ نزیکییہ وہ شیتگیرانہ دەجوولانہ وہ، لہ گہل خواوہ نہ نویکہ یان
 نیگہ ران بوون و بہو ھموو گۆرپانکارییہ چالاک بوون. ھموو ئو وہی

دهيانويست، خواردن و ئاو بوو.
 ميلشيزه دهك كه شتتويه كي بچووكي بيني، كه به ره و به نده ره كه
 دهكشا. ئيدي هه رگيز كوره كه ي نه ده بينيه وه، هه ر وهك ئه وه ي چۆن
 له پاش وه رگرتني له ده يا يه كي كرېكه، ئه براهه ميشي نه بينيه وه.
 ئه وه كاري خۆي بوو.

رهنگه خوداكان تاوانيان نه بئ، چونكه چاره نووسيان نييه. به لام
 پاشاي سه ليم له ناخه وه ئاواتي ده خواست كوره كه سه ركه وتوو بئ.
 له بيري خۆيدا گوتي، زۆر خراپه كه هه ر زوو ناوه كه م له ياد
 دهكات. ده بوو بۆم دووباره بكر دبايه ته وه. به و شيوه يه ش كاتئ باسي
 مني ده كرد، ده يتواني بلئ من ميلشيزه ده كم، پاشا كه ي سه ليم.
 ته ماشاي ئاسماني كرد، كه ميك هه ستي به شه رمه زاري كرد و
 گوتي، «خودايا، وهك خۆت گوتت، ده زانم ئه مه له خۆبايي بوونه.
 به لام پاشايه كي پير، ده بئ هه نديكجار كه ميك شانازي به خۆيه وه
 بكات.

كوره كه له بيري خۆيدا گوتي، ئه فه ريقا چه نده سه يره.
 له بارېك دانيشتوو، كه له هه موو باره كاني تري شه قامه
 ته ننگه كاني تانجيه ر ده چوو. هه نديك پياو له پايپيكي زه به لاهه وه
 دوكه ليان هه لده مژي، كه هه ريه كه يان نه فه سيكي ليده دا و ده يدا
 به وه ي دواي خۆي. ته نيا له ماوه ي چه ند كاتژمي ريكدا بيني پياوان
 ده ست له ده ستي يهك ده رۆن، ژنان په چه يان كر دووه و مه لاكان
 ده چوونه سه ري سه ره وه ي قولله يهك و نزايان ده خوئند - هه موو
 كه سه كاني چوارده وريشي ده كه وتنه سه ر ئه ژنۆ و ناوچاوانيان

دهنوساند بهزهوییه که وه .

به خوئی گوت، «مه شقی بیباوه ران.» وهک مندالیکی کلّیسه، ههمیشه ته ماشای وینه که ی قه شه سانتیاگو ماتوموروسی کردووه، که به سواری ئه سپه که یه وه شمشیره که ی له کیفه که ی دهرهیناوه و چهند که سیک چوکیان له به رده میدا داداوه. کورپه که هستی به بییتاقه تی و ته نیاییه کی زور ده کرد. بیباوه ره کان به شیوه یه کی خراپ ته ماشای ئه ویان ده کرد.

له گه ل ئه مه شدا، له په له په لی گه شته که یدا شتیکی له یاد کردبوو، ته نیا یه ک شت، که ره نگبوو ئه و شته ش بو ماوه یه کی زور له گه یشتن به سامانه که ی دوا ی بخات: له و ولاته دا ته نیا زمانی عه ره بی قسه ی پیده کرا.

خاوه نی باره که لیی نزیک بووه وه، کورپه که ش ئاماژهی بو خواردنه وه یه ک کرد، که له میزه که ی ته نیشتی خزمهت کرابوو. چاییه کی تال بوو. کورپه که شه رابی به باشتر ده زانی.

به لام له ئیستادا کاتی ئه وه نه بوو نیگه رانی ئه و جو ره شتانه بی. ئه وه ی ئیستا سه رقالی کردبوو، سامانه که و شیوازی ده سته که وتنی بوو. فروشتنی مه ره کان پاره ی ته واوی بو ته رخان کردبوو، کورپه که ش ده زانی هه میشه له پاره دا جادوویه ک هه یه؛ ئه وه ی پاره ی پییی، هه رگیز ته نیا نییه. ره نگه به ر له تیپه رینی ماوه یه کی زور بگاته هه ره مه کان. هه رگیز پیره پیاوئیک به سینه به ندیکی ئالتوونییه وه بو ده سته که وتنی شه ش مه ران درو ناکا.

پیره پیاووه که باسی نیشانه و پیشهاتی کردبوو، کاتیکیش له دهره بنده که ده په رییه وه، کورپه که بییری له پیشهاته کان ده کرده وه. به لی، پیره پیاووه که ده زانی باسی چی ده کات: له و ماوه یه دا که کورپه که له کیلگه کانی ئه نده لوسیا به سه ری بردبوو، فیروبوو بوو

بەتیببىنىکردنى ئاسمان و زەوى پارەوۋەكان ھەلبۇزىرى. فېربووبوۋ ھەبوۋنى جۆرە بالئندەيەك واتاي ئەوۋەيە مار لەو ناوچەيەدا ھەيە، ھەروەھا سەوزبوۋنى چەند دەوۋەنىك، واتاي بوۋنى ئاۋە لەشۋىنەكەدا. مەرەكان فېرى ئەوۋەيان كوردبوۋ.

لە بېرى خۇيدا گوتى، ئەگەر خودا بەو شىۋە باشە رابەرى مەرەكان بكات، ئەوا رابەرى مرقۇش دەكات، ئەوۋەيش ئاسوۋدەترىكرد. تالى چايەكە لە دەمىدا كەمتر بوۋبوۋەو.

گوۋى لە دەنگىبوۋ بەئىسپانى پىرسى، «تۆ كىت؟»

كۆرەكە بوژايەو. بېرى لە پىشەت دەكردەو و لەو كاتەشدا كەسىك دەركەوت.

پىرسى، «چۆن ئىسپانى دەزانى؟» مېوانە نوۋيەكە بەرگىكى خۆرئاۋايى لە بەردا بوۋ، بەلام رەنگى پىستى دەيگوت خەلكى ئەم شارەيە. تەقريبەن ھەر لەتەمەنى كۆرەكەدا بوۋ.

«نزيكەى ھەموو كەسى لىرە ئىسپانى دەزانى. تەنيا دوو كاترمىر

لەئىسپانىاۋە دوورين.»

كۆرەكە گوتى، «دانىشە با بەشتىك خزمەتت كەم. پەرداغىك

شەرابىش بۆ من داۋاكە. رقم لەم چايەيە.»

پياۋە گەنجەكە گوتى، «ئەم ولاتە شەرابى تيا نىيە. ئايىن

حەرامىكردوۋە.»

ئەوجا كۆرەكە پىي گوت دەيەۋى بگاتە ھەرەمەكان. خەرىكبوۋ

باسى سامانەكەشى بۆ بكات، بەلام بېرارىدا لەو بارەوۋە ھىچ نەلى.

ئەگەر بېگوتبا، رەنگبوۋ ەرەبەكەش داۋاي بەشىكى بكدبا تا

بېگەيەننەئە ۋەۋى. ئەوۋەى بىرکەوتەوۋە، كە پىرەپياۋەكە لەبارەى

بەخشىنى شتىكەوۋە گوتبوۋى، كە ھىشتا نەبوۋى بەخاۋەنى.

«دەمەۋى بمبەيتە ۋەۋى. دەتوانم پارەى رابەرايەتییەكەتت

پیټبه خشم .»

میوانه که پرسى، «هیچ بیروکه یه کت هه یه بو گه یشتن به وئ؟»
 کوره که تیټینی کرد خاوه نی باره که له نزیك ئه وانه وه وه ستاوه و
 به باشى گوی بو گفتوگو که یان ده گری. به و دوخه ئاسووده نه بوو.
 به لام رابه ریكى دوزیبوو وه و نه شیده ویست ئه وه له له ده ست بدات.
 پیاوه گه نجه که گوتى، «ده بی ته واوی بیابانى سه حرا بپریت،
 بو ئه وه به سه شته ش، پیویستت به پاره یه . ده مه وئ بزانه پاره ت پیټه
 یان نا.»

کوره که پیټی وابوو پرسىاریكى سه یریکرد بی. به لام بروای به پیاوه
 پیره که ده کرد، که گوتبووی، کاتیك شتیكت گه ره که، ته واوی
 گه ردوون له به دیهینانیدا یارمه تیت ده دات.

پاره که ی له جانتا که ی ده رهینا و پیشانى پیاوه گه نجه که ی دا.
 خاوه نی باره که نزیك بووه وه و ئه ویش ته ماشایکرد. ئه وه دوو
 پیاوه به عه ره بی چند وشه یه کیان گوټییه وه، خاوه ن باره که جارس
 دیار بوو.

میوانه که گوتى، «با لیټره برۆینه ده ره وه . ده یه وئ لیټره برۆین.»
 کوره که بوژایه وه . هه ستا پاره ی حیسابه که ی بدات، به لام خاوه ن
 باره که گرتى و به ده نگیکى به رز ده ستى به قسه کردن کرد. کوره که
 به هیزبوو و ده یویست تۆله بکاته وه، به لام له ولاتیكى بیگانه دا بوو.
 هاوټی نوټیه که ی پالی به خاوه ن باره که وه نا و کوره که ی راکیشایه
 ده ری. گوتى، «ده یه وئ پاره که ت لیټسه نی. تانجیه ر وه ک شوینه کانی
 دیکه ی ئه فه ریکا نیه . ئیره به نده ره و هه موو به نده ریکیش به شی
 خو ی دزی تیډایه .»

کوره که باوه ری به هاوټی تازه که ی هه بوو. له دوخیكى مه تر سیداردا
 یارمه تی دابوو. پاره که ی ده رهینا و ژماردی.

هاورپیکه‌ی پاره‌ک‌ه‌ی لیوه‌رگرت و گوتی، «سبه‌ی ده‌گینه‌ه‌ه‌رهمه‌کان، به‌لام جاری ده‌بی دوو و شتر بکرم.»
 به‌ش‌قامه‌ته‌نگه‌کانی تانجیه‌ردا ده‌پویشتن. هه‌موو شوینه‌کان پرپوون له‌کووشکی شت فروشتن. گه‌یشتنه‌ناوه‌پاستی گوره‌پانیکی گه‌وره، که‌بازاره‌سه‌ره‌کییه‌ک‌ه‌ی له‌خو گرتبوو. هه‌زاران خه‌لکی لیبوو، قسه‌ی‌انده‌کرد، شتیان ده‌فروشت و ده‌یانکری؛ سه‌وزه‌وات له‌ناوه‌پاستی خه‌نجه‌رفروشیدا، هه‌روه‌ها مافوور به‌ته‌نیشتی تووتنه‌وه‌داندرابوو. به‌لام کوره‌که‌چاوی له‌سه‌ر هاورپی تازه‌ک‌ه‌ی لانه‌ده‌برد. له‌پاش هه‌موو شتی، پاره‌ک‌ه‌ی به‌و بوو. بیریکرده‌وه‌داوی گه‌پانه‌وی پاره‌ک‌ه‌ی بکات، به‌لام بریاریدا لیگه‌پی، چونکه‌ره‌نگه‌شتیکی نه‌شیاو بی. هیچ شتیکی له‌باره‌ی نه‌ریته‌کانی نه‌و خاکه‌نوویه‌وه‌نه‌ده‌زانی.

به‌خوی گوت، «ته‌نیا ته‌ماشا ده‌که‌م.» ده‌یزانی له‌هاورپیکه‌ی به‌هی‌زتره.

له‌ناکاو، له‌ناوه‌پاستی نه‌و جه‌نجالیه‌دا، جوانترین شمشیری بینی، که‌هه‌تا نه‌و کاته‌شتی وای نه‌بینیبوو. زیو له‌کیفه‌که‌یدا به‌کاره‌یندرابوو و ده‌سکه‌ک‌ه‌ی به‌به‌ردی به‌نرخ روپوشکرابوو. کوره‌که‌به‌لینی به‌خوی دا، کاتی له‌میسر گه‌پایه‌وه‌نه‌و شمشیره‌بکری.
 به‌هاورپیکه‌ی گوت، «بیرسه‌نه‌و شمشیره‌بایی چه‌نه.» نه‌وجا بویده‌رکه‌وت بو ساتیک فه‌راموش کراوه. هه‌ر ته‌ماشای شمشیره‌ک‌ه‌ی ده‌کرد. دلی گوشرابوو و له‌ناکاو سینه‌ی په‌ستانی خسته‌سه‌ر دلی. له‌پوو وه‌رگیپان ده‌ترسا، چونکه‌ده‌یزانی چی ده‌بینی. که‌میکی تر له‌سه‌ر ته‌ماشاگردنی شمشیره‌که‌به‌رده‌وام بوو، هه‌تا ویرای ئاور بداته‌وه.

ته‌نیا بازاره‌ک‌ه‌ی له‌ده‌ور بوو، خه‌لکی ده‌هاتن و ده‌چوون،

هاواریانده کرد و شتیان ده فرۆشت، پریشبوو له بۆنی سهیری خواردن ... به لام هاوړی نوښه کھی له هیچ شوینیکه وه دیار نه بوو. کورپه که ده یویست باوه رپکات به رپکه وت له هاوړیکه ی جیابووه ته وه. بریاریدا رپک له ویدا بمینیتته وه و چاوه پروانی گه پانه وه ی بکات. کاتی چاوه رپیده کرد، مه لایه ک به سه ر قولله یه کی ئه و نزیکانه دا سه رکه وت و دهستی به نزاخویندن کرد؛ هه موو خه لکی ناو بازارپه که که وتنه سه ر ئه ژنو، سه ریان به زه وییه که وه ده نووساند و نزاکه یان ده گوته وه. ئه و جا هه ر وه ک کۆمه له میرووله یه کی کارکه ر، کۆشکه کانیان داخست و پۆیشتن.

خه ریکبوو خۆریش ئاوا ده بوو. کورپه که ته ماشای لاریبونه وه ی خۆره که ی ده کرد، تا له پشتی خانووه سپییه کانی ده وری گۆره پانه که دا ون بوو. بییری که وته وه، کاتی خۆری ئه و به یانییه هه له ات، ئه و له قاره یه کی تر بوو، هیشتا شوانی شه ست مه رپوو و چاوه پروانی بینینی کچیک بوو. ئه و به یانییه ئاگاداری پوودانی هه موو شته کان بوو، ئه و کات له ناو کیلگه کاندای بوو. به لام ئیستا واخه ریکه خۆر ئاواده بی و ئه و له ولاتیکی دیکه یه، بیگانه یه ک له ولاتیکی بیگانه دا، که هه ر زمانه که شیان نازانی. به لام ئیدی ئه و شوان نه بوو و هیچی نه بوو، ته نانه ت پاره که شی پینه مابوو تا بگه رپته وه و له سه ره تاوه ده ست به هه موو شتی بکاته وه.

کورپه که له بییری خۆیدا گوتی، ته واوی ئه و شتانه له نیوان خۆره له اتن و خۆرئاوا بووندا پوویاندا. به زه یی به خۆیدا ده هاته وه و سکالای ئه وه ی ده کرد، که هینده به خیرایی و به شیوه یه کی به رچاو گۆرانکاری به سه ر ژیانیدا هاتبوو.

هینده شه رمه زاربوو چه زیده کرد بگری. ته نانه ت هه رگیز له به ر چاوی مه ره کانیشیدا نه گریابوو. به لام بازارپه که چۆلبوو و

لەنیشتمانیش دوور بوو، بۆيە گریا. گریا، چونکە خودا دادپەرورەر نەبوو، چونکە ئەوە رپگەى خودابوو بۆ چاکەدانەوہى ئەو کەسانەى شوینی خەونەکانیان دەکەون.

لەبیری خۆیدا گوتى، کاتى مەرەکانم ھەبوو، شادمان بووم و ئەوانەى چواردەورم و خوښم دلخۆشەکرد. کاتى خەلکى دەیانبینیم، بەخیرھاتنیان لێدەکردم. بەلام ئیستا غەمبار و تەنیام. لەمەودوا لەگەل خەلکى تووند دەبم و باوەریان پیناکەم، چونکە کەسێک خیانەتى لیکردم. قینم لەوانە دەبى، کە سامانى خۆیانیان دۆزیووتەو، چونکە ھەرگیز ھى خۆم نەدۆزیووتەو. ئەوہش دەپاریزم کە ھەمە، چونکە زۆر بچووکم بۆ ئەوہى جیھان ببەزینم.

جانتاکەى کردەوہ تا بزانی گەر شتى پارەى پیمابى؛ رەنگە باقى پارەى ئەو لەفەيەى پیمابى، کە لەسەر کەشتیە کە کرى. بەلام ھەموو ئەوہى دۆزیووتەو کتیبە قورسەکەى، چاکەتەکەى و ئەو دوو بەردە بوو، کە پیاوہ پیرەکە پى بەخشی.

کاتى تەماشای بەردەکانى کرد، لەبەر ھۆکارى ھەستى بەژیانەوہ کرد. دەیتوانى بەردەکان بفرۆشى و بلیتیکى گەرانەوہى پیکرى. کورپەکە لەبیری خۆیدا گوتى، بەلام ئەمجارە ژیرتر دەبم، پاشان لەجانتاکەى دەریھێنان تا بیانکاتە گیرفانى. ئەمە بەندەرە و تاکە شتى راستیش کە ھاوړیکەى پى گوتبوو، ئەوہیە کە ھەموو بەندەرێک پریەتى لەدز.

ئىستا بۆیدەرکەوت بۆچى خاوەنى بارپەکە توورپەبوو: ھەولیدەدا پى بللى باوہر بەو پیاوہ نەکات. «من وەک ھەموو کەسێکى ترم — جیھان بەو شیوہیە دەبینم، کە خۆم گەرەکمە، نەک بەشیوہ حەقیقەکەى.»

بەھیواشى پەنجەى بەسەر بەردەکاندا دەھینا و ھەستى

به گرمییه که یان ده کرد. به رده کان سامانی ئه و بوون. ته نیا به ده سته وه گرتنیان ئه ویان ئاسووده ده کرد. پیره پیاوه که یان به بیر ده خسته وه.

گوتبووی، «کاتی شتیکت گه ره که، ته واوی گه ردوون له به ده ست هیئانیا یارمه تیت ده دات.»

کوره که ده یویست له راستی ئه وه تیبگات، که پیاوه پیره که گوتبووی. ئه وه تا، ئه وه له بازاره که بوو، یه ک دیناری پینه بوو و یه ک مه ریشی لانه بوو تا له شه وه که دا چاودیریان بکات. به لام به رده کان شایه تی ئه وه بوون چاوی به پاشایه ک که وتبوو - پاشایه ک، که رابردووی کوره که ی ده زانی.

«ئه مانه ئوریم و تومیمن، له خویندنه وه ی پیشهاته کاندایارمه تیت ده دن.» کوره که به رده کانی خسته وه ناو جانتاکه ی و بریاریدا تاقیکردنه وه یه ک بکات. پیره پیاوه که داوا ی لیکردبوو پرساری زور بوون بکات، بو ئه وه مه به سته ش، ده بوو کوره که بزانی چی گه ره که. ئه و جا پرسای گه ره هیشتا نزای پیاوه که کاریگه ری له سه ر کوره که هه بی.

یه کیک له به رده کانی ده رهینا. به ردی «به لئ» بوو.

پرسی، «ئایا سامانه که م ده دۆزمه وه؟» ده سته ی به جانتاکه یدا کرد و بو یه کیک له به رده کان ده گه را. له کاتی گه رانه که یدا، هه ردوو به رده که له کونیکی جانتاکه وه که وتنه خواری بو سه ر زه وییه که. کوره که هه رگیز تیبینی نه کردبوو کونیک له جانتاکه یدا هه یه. له سه ر ئه ژنو بو ئوریم و تومیم ده گه را تا بیانخاته وه ناو جانتاکه. به لام کاتی بینی له سه ر زه وییه که ن، ده سته واژه یه کی تر به میشکیدا هات.

پاشا پیره که گوتبووی، «پیشهاته کان بناسه ره وه و دوايانبکه وه.»
پیشهات. کوره که بزیه کیکرد. دوو به رده که ی هه لگرتنه وه و

خستنیه وه ناو جانتاکه ی. برپاریدا کونه که پینه نه کات - بهرده کان
 ههرکات بیانویستبا، ده یانتوانی بکه ونه خواری. فیربوو بوو چهند
 شتیک ههن، که نابی پرسیاریان له باره وه بکه ی، تا به و شیوه یه ش
 له چاره نووسی خۆت هه لئه یه ییت. به خۆی گوت، «به لئینمدا خۆم
 برپاری خۆم بدهم.»

به لام بهرده کان گوتبوویان هیشتا پیره پیاوه که یارمه تی دهدات،
 ئه وه ش وای لیده کرد زیاتر برپای به خۆی هه بی. دووباره ته ماشای
 گۆره پانه چۆله که ی کرد، ئه مجاره یان که متر بیه یوایی پیوه دیار بوو.
 ئه و شوینه نامۆ نه بوو؛ شوینیکی نوئی بوو.

له پاش هه موو شتیکیش، ئه و شته ی هه میشه گه ره کیبوو
 ئه مه بوو: بینینی شوینی نوئی. ئه گه ره هه رگیزیش نه گه شتایه ته
 هه ره مه کان، ئه و هیشتا له هه موو شوانه ناسیاوه کانی زیاتر
 گه شتیکرد بوو. له بیرری خۆیدا گوتی، خۆزگا ده یانزانی له پاش
 دووری دوو کاتژمیر به که شتی، شته کان چهنده جیاوازن. له گه ل
 ئه وه شدا، جیهانه نوپیه که ی ئه و له م کاته دا بازاره چۆله که بوو،
 به لام پیشتر ژیا نی تیدا بینیبوو و هه رگیزیش له یادی نه ده کرد.
 شمشیره که ی بیرکه وته وه. به و بیرکردنه وه یه ئازاری ده چه شت،
 به لام هه رگیز پیشتر دانه یه کی له و شیوه یه نه بینیبوو. کاتی له و
 شتانه ده فکرا، بویده رکه وت ده بی هه لبرژی له نیوان بیرکردنه وه
 له خۆی وه ک قوربانی دهستی دزیک، یان وه ک سه رکیشیک له پیئاو
 گه ران به دووی سامانه که یدا.

به خۆی گوت، «سه رکیشم و به دووی سامانه که مدا ده گه ریم.»

خیرا که سیک به ئاگای هیئایه وه . له ناوه پراستی بازاره که دا خه وی لیکه وتبوو و خه ریکیشبوو ژیان له بازاره که دا دهستی پیده کرده وه . ته ماشای چوارده وری خوئی کرد و بو مه ره کان گه را، به لام بییری که وته وه، که له جیهانیکی نویدایه . به لام له جیی غه مباربوون، شادمان بوو . ئیدی پیویستی نه ده کرد به دواي خوړاک و ئاودا بگه پئی بو مه ره کان؛ له جیی ئه وه دهیتوانی بپروات بو سامانه که ی بگه پئی . یه ک دینار له گیرفانیا نه بوو، به لام باوه پئی هه بوو . شه وی پیشتر بپیری دابوو هه ر به شیوه ی ئه و که سانه سه رکیش بی، که له کتیه کاندا خویندبوویه وه .

به هیواشی به ناو بازاره که دا دهرویشت . فرۆشیاره کان شته کانیا ن له ده وری کۆشکی فرۆشیه کانیا ن خرده کرده وه، بو ئه و مه به سته ش، کوره که یارمه تی شیرینیفرۆشیکی دا . شیرینیفرۆشه که بزه ی له سه ر لیو بوو: دلخۆش بوو، ئاگاداری ژیا نی خویبوو و ئاماده ی پوژئیکی نویی کارکردن بوو . خه نده ی پیره پیاوه که ی به بییری کوره که خسته وه - ئه و پاشا پیره سهیره ی چاوی پیی که وتبوو . کوره که له بییری خویدا گوتی، «شیرینیفرۆشه که له بهر ئه وه شیرینی نافروشی تا بتوانی دواتر گه شتبات و هاوسه رگیری له گه ل کچی دوکانداریک بکات . له بهر ئه وه دهیکات، که خوئی ئاره زوی کردنی ئه و کاره ی هه یه .» ئه ویش پیی وابوو بتوانی هه مان ئه و کاره بکات، که پیره پیاوه که دهیکرد - دهیتوانی پیبزانن که سی له چاره نووسی خوئی نزیکه یا دووره . ته نیا به ته ماشا کردنیا ن . له بییری خویدا گوتی، ئاسانه و هه رگیزیش نه مکردوه .

کاتی کۆشکه که ی ئاماده بوو، شیرینیفرۆشه که یه که م شیرینی ئه و پوژه، که خوئی دروستیکردبوو، پیشکه شی کوره که ی کرد . کوره که سوپاسیکرد، خواردی و پیگه ی خوئی گرته وه بهر . پاشان بییری

که و ته وه، کاتی کۆشکی شتفرۆشتنه که یان ده سازاند، یه کیکیان به عه ره بی و ئه وی تریان به ئیسیانی قسه ییده کرد.

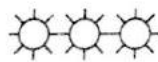
هیشتاش به باشی له یه کدی تیده گه یشتن.

کوره که له بیری خۆیدا گوتی، ده شی ئه و زمانه پشت به وشه نه به ستی. پیشتر ئه و ئه زمونه ی له گه ل مه ره کان کردوه و ئیستاش هه مان شت له گه ل مرۆفدا پرووده دات.

چه ندین شتی نوئی فیرده بوو. هه ندیک له و شتانه ئه وانه بوون، که پیشتر ئه زمونی کردبوون و نوئی نه بوون، به لام هه ستی پییان نه کردبوو. هه ستی پینه کردبوون، چونکه پییان راهاتبوو. بیریکرده وه: ئه گه ر له مانه بی وشه یه تیبه گه م، ده توانم له جیهان تیبه گه م.

به هیمنی و بیبه له، کاتی پیاسه کردن به شه قامیکی تانجیه ردا، بیری له وه ده کرده وه. ته نیا به و شیوه یه دهیتوانی پیشهاته کان بخوینیته وه. دهیزانی ئارامیه کی زۆری ده وی، به لام شوان هه موو شتی له باره ی ئارامیه وه ده زانی. جاریکی تر له و زه وییه نامۆیه دا بویده رکه وت، هه مان ئه و ئه زمونانه ده کات، که له گه ل مه ره کان کردبوونی.

پیره پیاوه که گوتبووی، «هه موو شته کان یه کن.»

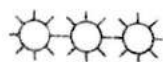

کریستالفرۆشه که ئه و به یانییه به ئاگا هات و هه ستی به هه مان ئه و نیگه رانییه ده کرد، که هه موو به یانییه کانی تر هه ستی پیکردبوو. سی ساله له هه مان شویندایه: دوکانیک له سه ر شه قامیکی گرداوی، که چه ند کرپاریکی که م پییدا تیده په پرن. ئیستا زۆر دره نگه بو گۆرینی ته واوی شته کان - هه موو ئه وه ی تا ئیستا فییری بوویوو،

به ته نیا کرپین و فرۆشتنی شووشه‌ی کریستالی بوو. کاتی خۆی خه‌لکی زۆر شاره‌زای دوکانه‌که‌ی بوون: بازرگانی عه‌ره‌ب، زه‌ویناسی فه‌ره‌نسی و ئینگلیز، سه‌ربازی ئەلمانی، که هه‌میشه ده‌وله‌مه‌ند بوون. له‌و پۆژگارهدا کریستالفروشتن شتیکی نایاب بوو، بیریشی له‌وه ده‌کرده‌وه چۆن ده‌وله‌مه‌ند ببیت و له‌گه‌ل به‌سالاچوونیدا ژنی جوان به‌ده‌وریه‌وه بن.

به‌لام به‌تیپه‌رینی کات، تانجیه‌ر گۆرا. شاره‌که‌ی ته‌نیشتیان، سیوتا، له‌تانجیه‌ر خیراتر گه‌شه‌یکرد و به‌و شیوه‌یه‌ش شاره‌که‌ی ئەوان کاری تیدا نه‌ما. دراوسیکان ئەویان به‌جی هیشت و ته‌نیا چهند دوکانیکی کهم له‌سه‌ر گرده‌که‌مانه‌وه. که‌سیش ئاماده‌نه‌بوو به‌گرده‌که‌دا هه‌لبزنی ته‌نیا بو ئەوه‌ی سه‌ردانی چهند دوکانیک بکات. به‌لام کریستالفروشه‌که هه‌لبژاردی تری نه‌بوو. سی سالی ته‌مه‌نی به‌کرپین و فرۆشتنی کریستاله‌وه به‌سه‌ربردبوو، ئیستاش بو گۆرینی هه‌ر شتیکی زۆر دره‌نگ بوو.

ته‌واوی به‌یانیه‌که‌ی به‌تیبینیکردنی هاتووچۆی ده‌گه‌نی خه‌لکی شه‌قامه‌که‌وه به‌سه‌ربرد. ئەوه پیشه‌ی چهند ساله‌یبوو و وای لیها تبوو خشته‌ی کاتی هه‌موو ئەو که‌سانه‌ی ده‌زانی، که به‌ویدا تیپه‌ر ده‌بوون. به‌لام که‌میک به‌ر له‌خوانی نیوه‌پۆ، کورپیک له‌به‌رده‌م دوکانه‌که‌دا وه‌ستا. به‌رگیکی ئاسایی پۆشیبوو، به‌لام چاوه‌شاره‌زاکانی فرۆشیاره‌که‌ بۆیده‌رکه‌وت کورپه‌که‌ پارهی پینیه. له‌گه‌ل ئەوه‌شدا، فرۆشیاره‌که‌ بریاریدا که‌میک نیوه‌پۆخوانه‌که‌ی دوابخات، تا کورپه‌که‌ له‌وی بروت.

لافیته یهک به ده رگا که وه هه لو اسرابوو و نووسرابوو چند زمانیک له دوکانه که دا قسه ی پیده کریت. کوره که بینی پیاویک له پشتی میزه که وه ده رکه وت.

کوره که گوتی، «گهر ده ته وی، ده توانم شووشه کانی ناو په نجره کهت بو پاک بکه مه وه. بهم شیوه یه جوان نین و کهس تا قه تی نیه بیان کری.»

به بی ئه وه ی وه لام بداته وه، پیاوه که ته ماشایده کرد.

«له به رامبه ریشدا ده توانی شتیکم بده تی بیخوم.»

هیشتا پیاوه که بیده نگ بوو، کوره کهش بویده رکه وت ده بی برپاریک بدات. چاکه ته که ی له جان تا که یدابوو - به دلنیا ییه وه له بیاباندا کاری پی نه ده بوو. چاکه ته که ی ده رهینا و ده ستیکرد به سرپینه وه ی شووشه کان. له ماوه ی نیو کاتر میردا ته واوی شووشه کانی ناو په نجره که ی پاک کرده وه، له و کاته شدا دوو کریار هاتنه ژوروی و هه ندیک کریستالیان کری.

کاتی له سرپینه وه یان ته واوبوو، داوی له فروشیاره که کرد خواردنی بداتی. کریستال فروشه که گوتی، «با برۆین نانی نیوه پو بخوین.» هیما یه کی کرد به ده رگا که وه و پویشن بو کافتریا یه کی بچووی ئه و نزیکانه.

گوتی، «پیویستی نه ده کرد یهک شت بکه یت. قورئان داوام لیده کات خواردن به که سیکی برسی بدهم.»

کوره که پرسی، «ئه ی بو هیشتت پاکیان بکه مه وه؟»

«چونکه کریستاله کان پیس بوون. ده شبوو هه ردوو کمان می شکمان له بیرو که ی نه ری نی پاک بکه ینه وه.»

کاتی نانیان خوارد، فروشیاره که پووی بو کوره که وه رگیرا و گوتی، «ده مه وی له دوکانه که مدا کار بکه یت. کاتی ئیشتده کرد دوو

کریار هاتن، ئه وهش پيشهاتیکى باشه. «
شوانه که له بیری خۆیدا گوتی، خه لکی باسی پيشهات ده که ن.
به لام خۆيشيان نازانن چي ده لاین. هه ر وه ک ئه وهی چۆن بۆ ماوهی
چه ندين ساله نه مزانیوو به زمانیکى بئى وشه له گه ل مه ره کانمدا
ده دویم.

فرۆشياره که پرسى، «ده ته وئى کارم بۆ بکه ی؟»
کورپه که له وه لامدا گوتی، «ده توانم ته واوی پۆژه که کارت بۆ بکه م،
ده توانم شه و تا شه به ق کار بکه م، هه موو پارچه کریستاله کانى ناو
دوکانه که ت پاکده که مه وه. له به رامبه ريشدا، پارهم ده وئى تا سبه ی
برۆم بۆ میسر.»

فرۆشياره که پیکه نی. «ئه گه ر ته واوی یه ک سال کریستاله کانم
بۆ بسرپته وه ... ئه گه ر پارهی که ی باش له فرۆشتنى هه ر پارچه
کریستالیندا وه ربگری، هیشتا ده بئى بۆ گه یشتن به میسر پاره قه رز
بکه ی. هه زاران کیلۆمه تر بیا بان له نیوان ئیره و ئه ویدا هه یه.»
ساتیکى هینده بیده نگى کاریگه ر بالی به سه ردا کيشان، هه ر
ده تگوت ته واوی شاره که خه وتوو. ده نگ له بازاره که نه ده هات،
فرۆشياره کان قسه یان نه ده کرد، که س بۆ نزاخویندن به قولله کاندا
هه لئه ده زنا. بئى هیوا، بئى سه رکه شى، بئى پاشای پیر و چاره نووس،
بئى سامان و بئى هه رهم. هه ر ده تگوت ته واوی جیهان بیده نگ
بووه، چونکه نقه له پۆحی کورپه که برابوو. له ویدا دانیشتبوو و
ته ماشای به تالایى ناو ده رگای کافترياکه ی ده کرد، هیواى ده خواست
له و ساته دا بمرئى و هه موو شتى کۆتایى پيئى.

فرۆشياره که به نیگه رانى ته ماشای کورپه که ی کرد. هه موو ئه و
شادییه ی ئه و به یانییه بینیبوو، له ناکاو نه ما.
کریستاله فرۆشه که گوتی، «کورم، ده توانم پارته بده مئى تا

بگه رېيتەۋە بۆ ۋلاتەكەي خۆت.»
كۆرەكە ھىچى نەگوت. ھەستا، جلەكانى رېكخست و جانتاكەي
ھەلگرت.

گوتى، «كارت بۆ دەكەم.»
لە پاش ماۋەيەكى درىژى تىرى بېدەنگى، ئەمەشى بۆ زيادكرد،
«پىۋىستم بە پارەيە بۆ كرېنى چەند مەپىك.»

بہشی دووہم

نزیکه‌ی مانگیک کورپه‌که کاری بو کریستالفروشه‌که کرد و بویدهرکه‌وت ئه‌و کاره دلخوشی ناکا. ته‌واوی پوژه‌که فروشیاره‌که له‌پشتی میزه‌که‌وه منگه‌ی ده‌هات، پیی ده‌گوت وریابی و پارچه کریستاله‌کان نه‌شکینی.

گهر چی دوکانداره‌که پیریکی به‌سکالاش بوو، به‌لام له‌سه‌ر کاره‌که‌ی مایه‌وه، چونکه به‌باشی مامه‌له‌ی له‌گه‌ل ده‌کرد؛ بریکی باشی بو فروشتنی هه‌ر پارچه کریستالیک وه‌رده‌گرت و هه‌ندیک پاره‌شی کو‌کردبووه‌وه. ئه‌و به‌یانیه‌که میک بیریکرده‌وه: ئه‌گهر هه‌موو پوژئی به‌و شیوه‌یه کاری بکردبا، ئه‌وا یه‌ک سالی ریکی پیده‌چوو تا پاره‌ی ته‌واوی به‌شی کرینی هه‌ندیک مه‌ری کو‌ده‌کرده‌وه. کورپه‌که به‌فروشیاره‌که‌ی گوت، «ده‌مه‌وی پیشانگایه‌کی سندوقی بو کریستاله‌کان دروست بکه‌م. له‌ده‌ره‌وه دایده‌نیین، به‌و شیوه‌یه‌ش سه‌رنجی ئه‌وانه راده‌کیشی، که به‌خواره‌وه‌ی گرده‌که‌دا تیده‌په‌رن.» دوکانداره‌که له‌وه‌لامدا گوتی، «هه‌رگیز پیشتتر شتیکی له‌و بابه‌ته‌م نه‌بووه. خه‌لکی به‌لایدا ده‌پوون و خو‌یانی پیاده‌کیشن، به‌و جو‌ره‌ش پارچه کریستاله‌کان ده‌شکین.»

«کاتی مه‌په‌کانم بو ناو کیلگه‌کان ده‌برد، هه‌ندیکیان مردار ده‌بوونه‌وه ئه‌گهر ماریک په‌یدا ببايه. به‌لام ئه‌وه ژیانی شوان و مه‌په.»

فروشیاره‌که پووی بو ئه‌و کریاره وه‌رگیپرا، که ده‌یویست په‌رداغی

كريستال بکړی. له هه موو کات فرۆشېی باشتربوو ... هر ده تگور کات گه پراوه ته وه بو ئه و سهرده مه ی شه قامه که ریگه یه کی سهره کی تانجیه ر بوو.

له پاش پویشنی کړپاره که، به کورپه که ی گوت، «کار باشته بووه. حال م باشته و توش به و نزیکانه ده توانی بگه پریته وه بولای مه په کانت. بوچی زیاتر له ژیان داوا ده که یت؟»

«چونکه ده بی وه لامی پیشهاته کان بدهینه وه.» کورپه که نه مه ی به بی مه به ست گوت؛ له گوتنی په شیمان بوو، چونکه هر گیز دوکانداره که چاوی به پاشاکه نه که وتبوو.

پاشا پیره که گوتبووی، «ئه وه پیی ده گوتری سهره تکانی پیشهاتی باش، به ختی ده ستپیکه ر. چونکه ژیان ده یه وی به چاره نووسی خوت بگه یت.»

به لام فرۆشیاره که له مه به ستی کورپه که تیگه یشته. کارکردنی کورپه که له ویدا بوخوی پیشهاتی بوو، له پاش تیپه رینی کات و پاره پزانه ناو چه کمه جهی حیسابه که وه، له هینانی کورپه که په شیمان نه بوو. کورپه که له وه زیاتری وهرده گرت، که شایانی بوو، چونکه کریستال فرۆشه که پیی وابوو به وه پاره یه کی زوری لی که م نابیته وه، هر بویه بریکی باشی به کورپه که ده به خشی. دووپاتی کردبووه وه، که به و زوانه ده گه پریته وه بولای مه په کانی.

بو ئه وه ی خوی له کاری پیشانگه که بدزیته وه، پرسی، «بوچی ده تویست بچی بو هه په مه کان؟»

کورپه که له وه لامدا گوتی، «چونکه هه میسه شتم له سهر بیستوون،» هیچی له باره ی خه ونه که یه وه نه گوت. ئیستا جگه له یاده وه ریبه کی به نازار، سامانه که ی هیچی تر نه بوو، هه ولیشیده دا چیتر بیر له وه نه کاته وه.

فرۆشیاره که گوتی، «کەس لیڤه نانسەم بیەوی تەواوی بیابانە که بۆ بینیی هەپەمەکان بپری. ئەوانە تەنیا کۆمەڵە بەردیکی لەسەر یەک داندراون. خۆشت دەتوانی لەحەوشە ی خانوووە کە تەدا دانە یەک دروست بکە ی.»

کۆپە که گوتی، «هەرگیز خەونت بەگەشتکردنەو نەبینیوو،» پووی بۆ کپیاریک وەرگێرا، که تازه چووبوو ناو دوکانە که وە. دوو پۆژ دواتر، فرۆشیاره که لەبارە ی پیشانگە که وە لەگەڵ کۆپە که دوا.

گوتی، «حەزم لەگۆرانکاری زۆر نییە. من و تۆ وەک حەسەن نین، ئەو بازرگانیک ی دەولەمەندە. ئەگەر هەڵە یەک لەکاری کپیندا بکات، زۆر کاریگەری نابێ. بەلام دەبێ ئیمە باجی هەڵەکانمان بدەین.»

کۆپە که بەپەشیمانی لەبیری خۆیدا گوتی، راستە. «دەمەوی زووتر بگەریمەو بۆلای مەرەکانم. کاتی بەخت یاوەرمانە، دەمەوی سوودی لیوەریگین، هەرچیش بتوانم بۆ یارمەتیدانی بیکەم، هەر وەک چۆن ئەو بۆ یارمەتیدانمان دەیکا. ئەو پێی دەگوتری سەرەتاکانی پیشهاتی باش. یان بەختی دەستپیکەر.»

فرۆشیاره که چەند خولەکی هیچی نەگوت. پاشان گوتی، «پێغەمبەر قورئانی بۆ هیناوین و پینچ فەزی بۆ دیاریکردوین، تا لەژیانماندا ئەنجامیان بدەین. گرنگترینیان برۆاکردنە بەخودایەکی تاک و تەنیا. ئەوانە ی تریش، نوێژکردن پینججار لەپۆژیکدا، بەپۆژووبوون لەپەمەزان و خیرکردنە بەهەژاران.»

لەویدا وەستا. کاتی باسی پێغەمبەرە که ی دەکرد، چاوەکانی پربوون لەفرمیسک. پیاویکی ئیمانداربوو، سەرەپای نا ئارامییە که شی،

دهیویست لهسه ر یاساکانی ئیسلام بروات .

کورپه که پرسى، «پینجه م فه پزیان چییه؟»

فرۆشیاره که له وه لامدا گوتى، «دوو پۆژ پيش ئیستا، گوتت هه رگیز خه ونم به گه شتکردنه وه نه بینوووه . پینجه م فه پز بۆ هه موو ئیسلامیک، هه جکردنه . ئه گه ر یه ک جاریش له ژیانماندا بئى، ناچارین سه ردانى شاره پیروژه که ی مه ککه بکه یین .

«مه ککه زۆر له هه ره مه کان دوورتره . کاتى لاو بووم، هه موو ئه وه ی ده مویست، پاره کوکوردنه وه بوو بۆ دروستکردنى ئه م دوکانه . پیم وابوو پۆژیک ده وه له مه ند ده بم و سه ردانى مه ککه ده که م . هه ندیک پاره م کوکرده وه، به لام هه رگیز نه مده توانی دوکانه که به سه ر که سیکدا به جئ به یلم؛ کریستال شتیکی ناسکه . له وه ده مه دا، ته واوی کاته کان خه لکی به لای دوکانه که مده تیده په پین و به ره وه مه ککه ده پۆیشتن . هه ندیک له حاجییه کان که سانی ده وه له مه ند بوون، به کاروانی گه وره وه، که له خزمه تکار و وشتر پیکهاتبوو، گه شتیانده کرد، به لام زۆرینه ی ئه وه خه لکه ی ده چوون بۆ هه ج، له من هه ژارتر بوون .

«هه موو ئه وانیه ی ده پۆیشتن شادمان بوون . هیماى حاجییان به ده رگای خانوو کانیانه وه هه لده واسی . یه کیک له وان، که پینه چیبوو و ژیانى له سه ر دروستکردنى پیللو ده گوزه راند، گوتى ماوه ی سالیک به بیاباندا گه شتیکردوو، به لام هیشتاش پیاسه کردن به شه قامه کانی تانجییه ردا، بۆ کرینی چه رم، ماندوو تریکردوو .»

کورپه که پرسى، «ئیه بۆچی ناچیت بۆ مه ککه؟»

«چونکه بیروکه ی مه ککه توانای ژیانم پیده به خشى . هه ر ئه وه شه یارمه تیم ده دات پوو به پوو ی ئه م هه موو پۆژه دووباره یه، کریستاله بیده نگه کانی ناو په فه کان و نانی نیوه پۆ و ئیواره له هه مان کافتریای ناخۆش بیمه وه . ده ترسم گه ر خه ونه که م بینمه دی، هیچ هوکاریکى

دیکەم بۆ ژیان نەمینی.

«تۆ خەون بەمەپه کانت و هه‌ر مه‌کانه‌وه ده‌بینی، به‌لام جیاوازه، چونکه تۆ ده‌ته‌وی خه‌ونه‌که‌ت به‌ینیته‌دی. من ته‌نیا ده‌مه‌وی خه‌ون به‌مه‌ککه‌وه ببینم. هه‌زار جارن وینای ئه‌وه‌م کردووه، که بیابانه‌که ده‌برم، ده‌گه‌مه‌ گۆره‌پانی به‌رده‌ پیروژه‌که، پاشان به‌ر له‌وه‌ی ده‌ستی لیبده‌م، هه‌وت جارن به‌ده‌وریدا سوورپاومه‌ته‌وه. وینای ئه‌وانه‌شم کردووه، که به‌ته‌نیشته‌ و له‌پیشمه‌وه ده‌بن، هه‌روه‌ها وینای ئه‌و گفتوگۆ و نزایانه‌شم کردووه، که پیکه‌وه ده‌یانکه‌ین. به‌لام ده‌ترسم ته‌واوی شته‌که ببیته‌ هیوابرانی‌ک، بۆیه پیم باشتره‌ ته‌نیا خه‌ونی پیوه ببینم.»

ئه‌و پۆژه‌ فرۆشیاره‌که ریگه‌ی به‌کوره‌که‌دا پيشانگه‌که‌ دابمه‌زینن. به‌و شیوه‌یه‌ش هه‌موو خه‌لکی پیمان وانه‌ده‌بوو خه‌ونه‌کانی هاتوونه‌ته‌دی.

دوو مانگی تر تیپه‌ری و پيشانگه‌که‌ش چه‌ندین کپیری بۆ دوکانه‌که پراکیشا. کوره‌که مه‌زه‌نده‌یکرد، ئه‌گه‌ر شه‌ش مانگی تر به‌و شیوه‌یه‌ کاری بکردبا، ده‌یتوانی بگه‌رپته‌وه بۆ ئیسپانیا و شه‌ست مه‌ری تر بکری، هه‌ر وه‌ک جارن شه‌ست مه‌ر. له‌ماوه‌ی که‌متر له‌سالیکدا، ده‌یتوانی دوو هینده مه‌ر بکری و بازرگانیش له‌گه‌ل عه‌ره‌به‌کان بکات، چونکه ئیستا زمانه سه‌یره‌که‌یان فیربوو بوو. له‌و به‌یانیه‌ی بازاره‌که‌وه ئوریم و تومیمی به‌کارنه‌هینابوو، چونکه ئیستا میسر بۆ ئه‌و ته‌نیا خه‌ونیکی دوور بوو، هه‌ر وه‌ک چۆن مه‌ککه‌ ته‌نیا خه‌ونیکیبوو بۆ فرۆشیاره‌که. به‌هه‌رحال، کوره‌که به‌کاره‌که‌ی شادمان

بوو، هه موو کاتیکیش بیرى لهو پۆژه ده کرده وه، که وهک براوه یه ک ده گه یشته وه تاريفه .

پاشا پیره که گوتبووی، «ده بی هه میسه بزانی چیت گه ره که.» کوره که ده یزانی و ئیستاش هه ولى بویده دا. په نگه گیرخواردنی کوره که لهو زه وییه بیگانه یه دا، سامانی کوره که بووبی، که چاوی به دزیک که وتبوو و دواتریش میگه له که ی ده کرده دوو ئه وه نده، به بی ئه وه ی یه ک دینار خه رج بکات.

شانازی به خو یه وه ده کرد. چه ند شتیکی گرنگ فیروبووو، وه ک مامه له کردن له گه ل کریستال و قسه کردن به زمانیکی بی وشه ... هه روه ها فیرو پیشه اتیش بوووو. پۆژیک له سه ر گرده که پیاویکی بینی، سکا لای ئه وه ی ده کرد، که له پاش برینی ته واوی ئه و ریگه یه، هیچ شوینیکی لی نییه شتیکی لی بخونه وه . کوره که ش که شاره زای پیشه اته کان بوووو، قسه ی له گه ل فروشیاره که کرد.

«با چای به و که سانه بفروشین، که به سه ر گرده که دا هه لده زنین.»

فروشیاره که گوتی، «چه ندین خه لک له م نزیکانه چای ده فروشن.»

«به لام ده توانین له پیاله ی کریستالدا بیفروشین. خه لکی چه زیان به چایه که ده بی و ده یانه وی پیاله کانیش بکرن. پیم گوتراوه جوانی گه وره ترین فریوده ری مروقه.»

فروشیاره که هیچی نه گوت، به لام ئه و پاشنیوه پۆیه، له پاش کردنی نو یژه کانی، کوره که ی بانگه یشت کرد له گه لی دابنیشی و پیکه وه نیرگیله بکیشن، ئه و پاییه سهیره ی عه ره به کان به کاریان ده هینا.

فروشیاره پیره که پرسى، «تۆ به دووی چیدا ده گه پیت؟»
«پیشتر پیم گوتیت. پیویسته مه ره کانم بکرمه وه، بۆ ئه و»

مه به سته ش، پئویستم به پاره یه .»
 کریستال فرۆشه که هه ندیک خه لۆوزی نوئی خسته سه ر نیرگیله که
 و به تووندی مژی لیدا .

«سی ساله خاوه نی ئه م دوکانه م . ده توانم کریستالی باش
 له خراپ جیابکه مه وه و هه موو شتیکی دیکه ش له باره ی کریستاله وه
 ده زانم . شاره زای ئه و په هه نده م و ده زانم شیوازی مامه له ی چۆنه .
 ئه گه ر چای له کریستالدا بفرۆشین، دوکانه که فراوان ده بی . به و
 شیوه یه ش ده بی پاره وی ژیانم بگۆرم .»
 «جا ئه وه شتیکی باش نییه ؟»

«تازه به م شتانه پاهاتووم . به ر له وه ی تو بیته ئیره ، بیرم
 له وه ده کرده وه ، که چه نده م کات له هه مان ئه م شوینه دا به فیرو
 داوه ، له کاتیکیدا هاوړیکانم له گۆرانکاریدا بوون ، یان ئیفلاسیانده کرد ،
 یا له پیشتر باشتر ده بوون . ئه وه یان زۆر نیگه رانیکردم . ئیستا بۆم
 درده که وی شتیکی زۆر خراپم نه کردوه . دوکانه که ئه و قه باره یه یه ،
 که هه میشه ئاره زوویم کردوه . نامه وی هیچ شتی بگۆرم ، چونکه
 نازانم چۆن مامه له له گه ل گۆرانکارییدا بکه م . به م شیوه ژیانه
 پاهاتووم .»

کورپه که نه یده زانی چی بلی . پیاوه که به رده وام بوو ، «تو
 به ره که ت بووی بۆ من . ئه مپۆ له شتی تیگه یشتم ، که پیشتر
 نه مده بینی : پشتگوییخستنی هه ر به ره که تی ، ده بیته نه فرین . هیچ
 شتیکی ترم له ژیاندا ناوی . به لام وام لیده که ییت چاو له سامان بکه م
 و ته ماشای ئه و ئاسۆیا نه بکه م ، که هه رگیز شاره زایان نه بووم .
 ئیستاش که بینومن و ئه گه ره گه وره کان ده بینم ، له پیش گه یشتنی
 تو هه ستم خراپتره . چونکه خۆم ده زانم ده توانم چی بکه م ، به لام
 نامه وی بیانکه م .»

کورپه که له بیرری خۆیدا گوتی، باشبوو هیچم به نانه واکه ی تاريفه نه گوت.

له گه ل خورئا و ابووندا، له سه ر کيشانی نيړگيله که يان به رده وام بوون. به عه ره بی گفتوگو يانده کرد و کورپه که ش شانازی به خويه وه ده کرد. پوژتیک له پوژان پيی و ابوو مه رپه کان بتوانن هه موو شتيکی له باره ی جيهانه وه فيربکه ن. به لام هه رگيز نه يانده توانی فيری عه ره بی بکه ن.

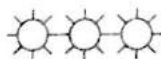
کاتی کورپه که ته ماشای دوکانداره پيره که ی ده کرد، له بیرری خۆیدا گوتی، به دلنيايييه وه شتی دیکه ش له جيهاندا هه يه، که مه رپه کان ناتوانن فيرم بکه ن. هه موو ئه وه ی ئه وان ده يانه وي، ته نيا گه رانه به دووی خوراک و ئاودا. ره نگه ئه وان ئه وه يشيان فيرنه کردبم، به لکو خوم له وانه وه فيربووبم.

له کو تاييدا فرؤشياره که گوتی، «مه کتوب.»

«يانی چی؟»

له وه لامدا گوتی، «ده بی به عه ره بی له دايک بیی تا له مانای ئه و وشه يه تيیگه ی. به لام له زمانه که ی تو دا ده بی به نووسراو.»

له کاتی دامرکاندنه وه ی خه لووزی سه ر نيړگيله که، به کورپه که ی گوت ده توانی ده ست به فرؤشتنی چای بکا له پيالای کريستالدا. هه نديکجار هيچ ريگه يه ک نييه بو وه ستاندنی پووباره که.

پياوه کان به گرده که دا هه لده زنان و کاتی ده گه يشتنه سه ره وه ماندووده بوون. به لام له وي دوکانیکی کريستالیان ده بينی، که به چایی تازه خزمه تيان ده کرد. ده چوون بو خواردنه وه ی چاييه که،

که له پیالهی کریستالی جواندا پیشکەش دەکرا. یه کیکیان گوتی، «هەرگیز ژنه که م بیری له مه نه کردوووه ته وه»، پاشان هه ندیک کریستالی کړی - ئه و شه وه میوانی دههات و میوانه کانیش سه ریان له پیاله شووشه کان سوورده ما. پیاویکی تریان ئاماژه ی به وه دا، که هه میشه چای له کریستالدا به تامتره، چونکه بۆنه که ی ده پاریزی. پیاوی سییه م گوتی، له مه شرق نه ریته چای له پیالهی کریستالدا بخوریته وه، چونکه هیژیکی جادوویی هه یه. زۆری به سه ردا تینه په ری هه واله که بلا بووه وه، خه لکیکی زۆریش به گرده که دا هه لده زنان تا ئه و دوکانه کۆنه ببینن، که شتیکی نوپیان پیشکەش ده کرد. دوکانه کانی دیکه ش له پیالهی کریستالدا ده ستیان به فرۆشتنی چای کرد، به لام ئه وان له سه ر لووتکه ی گردیک نه بوون و کاریان باش نه بوو.

ورده ورده، ده بوو کریستال فرۆشه که دوو شاگردی دیکه ش بهینن. دهستی به هینانی بریکی زۆر چای کرد، له گه ل کریستاله کاندای، دوکانه که ش له لایه ن ئه و ژن و پیاوانه وه سه ردانی ده کرا، که تینوی بینینی شتی نوئ بوون.

به و شیوه یه ش مانگه کان تیپه رین.

به ر له کازیوه کورده که به ئاگا هات. یانزه مانگ و نو پۆژ به سه ر ئه و کاته دا تیپه ریبوو، که بو یه که مجار پیی نابوووه کیشوهری ئه فه ریکاوه.

ئه و به رگه عه ره بییه ی له به رکردبوو، که له که تانی سپی دروستکرا بوو، به تایبه ت بو ئه و پۆژه ی کړیبوو. عه گاله که ی خسته

که له پیالهی کریستالی جواندا پیشکەش دەکرا. یه کیکیان گوتی، «هه‌رگیز ژنه‌که‌م بیری له‌مه نه‌کردوووه‌ته‌وه»، پاشان هه‌ندی‌ک کریستالی کړی - ئه‌و شه‌وه میوانی ده‌هات و میوانه‌کانیش سه‌ریان له‌پیاله شووشه‌کان سوورپه‌ما. پیاویکی تریان ئاماژه‌ی به‌وه‌دا، که هه‌میشه چای له‌کریستالدا به‌تامتره، چونکه بۆنه‌که‌ی ده‌پاریزی. پیاوی سییه‌م گوتی، له‌مه‌شوق نه‌ریته چای له‌پیاله‌ی کریستالدا بخوریته‌وه، چونکه هیزیکی جادوویی هه‌یه. زۆری به‌سه‌ردا تینه‌په‌ری هه‌واله‌که بلا‌بووه‌وه، خه‌لکیکی زۆریش به‌گرده‌که‌دا هه‌لده‌زان تا ئه‌و دوکانه‌کۆنه ببینن، که شتیکی نوییان پیشکە‌شده‌کرد. دوکانه‌کانی دیکه‌ش له‌پیاله‌ی کریستالدا ده‌ستیان به‌فروشتنی چای کرد، به‌لام ئه‌وان له‌سه‌ر لووتکه‌ی گردیک نه‌بوون و کاریان باش نه‌بوو. ورده‌ ورده، ده‌بوو کریستالفروشه‌که دوو شاگردی دیکه‌ش به‌ینن. ده‌ستی به‌هینانی برپیکی زۆر چای کرد، له‌گه‌ل کریستاله‌کاندا، دوکانه‌که‌ش له‌لایه‌ن ئه‌و ژن و پیاوانه‌وه سه‌ردانی ده‌کرا، که تینوی بینینی شتی نوی بوون. به‌و شیوه‌یه‌ش مانگه‌کان تیپه‌رین.

به‌ر له‌کازیوه کورپه‌که به‌ئاگا هات. یانزه مانگ و نوو پۆژ به‌سه‌ر ئه‌و کاته‌دا تیپه‌ریبوو، که بۆ یه‌که‌مجار پیی نابوووه کیشوهری ئه‌فه‌ریقاوه.

ئه‌و به‌رگه‌ عه‌ره‌بییه‌ی له‌به‌رکردبوو، که له‌که‌تانی سپی دروستکرا‌بوو، به‌تایبه‌ت بۆ ئه‌و پۆژه‌ی کړیبوو. عه‌گاله‌که‌ی خسته

سەرى و بەو بازنەيە قايمىکرد، كە لە پيستی وشتر دروستكرابوو. پاپوچەكانى لە پيكرد و بەهيواشى بە پليكانەكاندا پويشته خوارى. هيشتا شاره كە خەوتبوو. لە فەيه كى بوخوى دروستكرد و چايى لە پيالەى كريستالدا خواردهوه. ئەوجا لە بەردەم دەرگا بە خور گرتوو كە دا دانىشت و نيرگيلەى دەكيشا.

بەبى دەنگى دەيكيشا و بيري لە هيچ نەدەكردهوه، گووى لە دەنگى ئەو بايە دەگرت، كە بۆنى بيابانەكەى دەهينا. كاتى لە كيشانى نيرگيلە كە تەواوبوو، دەستى بە يەككەى لە گيرفانەكانيدا كرد، بۆ ساتيک پەشيمانبوو لە وهى دەريهينابوو.

سەفته يەك پارەبوو. بەشى ئەوهى دەكرد سەد و بيست مەر، بليتتيكى گەرانهوه و مۆلەتيك بۆ هاوردەكردى شەمەك لە ئەفەريقاوه بۆ ولاتەكەى خوى بكرى.

بەئارامى چاوهري بوو فرۆشيارەكە بەئاگا بيتەوه و دوكانەكە بكاتەوه. ئەوجا هەردوو كيان پويشتن تا كە ميک چايى تر بخۆنەوه. كورپەكە گوتى، «ئەمپۆ دەپۆم. بەشى ئەوهم پارە پيە مەرەكانم بكرمەوه. تۆش بەشى ئەوهت پيە سەردانى مەككە بكەيت.» پيرەپياوه كە هيچى نەگوت.

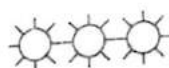
كورپەكە پرسى، «نزام بۆ دەكەيت؟ تۆ يارمەتيت دام.» پياوه كە لەسەر ئامادەكردى چايەكەى بەردەوام بوو، هيچى نەدەگوت. ئەوجا پووى بۆ كورپەكە وەرگييرا.

گوتى، «شانازيت پيوە دەكەم. هەستتيكى نويت هينايە ناو دوكانى كريستالەكە مەوه. بەلام خۆت دەزانى ناچم بۆ مەككە. هەر وەك چۆن تۆش مەرەكانت ناكريتهوه.»

كورپەكە بە ترسەوه گوتى، «كئى ئەوهى پيگوتيت؟»

پيرە كريستالفرۆش گوتى، «مەكتوب.»

ئەوجا نزاى بۆ كۆرپە كە كرد .

كۆرپە كە پۈيشتە ژوورە كەى و شتە كانى كۆكردە وە . سى جانتاى پىركرد . كاتى پۈيشت، لە سووچىكى ژوورە كە دا چاوى بە جانتاى شوانىيە كەى كەوت . گرمۆلە بووبوو و دەمىكىشبوو بىرى لىى نە كىردبوو وە . كاتى چاكە تە كەى دەرھىنا و بىرى لە وە دە كىردە وە لە سەر شە قام بىدات بە كە سىك، دوو بەردە كە كە وتنە خوارى بۆ سەر زە وىيە كە . ئوريم و توميم .

ئە وە يش واى لە كۆرپە كە كرد بىر لە پاشا پىرە كە بكاتە وە ، لە وە ش دە ترسا ، كە ماوە يە كى درىژبوو ئە وى بە خە يال نە هاتبوو . ماوەى سالىك بە بەردە وامى كاريكردبوو و تە نيا بىرى لە كۆكردنە وەى پارە كىردبوو وە ، تا بە و شىوە يە ش بە شانازىيە وە بگە رپتە وە بۆ ئىسپانیا . پاشا پىرە كە گوتبووى ، «ھەرگىز واز لە خە ونبىنين مە ھىنە . دواى پىشھاتە كان بگە وە .»

كۆرپە كە ئوريم و توميمى ھە لگرتە وە و جارىكى دىكە ئە و ھە ستە سە يرەى لا دروستبوو ، كە پاشا پىرە كە لە نزيكە وە يە تى . ماوەى سالىك كارى زە حمە تى كىردبوو و پىشھاتە كانىش دە يانگوت كاتى پۈيشتە .

كۆرپە كە لە بىرى خۆيدا گوتى ، دەست دە كە مە وە بە وەى ھە مىشە خە رىكى بووم . گەر چى مە رە كان فىرى عەرە بىشيان نە كىردبوو . بە لام مە رە كان شتىكى گرنگيان فىر كىردبوو ؛ كە گوايا زمانىك ھە يە و ھە موو كە سىكى جىھان لىى تىدە گات ، زمانىك ، كە لە پىشخستنى كارە كانى دوكانە كە دا بە كارى ھىنا . ئە و زمانە ، زمانى پە رۆشى بوو ،

زوبانى تەواوکردنى شتەكانبوو بەخۆشەويستى و ئامانجەو، ھەرودھا بەشېكبوو لەگەرپان بەدووى شتېكدا، كە خۆت باوهرى پېبكهيت و ئارەزووى بكهيت. ئىدى تانجيهەر شارېكى نامۆ نەبوو، ھەر چۆن توانىبووى لەم شوينەدا سەرکەوتن بەدەست بهينى، ئاواش دەيتوانى لەتەواوى جيهاندا سەرکەوتوو بى.

پاشا پيرەكە گوتبووى، «كاتى شتېكت گەرەكە، تەواوى جيهان لەدەستخستنيا يارمەتيت دەدات.»

بەلام پاشا پيرەكە ھىچى لەبارەى دزى، يا لەبارەى بيابانى نەبراو، ياخود لەسەر ئەو كەسانە نەگوتبوو، كە دەيانزانى خەونەكانيان چين و نايانەوي بەديان بهينن. پاشا پيرەكە پىي نەگوتبوو ھەرەمەكان تەنيا كۆمەلە بەردىكى لەسەر يەك داندراون و ھەموو كەسېك دەتوانى لەحەوشەكەى مالى خۆيدا دانەيەك دروست بكات. لەياديشيكردبوو بلئ، كە ھەركات پارەت پىبوو تا پانەمەپىكى لەودى خۆت گەرەتر بکرى، دەبى بىكرى.

كۆرەكە جانتاكەى ھەلگرت و لەگەل شتەكانى تر دايئا. بەپليكانەكاندا رۆيشتە خواری و بينى دوكاندارەكە بە ژن و پياويكى بېگانەو سەرقالە، لەھەمان كاتيشدا دوو كرىار بەرەو دوكانەكە دەرپۆشتن و چاييان لەپيالەى كرىستالدا دەخواردەو. لەم ساتەى بەيانيدا، لەكاتەكانى دىكە چالاكى زياتر ھەبوو. لەو شوينەى لىي وەستابوو، بۆ يەكەمجار تىبينىكرد قىزى كرىستالفرۆشەكە زۆر لەقزى پاشا پيرەكە دەچى. خەندەى شيرىنفرۆشەكەى بىرکەوتەو، ئەو كاتەى بۆ يەكەمجار ھاتبوو تانجيهەر، كە ھىچى نەبوو بىخوات و ھىچ شوينىكى نەبوو بۆى بچى - ئەو بزەيەش لەھى پاشا پيرەكە دەچوو.

لەبىرى خۆيدا گوتى، ھەر دەلئى پىشتر لىرەبوو و نيشانەى

خۆی به جئ هیشتوو. هیشتاش، هیچ کام لهو کهسانه چاویان به پاشا پیره که نه که وتبوو. به شیوه یه که له شیوه کان گوتبووی، ئه وه همیشه بۆ یارمه تیدانی ئه وه کهسانه دهرده کهوئ، که ده یانه وئ به چاره نووسی خۆیان بگهن.

به بئ ئه وه ی مالئاوایی له کریستالفروشه که بکات، پویشت. نه یده ویست له بهرچاوی ئه وه خه لکه ی ئه ویدا بگری. له داها تودا بیری ئه وه شوینه و هه موو ئه وه شتانه ی ده کرد، که فیریان بووبوو. زیاتر برپاوی به خۆیبوو و پیشی وابوو بتوانئ جیهان به زینئ. به دلنیا ییه وه به خۆی گوت، «دووباره ده گه ریمه وه بۆ ئه وه کیلگانه ی پییان ئاشنام، تا دیسان ئاگاداری میگه له که م بم،» به لام ئیدی به وه برپاره ی دلخوش نه بوو. سالیکی ره به ق بۆ هیئانه دی خه ونه که ی کاریکردبوو، گرنگی ئه وه خه ونه ش خوله ک به خوله ک که متر ده بووه وه. په نگه له بهر ئه وه بووبئ، که به جیدی ئه وه خه ونی خۆی نه بووه.

کئ ده زانئ ... په نگه وا باشتربئ وه ک کریستالفروشه که بی: له بیری خۆیدا گوتی، هه رگیز ناچئ بۆ مه ککه و له ژیانیشدا ته نیا ئاواتی بۆ ده خوازی، ده یویست دیسان خۆی قایل بکات. به لام هه ر که ئوریم و تومیمی به ده سه ته وه گرت، هیز و ویستی پاشا پیره که ی بۆ گه رایه وه. به ریکه وت - یان کوره که پیی وابوو پیشهات بی - چوو بۆ ئه وه باره ی له یه که م پوژدا سه ردانی کردبوو. دزه که له وئ نه بوو و خاوه نی باره که ش چاییه کی بۆ هیئا.

کوره که له بیری خۆیدا گوتی، هه همیشه ده توانم بیمه وه به شوان. فیربووم چۆن ئاگام له مه ره کان بی و له بیریشم نه چوو ته وه. به لام په نگه جاریکی تر بواری ئه وه م نه بی سه ردانی هه ره مه کانی میسر بکه م. پیره پیاوه که سینه به ندیکی ئالتوونی به سه تبوو و شاره زای

پاڤردووشم بوو. هر به پاستی ئه و پاشا بوو، پاشایه کی زرنګ.
 کیلګه کانی ئه نده لوسیا ته نیا دوو کاتر میږ دوور بوون، به لام
 ته وای بیابانیک له نیوان ئه و و هه پره مه کانداه بوو. هیشتا کوره که
 هه ستیده کرد ریګه یه کی تر هه یه بو ریژگرتن له دوخه که ی: له پاستیدا
 دوو کاتر میږ له سامانه که ی نزیک تر بوو ... ئه و پاستییه ی دوو کاتر میږ
 بو سالیګ دریژ بوو بووه وه، گرنګ نه بوو.

له بیرری خویدا گوتی، ده زانم بوچی ده مه وی بګه پیمه وه بو لای
 میګه له که م. له مه پ تیده گه م؛ ئیدی ئه وان کیشه نین و ده توانن
 بینه هاوړی باش. به جوړی کی تر، نازانم گه ر بیابانه که بتوانی
 بیته هاوړیت، ده شبی له بیابانه که دا بو سامانه که م بګه پیم. ئه گه ر
 نه یدوژمه وه، هه میسه ده توانم بګه پیمه وه بو نیشتمان. بو نا؟
 له ناکاوه سستی به شادییه کی مه زن کرد. هه میسه ده یتوانی بیته وه
 به شوان. هه میسه ده یتوانی بیته وه به کریستال فروش. ره نګه جیهان
 سامانی دیکه ی نهینی تیدا هه بی، به لام ئه و خه ونی بینیبوو و چاوی
 به پاشایه کیش که وتبوو. ئه وه به سه ر هه موو که سیګدا نایه ت.

کاتی له باره که رویشیت، پلانی داده نا. بیرری که وت هه وه یه کیګ
 له بازرګانه کانی کریستال، به کاروان کریستاله کانی له بیابانه که
 ده په پانده وه. ئوریم و تومیمی له ده ستیدا گرتبوو؛ له بهر ئه و دوو
 به رده، جاریکی تر به پروه بوو به ره و سامانه که ی.

پاشا پیره که پی گوتبوو، «هه میسه له و که سانه نزیکم، که
 ده یانه وی به چاره نووسی خو یان بګه ن.»

چی تیده چوو ئه گه ر برؤشتبا بو مالی ئه و بازرګانی کریستاله و
 بیپرسیبا گه ر هر به پاستی هه پره مه کان هینده دوور بن.

پیاوه ئینگلیزه که له و شویننه ی له سه ر کورسییه که لئی دانیشتبوو، بۆنی ئاژهل و عارهق و خۆلی لیده هات؛ به شیکی عه مبار و به شیکی ته ویله بوو. کاتیکی په ره ی نامیلکه یه کی کیمیای هه لده دایه وه، له بیرى خۆیدا گوتی، هه رگیز پیم وانه بوو بگه مه شویننیکى ئاوها. ده سالان له زانکۆ و ئیستاش له ته ویله یه کدام.

به لام ده بوو به رده وام بئى. برپای به پیشهات هه بوو. ته وای سه رنج و دۆزینه وه ی بۆ زمانیکى راسته قینه ی جیهان بوو. یه که مجار ئیسپرانتۆ، پاشان ئایینه کانی جیهان، دواتریش کیمیا. ده یزانی به زمانى ئیسپرانتۆ بدوئى و له ئایینه سه ره کییه کانی جیهان تیگه یشتبوو، به لام هیشتا نه بوو بوو به کیمیا گه ر. راستى پشته وه ی چه ند پرسیاریکى گرنگی ده رخستبوو، به لام خویندنه که ی گه یان دبوو یه خالیکی، که واده رده که وت له پشتى توانای خۆیه وه بئى. بیسوودانه هه ولى دابوو په یوه ندی له گه ل کیمیا گه ری کدا دروست بکات. به لام کیمیا گه ره کان خه لکانى سه یر بوون، ته نیا بیریان له خۆیان ده کرده وه و په تیانده کرده وه یارمه تی ئه و بده ن. کئى ده زانی، په نگه له دۆزینه وه ی کارى ناوازه - به ردی فه یله سوف - دا شکستیان هینابئى، هه ر بۆیه زانیارییه کانیان ناده ن به که س.

پاره یه کی زۆرى له و سامانه دا خه ر جکردبوو، که له باوکییه وه بۆیما بووه وه، بیبه ره م بۆ به ردی فه یله سوف ده گه را. کاتیکی زۆرى له کتیبخانه گه وره کانی جیهاندا به فیرو دابوو و هه موو کتیبه ده گمه نه کانی بواری کیمیای کرپیوو. له یه کیکی له و کتیبانه دا خویندبوو یه وه، که ماوه یه کی زۆر پیش ئیستا، کیمیا گه ریکی عه ره ب سه ردانی ئه و روپای کردبوو. ده گوترئى ته مه نی ئه و پیاوه دوو سه ر سال زیاتر بووه، به ردی فه یله سوف و نه مری ژیانى دۆزیبووه وه.

ئەو چیرۆکە زۆر کاری لەپیاووە ئینگلیزە که کردبوو. بەلام تەنیا وەک ئەفسانە یەک تەماشاییدە کرد، خو ھاوڕێیەکی خۆی - لەگەشتیکی شوینە وارناسی بیابانە که وە نەگەر اووە تەو - و باسی ئەو عەرەبە ی بو نە کردوو، که هیزی سەر و ئاسایی هەیه .

ھاوڕێکە ی گوتبووی، «لە میزگی ئەلفە یوم دەژی. خەلکی دەلێن دوو سەد سالی تەمەنە و دەتوانی هەر جۆرە کانسایە ک بگۆرێ بە ئالتوون.»

پیاووە ئینگلیزە که نەیدەتوانی درێژە بەپەرۆشییە که ی بدات. هەموو ئەرکەکانی وە لانا بوو و گرنگترینی کتیبەکانی خۆی کو کردبوو وە، ئەو تە ئیستا لیژە دا، لەم عەمبارە پڕ لە بۆن و تۆزە دا دانیشتوو. لە دەرهووە کاروانیکی گەرە ئامادە کراو تە لە سەحرا پەرێتە وە، بە نیازیش بوو بە ئەلفە یومدا تیپە پری.

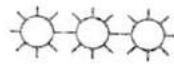
پیاووە ئینگلیزە که لەبیری خۆیدا گوتی، دەبی ئەو کیمیاگرە نەفرەتییە بدۆزمە وە. بۆنی ئازە لە کان که میک لە بەر لووتیدا باشتربوو. پیاویکی عەرەبیش بە شەمە که کانیە وە هات و سلاوی لە پیاووە ئینگلیزە که کرد.

عەرەبە لاو که پرسی، «بەرە و کوێ دەرۆی؟»

پیاووە که لەو لامدا گوتی، «بەرە و بیابانە که،» پاشان دەستی بە خۆیندە وە کردە وە. لەو شوینە دا حەزی بە هیچ جۆرە گفتوگۆیە ک نەبوو. هەموو ئەو هی پیوستی بوو، ئەو بوو چاوی بەو شتانە دا بخشینیتە وە، که لەو سالانە دا فیریان بوو بوو، بە دلنیا ییە وە کیمیاگرە که تاقیکردنە وە ی پیدە کرد.

لاو عەرەبە که کتیبیکی دەرھینا و دەستی بە خۆیندە وە ی کرد. کتیبە که بە ئیسپانی نووسرا بوو. ئینگلیزە که لەبیری خۆیدا گوتی، زۆر باشە. ئیسپانی لە عەرەبی باشتەر دەزانی، بەو شیوہ یە گەر

ئەویش بئی بۆ ئەلفە یوم، ئەوا ئەگەر هیچ شتیکی گرنگتر نەبئی،
کەسئی دەبئی دەمەتە قەه ی لەگەلدا بکەم.

کاتئی دووبارە هەولیدا پرۆسە ی بە خاکسپاردنە کە لە دەستپێکی
کتیبە کە دا بخوینیتە وە، کورپە کە گوتی، «سەیرە . دوو سالە دەمەوئی
ئەم کتیبە بخوینمە وە، کە چی هیشتا لەم لاپەرە یە تەواو نەبووم.»
تەنانەت بەبئی ئەو ی پاشایە کیش خویندنە وە کە ی لیتیکبەدات،
نەیدەتوانی بەردەوام بئی .

هیشتا کە میک گومان ی لە بریارە کە ی هەبوو . بەلام دەیتوانی شتیکی
تیبگات: بریاردان تەنیا سەرەتای شتەکانە . کاتئی کەسئی بریار
دەدات، خۆی دەداتە دەم تەوژمیکی بەهیز و بەرەو شوینگە لیکی
دەبات، کە هەرگیز لە کات ی بریاردانە کە دا پئی وانەبوو بەو شوینانە
بگات .

لەبیری خۆیدا گوتی، کاتئی بریارمدا بۆ سامانە کە م بگەریم،
هەرگیز بیرم لەو نەکردبوو وە لە دوکانیکی کریستالدا کار بکەم .
پەنگە بە شداریم لەم کاروانە شدا بریاری خۆم بووبئی، بەلام ئەو ی
بەرەو کوئی دەپوات، بۆ منیش نەینییە .

پیاوہ ئینگلیزە کە لە نزیک یە وە بوو، کتیبیکی دەخویندە وە .
کەسیکی داخراوہ و بیزاریش دەردەکەوت کاتئی کورپە کە هاتە ژووری .
دەشیا بین بە هاویری، بەلام پیاوہ ئینگلیزە کە کوتایی بە گفتوگۆکە
هینا .

کورپە کە کتیبە کە ی داخست . هەستیدە کرد نایەوئی یەک شت
بکا، کە لە ه ی پیاوہ ئینگلیزە کە بچئی . ئوریم و تومیمی لە گیرفانی

دهرهینا و یاری پیده کردن .

بیگانه که هاواریکرد، «ئوریم و تومیم!»

کورپه که به خیرایی خستنیه وه گیرفانی .

گوتی، «نایانفرۆشم.»

پیاوه ئینگلیزه که گوتی، «هینده به نرخ نین . ته نیا له بهردی

کریستالی دروستکراون و ملیۆنان بهردی کریستالی له سه زهوی

ههیه . به لام که سئ شاره زایی، ده زانی ئه وانه ئوریم و تومیمن .

نه مده زانی ئه و بهردانه له م به شهی جیهانیشدا بوونیان ههیه .»

کورپه که گوتی، «پاشایه ک به دیاری پیی به خشیم.»

بیگانه که هیچی نه گوت، له جیی ئه وه، دهستی به گیرفانیدا کرد و

دوو بهردی وه ک ئه وهی کورپه که ی دهرهینا .

گوتی، «گوتت پاشا؟»

حه زیده کرد کوتایی به گفتوگو که بهینئ و گوتی، «ده زانم پیت

وانییه پاشایه ک له گه ل که سیکی وه ک من قسه بکات، له گه ل

شوانیکدا.»

«به هیچ شیوهیه ک وانیه . یه که مجار شوانه کان پاشایان

قبولکرد، له کاتی کدا ته واوی جیهان په تیانده کرده وه . له بهر ئه وه ش

هیچ سه رسورهینه ر نییه گه ر پاشا له گه ل شواندا بدوی.»

ئه وجا بهرده وام بوو، ده ترسا کورپه که له قسه کانی تینه گات،

«له ئینجیلدا باسی ئه وه کراوه . هه ر ئه و کتیبه ش بوو به ئوریم و

تومیم ئاشنایکردم . ئه م بهردانه تاکه فۆرمی پیشبینین، که له لایه ن

خوداوه ریگه یان پیدرابی . قه شه کان له سینه به ندیکی ئالتوونیدا

هه لیانده گرن.»

له ناکاو کورپه که شادمانبوو به وهی چووبوووه عه مباره که وه .

پیاوه ئینگلیزه که به دهنگیکی که میک بهرز گوتی، «رهنگه ئه مه

پیشہات بی. «

لہو ساتھ دا کورہ کہ زیاتر بایہ خی بہ بابہ تہ کہ دا، «کی باسی
پیشہاتی بو کردووی؟»

پیاوہ ئینگلیزہ کہ ئہو نامیلکہ یہی داخست، کہ دہیخویندہ وہ و
گوتی، «ہہ موو شتیٰ لہ ژیاندا پیشہاتہ. زمانیکی گہردوونی ہہیہ،
کہ ہہ موو کہ سئی لئی تیدہ گا، بہ لام لہ یاد کراوہ. بو ئہو زمانہ
گہردوونییہ و ہہ ندیک شتی دیکہ دہ گہریم. ہہر بو ئہو مہ بہ ستہ ش
لیرہم. دہ بی ئہو پیاوہ بدوزمہ وہ، کہ ئہو زمانہ گہردوونییہ دہ زانی.
کیمیا گہریکہ.»

سہ روکی عہ مبارہ کہ گفتوگو کہ ی پیپرین.

عہ رہ بہ قہ لہ وہ کہ گوتی، «ئہو دووانہ تان بہ خختان ہہیہ. ئہ مرؤ
کاروانیک بہ رہو ئہ لفہ یوم بہ ریدہ کہ وئی.»

کورہ کہ گوتی، «بہ لام من دہ چم بو میسر.»

عہ رہ بہ کہ گوتی، «ئہ لفہ یوم لہ میسرہ. تو چ جورہ عہ رہ بیکی؟»
لہ پاش ئہ وہی عہ رہ بہ قہ لہ وہ کہ رویشتہ دہری، پیاوہ ئینگلیزہ کہ
گوتی، «ئہ وہ پیشہاتی بہ ختہ. ئہ گہر دہ متوانی، یہ ک کتیبی
بانکی زانیارییم لہ سہر وشہی بہ خت و ریکہ وت دہ نووسی. زمانہ
جیہانیہ کہ بہو وشانہ نووسراوہ.»

بہ کورہ کہ ی گوت بینینی ئہو دووانہ، لہ کاتیکدا ئوریم و تومیم
بہ دہستی کورہ کہ وہ بوون، ریکہ وت نہ بوو. لہ کورہ کہ ی پرسی گہر
ئہ ویش بہ دووی کیمیا گہرہ کہ دا بگہری.

کورہ کہ گوتی، «بو سامانیک دہ گہریم،» یہ کراست لہ گوتنی
ئہ وہ پہ شیمان بووہ وہ. بہ لام وادہ ردہ کہ وت پیاوہ ئینگلیزہ کہ ہیچ
بہ لایہ وہ گرنگ نہ بی.

گوتی، «بہ شیوہ یہ ک لہ شیوہ کان، منیش ہہر بہ ہہ مان شیوہم.»

کاتی سه روکی عه مباره که بانگیکردنه ده ری، کوره که گوتی،
 «هر ناشزانم کیمیا چیه.»

پیاوه چاوپه شه ریشنه که گوتی، «من رابه ری ئەم کاروانه م.
 هیزی ژیان و مهرگی ئەو که سانه م له ده ستدایه، که له گه ل خۆمیان
 ده به م. بیابانه که خانمیکی راپایه و هه ندیکجار پیاوان شیتگیر
 ده کات.»

نزیکه ی دوو سه د که س و چوار سه د ئاژهل له ویدا کۆبوو بوونه وه
 — و شتر و ئەسپ و هیستر و بالنده . له ناو جه نجالییه که دا، ژنان و
 مندالان و هه ندیک پیاوی لیبوون، که شمشیریان به پشتینه کانیانه وه
 کردبوو و تفهنگیان له شان کردبوو. پیاوه ئینگلیزه که چه ند جانتایه کی
 پر له کتیبی پیبوو. ژاوه ژاو ده هات، به و شیوه یه ش ده بوو رابه ره که
 چه ند جاریک قسه کانی دووباره بکاته وه تا هه مووان تیبگه ن.

«چه ندین که س لیهریه و هه رکه سه ش خودای خۆی هه یه . به لام
 تاکه خودا، که من برپای پیبکه م، ئەللییه و سویندی پیده خۆم
 هه رچییه ک بتوانم بیکه م تا به پارێزرای له بیابانه که بتانپه رینمه وه .
 به لام ده مه وی هه ر یه ک له ئیوه ش سویند به خودای خۆتان بخۆن،
 که به بی گوپییدان، هه موو فه رمانه کان جیبه جی بکه ن. له بیاباندا،
 له قسه ده رچوون و اتا مه رگ.»

منگه منگیک له جه نجالییه که وه ده هات. هه رکه سه به هیواشی
 سویندی به خودای خۆی ده خوارد. کوره که ش سویندی به عیسی
 مه سیح خوارد. پیاوه ئینگلیزه که هیچی نه گوت. بۆله بۆله که ش
 له سویند خواردنیکی ساده زیاتری خایاند. خه لکی له ئاسمانه کانی

ده پارانه وه تا پاريزگاريمان ليڤكه ن .
 ده نڤيگ له كه ره نايه كه وه ده رچوو و هه مووان هه ستانه سه ر
 پي . كورپه كه و پياوه ئينگليزه كه وشتريان هينابوو و به گومانه وه
 سواري پشتيان بوون . كورپه كه به زه يي به وشترى پياوه ئينگليزه كه دا
 ده هاته وه ، چونكه ئه وه هه موو جانتا كتپبه ي هه لگرتبوو .
 پياوه ئينگليزه كه ئه وه گفتوگويه ي دامه زرانده وه ، كه له عه مباره كه
 پييان برديرابوو ، گوتى ، «هيچ شتى وه ك رپكه وت نييه . من له بهر
 ئه وه ليڤه م ، چونكه هاورپيه كم باسى عه ره بيكي بو كردم ، كه ...»
 كاروانه كه ده ستى كرد به جووله و زه حمه تبوو قسه كانى پياوه
 ئينگليزه كه ببستى . كورپه كه ده يزانى ده يه وي باسى چى بكات :
 ئه وه زنجيره نه ينييه ي شته كان پيكه وه ده به ستپته وه ، هه مان ئه وه
 زنجيره يه واى له و كرد ببپته شوان ، واى كرد چه ند جارپك هه مان
 خه ون ببينى ، هيناي بو شارپكى نزيكى ئه فه ريقا ، واى كرد پاشايه ك
 بدوزپته وه و دزى ليڤكرى تا كريستالفروشه كه ببينى ، هه روه ها ...»
 كورپه كه له بيري خويدا گوتى ، مرؤف چه نديك له گه يشتن
 به چاره نووسى خوئى نزيك بكه ويته وه ، هينده زياتر چاره نووسى
 ده بيته هوكارى ژيانى .
 كاروانه كه به ره و خوڤه لات كه وته رپى . به يانى زوو ده ستى
 به گه شت كردن كرد ، كاتى خوڤه كه له وپه رى گه رمييدا بوو وه ستا
 و پاشان له پاشنيوه رپودا ده ستيان به رپويشتن كرده وه . كورپه كه
 به ده گمه ن له گه ل پياوه ئينگليزه كه قسه يده كرد ، چونكه زورينه ي
 كاته كانى به خوڤندنه وه ي كتپبه كانپيه وه به سه رده برد .
 كورپه كه به بيده نڤيگى تپبيني به رده و امبوونى ئازله له كان و خه لكه كه ي
 ده كرد له بياپانه كه دا . ئيستا هه موو شتى له و كاته جياواز بوو ، كه
 ده ستيان به گه شته كه كرد : سه ريان ليڤتيكچووبوو و هاواريانده كرد ،

گریانی مندالہ کان و لوورہی نازہ لہ کان، تہ واوی ئہ و شتانهش لہ گہ ل
 فہرمانہ شلہ ژاوہ کانی بازرگانه کان و رابہرہ کاندای تیکہ ل بوو بوون.
 بہ لام لہ بیابانہ کہ دا تہ نیا دہنگی بایہ نہ برپاوه کہ و سمی نازہ لہ کان
 دہہات. تہ نانہت رابہرہ کانیش بہ کہ می لہ گہ ل یہ کدا دہ دوان.

شہ ویک و شترسواریک گوتی، «چہ ندینجار بہم لمہ دا پویشتروم.
 بہ لام بیابانہ کہ زور گہ ورہیہ و ئاسوش گہ لیک دوورہ، ئہ مہش
 وادہ کات مروف ہست بہ بچووی خوی بکا و حہزبکات بہ بیڈہنگی
 بمینیتہ وہ.»

کورہ کہ ریک لہ مہ بہستی تیگہ یشت، بہ بی ئہ وہی پیشتریش
 ہاتبیتہ ناو بیابانہ کہ وہ. ہہرکات ئاو و ئاگری دہ بینی بیڈہنگ
 دہ بوو، توخمہ ہیزہ کہ یان کاری لیڈہ کرد.

لہ بیری خویدا گوتی، لہ مہر و کریستالہ کان شت فیربووم. دہ توانم
 شتیکیش لہ بیابانہ کہ فیربیم. دیرین و ژیر دہردہ کہ وی.

بایہ کہ نہ دہ وہستا و کورہ کہش ئہ و پوژہی بہ بیرکہ وتہ وہ، کہ پی
 نایہ قہ لاکہی تاریفہ، ئہ و پوژہش ہمان با ہہ لیکرد بوو. خووری
 مہرہ کانی بہ بیر دہ خستہ وہ ... ئہ و مہر پانہی وہک ہہ میشہ، ئیستاش
 لہ کیلگہ کانی ئہ ندہ لوسیادا بو خوراک و ئاو دہ گہرین.

بہ بی ئہ وہی بیریان بکات، بہ خوی گوت، «ئیدی مہری من نین.
 ئہ لبہ تہ ئیستا بہ شوانہ نویکہ یان راہاتوون و منیان لہ بیر کردوہ.
 شتیکہ باشہ. مہ خلوقی وہک مہر فیبری گہ شتن و دہ زانن چون
 بہردہ وام بن.»

بیری لہ کچی بازرگانه کہ کردہ وہ و دلنیابوو لہ وہی ئیستا
 شووی کردوہ. رہنگہ ہاوسہرگیری لہ گہ ل نانہ وایہک کرد بی، یان
 لہ گہ ل شوانیکی تر، کہ خویندہ واری ہہیہ و دہ توانی چیروکی
 نایابی بو بگیری تہ وہ - پاش ہہ موو شتیکیش، ئہ و تاکہ کہس

نەبوو. بەلام چالاکبوو بەووی لە ئاماژەیی و شترسواری کە تیگە یشتبوو: رەنگە ئەویش خەریکی فیروونی ئەو زمانە گەردوونییە بووبی، کە مامەلە لە گەل رابردوو و داهاووی خەلکی دەکات. دایکی پێی دەگوتن، «ژیڕەکان.» خەریکبوو کورە کە لەو تێدەگەشت، کە ژیری نووو مبوونیکی لە ناکاو پۆحە لە ناو تەژمی ژیانی گەردووندا، ئەو شوینیە چیرۆکی هەموو خەلکی پیکەوێ گری دراوێ و دەتوانین هەموو شتی بزاین، چونکە هەمووی لەویدا نووسراوێ.

کورە کە بیری کریستال فرۆشە کە ی هاتەوێ و گوتی، «مەکتوب.»

زۆرینیە بیابانە کە لمبوو و شوینیەکانی تریشی بە بەرد داپۆشرا بوو. کاتی کاروانە کە گاشە بەردیک پێی پێدەگرت، دەبوو بە دەوریدا بسوورپتەوێ؛ ئەگەر شوینیکی گەورە بەردەلان هەبایە، دەبوو بە شیوێهە کە کاتی پێگە کە یان بگۆرن. ئەگەر لە شوینی لێمە کە بو سە ئاژەلەکان زۆر ورد و نەرم بایە، بو شوینیکی باشتەر دەگەران. لە هەندیک شویندا، زەویە کە بە خویی دەریاچە و شکبووێ کان داپۆشرا بوو. لەو شویناندا ئاژەلەکان دەچەقین، و شترسواری کانیش ناچار بوون بارەکانین لێکەنەوێ. لەو شوینی خراپانەدا و شترسواری کان خویان بارەکانیان هەلەگرت و دواتر لە و شترەکانیان بارە کردنەوێ. ئەگەر رابەریک بمردبا یا نەخۆش بکەوتبا، و شترسواری کان دانە یەکی نوێیان هەلەبژارد.

بەلام تەواوی ئەم شتانە لە بەر یەک هۆکاری بنچینی پوویان دەدا: گرنگ نەبوو چەندە گۆرانکاری پوویدەدا و چەندیک پێگە یان دەگۆری، کاروانە کە بە هەمان ئاراستە ی قبیلە نامادا دەپویشت. هەریکات لە تەنگوچە لە مە یە ک نە جاتیان دەبوو و شتەکان وەک خویانیان لێدەهاتەوێ، تەماشای ئەستێرە یەکیان دەکرد، کە شوینی میرگە کە ی پێنیشان دەدان. کاتی خەلکی لە ئاسمانی بەرەبە یاندا

ئەو ئەستیرە یەیان دەبینی، دەیانزانی لە پێگە یەکی راستان بەرەو گەشتن بە ئاو، دارخورما، پەناگە و خەلکی دیکە. تەنیا پیاوہ ئینگلیزە کە لە تەواوی ئەم شتانە بێئاگا بوو؛ لە زۆرینە ی کاتەکاندا، نووقوومی خویندەنەوہی کتیبەکانی بوو.

کورپە کەش کتیبە کە ی خۆی پیبوو و لە چەند پوژنی یە کە می گەشتە کە دا ھەولێ خویندەنەوہی دەدا. بە لام بویدەر کە وت تیبینی کردنی کاروانە کە و گوێگرتن بو دەنگی بایە کە زۆر بایە خدار ترە. ھەر کە وشترە کە ی باشتر ناسی و پە یوہندی لە گە لیدا دروست کرد، کتیبە کە ی وە لانا. ئە فسانە یە کیشی بو خۆی دروست کرد بوو، کە گویا ھەر کات کتیبە کە ی دادە خست، شتیکی گرنگ فیژدە بوو، پیبی وابوو کتیبە کە یاریکی ناپیویست بی.

لە گە ل ئەو وشتر سوارە بوو بوو بە ھاوپی، کە بە تە نیشتیە وە سواریی دە کرد. کاتی شەوان بە دەور، ئاگرە کە دا دادە نیشتن، کورپە کە سەر کە شییەکانی کاتی شوانی خۆی بو وشتر سوارە کە دە گیرایە وە.

لە یە کیک لە گە فتو گوکاندا، وشتر سوارە کە باسی ژیا نی خۆی کرد. گوتی، «لە نزیکێ ئە لقا یروم دە ژیا م. پەز و باغ و مندالم ھە بوو، ژیا نیکم ھە بوو و ھە تا مردن نە دە گوپا. سالیک، کە دانە ویلە زۆر باش بوو، ھە موومان چووین بو مە ککە و دوایی ن فەززی ژیا نمان بە جی ھینا. دە متوانی بە دلخۆشی بمرم و ئە وە یش ھە ستە کانمی باشتر دە کرد.

«پوژنیک زەوی کە وتە لەرزە و پووباری نیلش بە سەر کە نارە کانیدا پڑا. ئە وە شتی کبوو و پیم وابوو بە سەر کە سانی دیکە دا بی، بە لام ھەر گیز بە سەر مندا نە یەت. دراوسی کانم دە ترسان لە گیزا وە کە دا دار زەیتوونەکانیان لە دە ست بدەن و ژنە کە شم لە وە دە ترسا مندالە کانمان لە دە ست بدەین. پیم وابوو ھە موو ئە وە ی ھە مە ویران دە بی.

«زەوییه که وێرانبوو و دەبوو منیش پێگهیهک بو گوزەرانم بدۆزمه وه . ئیستاش و شترسووارم . به لام ئەو کارهساته فیڕیکردم له وشه ی ئەللا تیبگه م: پیویست ناکا خه لکی له شته نه زاندراره کان بترسن، ئەگەر بتوانن ئەوه به دهست بهین، که پیویستیانه و گه ره کیانه .

«ئیمه ده ترسین ئەوه ی هه مانه له دهستی بهین، ئیتر ئەگەر ئەو شته ژیانمان بێ یا مال و سامانمان . به لام ئەم ترسه نامینی کاتی تیده گه ین چیرۆکی ژیانمان و میژووی جیهان هه ره به هه مان دهست نووسراون.»

هه ندیکجار کاروانه که یان پووبه پووی کاروانیکی دیکه ده بووه وه . هه میشه که سیک شتیکی پیبوو، که که سیکی دیکه پیویستی پیی بێ - هه ره که بلیی هه ره به راستی هه موو شته کان به هه مان دهست نووسراون . کاتی به ده وری ئاگره که دا داده نیشتن، و شترسوواره که زانیاری له سه ره گه رده لوول ده گۆرییه وه و چیرۆکی له سه ره بیابانه که ده گێرایه وه .

له ساتی دیکه دا، پیاوانی کلاو له سه ره و نهینی ده رده که وتن: ئەوان عه ره بی کۆچه ری بوون، که چاودیتری پێگه ی کاروانه که یان ده کرد . زانیارییان له سه ره دز و هۆزی چه ته پیده دان . به بیده نگه ده هاتن و به هه مان شیوه ده پۆیشتن، پۆشاکه ی ره شیان له به ردا بوو و ته نیا چاوه کانیان به ده ره وه بوو . شه ویکیان و شترسوواره که هات بۆلای ئەو ئاگره ی پیاوه ئینگلیزه که و کوره که ی لیدانیشتبوون . پیی گوتن، «ده نگۆی جهنگی هۆزه کان له ئارادایه .»

هه رسیکیان بیده نگ بوون . کوره که تیبینی کرد ترس بالی به سه ره که شه که دا کیشاوه ، گه رچی که سیش قسه ی نه ده کرد . چاریکی دیکه ئەزموونی زمانه بێ وشه که ی کرده وه ... زمانه جیهانییه که .

پیاوه ئینگلیزه که پرسى گهر تووشى مه ترسى هاتبن .
 وشترسوواره که گوتى ، «کاتى پیده خه یته بیابان ، ئیدی گه رانه وه
 نییه . کاتیکیش ناتوانى بگه پئیته وه ، پئویسته ته نیا نیگه رانى
 رینگه یه کی باش بی ، که به ره و پئشت به رى . باقییه که شى به ده ست
 نه لایه ، ته نانه ت مه ترسیش .»

به گوتنى وشه سهیره که کۆتایى پئینا : «مه کتوب .»
 پاش نه وه ی وشترسوواره که پئوشت ، کورپه که به پیاوه ئینگلیزه که ی
 گوت ، «ده بى زیاتر تیبینی کاروانه که بکه ی . زور جارن لاده دین ،
 به لام به ره و هه مان خالى مه به ست ده پوین .»
 پیاوه ئینگلیزه که له وه لامدا گوتى ، «ده بى توش زیاتر له باره ی
 جیهانه وه بخوینیته وه . له و پوانگه یه وه ، کتیب وه ک کاروانه .»
 نه و کومه له گه وره یه ی له خه لک و ئازهل پیکه اتبوو ، خیراتر
 ده پویشتن . هه میشه پوژه کان به بیده نگى به رى ده کران ، به لام ئیستا
 شه وه کانیش به هه مان شیوه بوو - نه و کاتانه ی گه شتیاره کان راهاتبوون
 به ده وری ئاگره که دا قسه بکه ن - بیده نگ بوون . نه و جا پوژیک
 رابه رى کاروانه که بریاری دا ، که ئیدی ئاگره کان دانه گیرسیندرین ،
 تا به و شیوه یه ش سه رنجى خه لکی به لای کاروانه که دا رانه کیشن .
 گه شتیاره کان خوین له سه ر نه وه راهینا ، که ئازله کان
 به شیوه یه کی بازنه یى خربکه نه وه و پیکه وه له ناوه راستیاندا بخه ون ،
 تا به و شیوه یه ش خوین له سه رماکه بیاریزن . رابه ره که ش پاسه وانى
 چه کدارى به ده وری کومه له که دا بلاو کرده وه .

شه ویکیان پیاوه ئینگلیزه که نه یتوانى بخه وى . کورپه که ی بانگ کرد
 و بیاسه یه کیان به ناو گرده باکانى ده وری شوینی حه وانه وه که یاندا
 کرد . هه یف پرپوو و کورپه که ش چیرۆکی ژیانى خو ی بو پیاوه
 ئینگلیزه که گیرایه وه .

ئەو بەشەى چىرۆكەكە دلى پىاوه ئىنگلىزهكەى بردبوو، كه توانىبووى لهپاش كاركردن له دوكانى كرېستالهكهدا، بهوشىوه بهرچاوه پيش بكهويت.

گوتهى، «ئەوه ئەو پىسايهيه، كه هه موو شتهكان به پىوه دهبات. له كىمىادا پىي دهگوترى پۆحى جيهان. كاتى به ته واوهتى ئاره زوى شتىك دهكەى، ئەو كاته به ته واوهتى له پۆحى جيهان نزيك ده بىتهوه. هه مېشه هيزىكى ئەرىنييه.»

گوتهيشى كه ئەوه ته نيا ديارىيهك نىيه بو مرؤف، كه هه موو شتى له پووكرارى زه وييدا پۆحىكى ههيه، ئىتر ئەگەر كانزا، پوهك يا ئاژەل بى - يان گەر ته نانهت بىرۆكهيهكى سادهش بى.

«هه موو شتى له سەر زوى به بهردهوامى دهگورپى، چونكه زوى زىندووه ... پۆحىشى ههيه. ئىمه به شىكىن له و پۆحه و به زهحمه تيش بۆمان دهردهكهوى كار بو ئىمه دهكات. به لام به دلنيايهوه له دوكانى كرېستالهكهدا تىبىنى ئەوهت كردووه، كه ته نانهت شووشهكانىش هاوكرارى سهركهوتنهكهى تۆيان دهکرد.»

كاتى كورپهكه ته ماشاى ههيف و لمه پووناكهكهى دهکرد، بو ماوهيهك بىرى لهوه كردهوه. گوتهى، «له كاتى برىنى بىابانهكهدا، ته ماشاى كاروانهكهم كردووه. كاروانهكه و بىابانهكه به هه مان زمان ده دوين، هه ر بۆيه بىابانهكه رىگه ده دات پىيدا په رپتهوه. تىبىنى دهكه م بزانه هه ر هه نگاوىكى كاروانهكه له كاتى خۆيدايه، گەر له كاتى خۆشيدا بوو، كه واته دهگهينه مىرگهكه.»

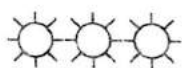
«ئەگەر هه ر كه سىك له ئىمه ته نيا به پشت به ستن به ئازايهتى بهاتبايه ته ناو ئەم كاروانه و لىي تىنهگه يشتبايه، گه شتهكه زۆر زهحمه تتر ده بوو.»

له ويدا وه ستابوون و ته ماشاى هه يفه كه يان دهکرد.

کورپه که گوتی، «ئه وه جادووی پیشهاته کانه. تییینیمکردووه چیز
رابه ره کان هیماکانی بیابانه که ده خویننه وه و چون پوچی کاروانه کی
له گه ل پوچی بیابانه که ده دویت.»

پیاوه ئینگلیزه که گوتی، «واباشتره زیاتر تییینی کاروانه کی
بکه م.»

کورپه که گوتی، «بو منیش واباشتره کتیبه کانی تو بخوینمه وه.»

ئه و کتیبانه سه یربوون. باسی جیوه، خوئی، ئه ژدیها و پاشایان
ده کرد و له یه ک شتیشیان تیینه ده گه یشت. به لام واده رده که ون
فیکره یه ک خوئی له هه موو کتیبه کاندای دووباره بکاته وه: هه مرر
شته کان ده رکه وته ی تاکه شتیکن.

له یه کییک له کتیبه کاندای فییری ئه وه بوو، که گرنگترین نووسراوی
کیمیا ته نیا چهند دیرپیکه و له سه ر پووکاری زمروتیک هه لکه ندراره.
پیاوه ئینگلیزه که گوتی، «ئه وه پیی ده گوتری تابلوی زمروت.»
شانازیده کرد شتی فییری کورپه که بکات.

کورپه که پرسی، «ئه ی که واته ئه م هه موو کتیبه مان بوچییه؟»
پیاوه ئینگلیزه که له وه لامدای گوتی، «بو ئه وه ی له و چهند دیره
تیبگه یین،» واده رده که وت برپای به وه هه بی، که خوئی گوتبووی
ئه و کتیبه ی زور سه رنجی کورپه که ی راکیشا، ئه وه بوو که چیرۆکی
کیمیاگره به ناوبانگه کانی ده گیرایه وه. ئه وان که سانیک بوون، ک
ته واوی ژیان ی خویمان له تاقیگه کانیا ندادا بو پوخته کردنی کانزاکان
ته رخانکردبوو؛ باوه ریان وابوو ئه گه ر کانزایه که بو ماوه ی چهنه یز
سال گه رم بکری، خوئی له هه موو توخمه کان ئازادده کات و ئه وه ش

که دەمینیتتهوه، پۆحی جیهان دەبئی. ئەم پۆحی جیهانه ریگهیان پیدهدات لههه موو شتیکی سەر پووکاری زهوی تیگهن، چونکه ئەوه زمانیکبوو و هه موو شتهکان پئی دەدوان. ئەوان بهو دۆزینهوهیهیان دهگوت کاری ناوازه - شتیکی نیمچهشل و نیمچهرهق بوو.

کۆره که پرسى، «ناتوانى تهنیا تیبینى مرۆقهکان و پیشهاتهکان بکهى بۆ ئەوهى لهو زمانه تیگهى؟»

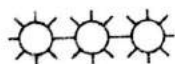
پیاوه ئینگلیزه که به جارسى گوتى، «تۆ شتییهکت بۆ ساده کردنهوهى هه موو شتهکان ههیه. کیمیا رژیمیکی جیدییه. دهبئی هه موو شتهکان بهو شیوهیه برۆن، که مامۆستاکان پئیدا تیپه ریوون.»

کۆره که بۆیده رکهوت به به شه نه رمه کهى کاری ناوازه دهگوتى نه مری ژیان و هه موو نه خوشییهک چاکده کاتهوه؛ ریگهى پیربوونیش له کیمیا گهرهکان دهگرئ. به شه رهقه کهش پئی دهگوتى بهردى فهیله سوف.

پیاوه ئینگلیزه که گوتى، «دۆزینهوهى بهردى فهیله سوف ئاسان نییه. کیمیا گهرهکان چه ندین سالیان له تاقیگه کانیاندا به سه برردووه و تیبینى ئەو ئاگرهیان کردووه، که کانزاکانى خاوینکردووه تهوه. هینه کاتیان به ته نیشته ئاگره کهوه به سه برردووه، که ورده ورده کۆلیان له فیزی جیهان داوه. بۆیان ده رکه وتوووه پاکژکردنهوهى کانزاکان ده بیته هۆی پاکژکردنهوهى خۆشیان.»

کۆره که بیرى له کریستالفرۆشه که کردهوه. گوتبووى، که پاکژکردنهوهى کریستالهکان شتیکی باشبووه بۆ کۆره که، تا بهو شیوهیهش بتوانى خۆی له بیروکهى نه رینى ئازاد بکات. کۆره که زیاتر و زیاتر باوهرى بهوه ده کرد، که ده کرئ کیمیا له ژیانى بۆژانه دا فیربى.

پیاوه ئینگلیزه که گوتی، «ههروه‌ها به‌ردی فه‌یله‌سوف
تاییه‌تمه‌ندییه‌کی دل‌رفینی هه‌یه. ته‌له‌زمیکی بچووک له‌به‌رده‌که
ده‌توانی کانزایه‌کی گه‌وره بگۆرئی به‌ئالتوون.»
به بیستی ئه‌وه، کورپه‌که زیاتر سه‌رنجی به‌لای کیمیا‌دا رۆیشت.
پیی وابوو ئه‌گه‌ر که‌میک ئارام بگرئی، ده‌توانی هه‌موو شتی بگۆرئی
به‌ئالتوون. ژیان‌ی ئه‌و خه‌لکانه‌ی خوینده‌وه، که توانیبوو‌یان له‌وه‌دا
سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست بهینن: ئیلقسیوش، ئیلیه‌س، فومکه‌نه‌لی و
گیقییر. ئه‌و چیرۆکانه دل‌رفین بوون: هه‌موویان تا کۆتایی دوا‌ی
چاره‌نووسی خۆیان که‌وتبوون. گه‌شتیان کردبوو، له‌گه‌ل مرۆقی ژیردا
دوابوون، په‌رجوو‌یان بو که‌سانی به‌گومان ئافران‌دبوو و به‌ردی
فه‌یله‌سوف و نه‌مری ژیان‌یان دۆزیبووه‌وه.
به‌لام کاتی کورپه‌که ویستی بزانی چۆن کاری ناوازه به‌ده‌ست
ده‌هیندرئی، به‌ته‌واوه‌تی له‌بابه‌ته‌که‌دا ون بوو. هه‌مووی وینه‌ی کۆد و
نوسراوی نهینی بوون.

شه‌ویک له‌پیاوه ئینگلیزه‌که‌ی پرسی، «بوچی ئه‌وان هینده
شته‌کان ئالۆز ده‌که‌ن؟» کورپه‌که تیبینیکرد پیاوه ئینگلیزه‌که
بیزاره و بیرى کتیبه‌کانی ده‌کات.
گوتی، «ئه‌و که‌سانه‌ی به‌رپرسیاریتی تیگه‌یشتنیان هه‌یه،
ده‌بی تیگه‌ن. وینای بکه هه‌موو که‌سی بیتوانیبا قورقوشم بکات
به‌ئالتوون. ئه‌وکاته ئالتوون به‌های خۆی له‌ده‌ست ده‌دا.
«ته‌نیا ئه‌و که‌سانه‌ی به‌رده‌وامن و به‌قوولی له‌بواره‌که‌دا ده‌خوینن،
ده‌توانن کاری ناوازه به‌ده‌ست بهینن. هه‌ر له‌به‌ر ئه‌و هۆکاره‌ش من

لیږه، له ناوهر پراستی بیابانه که دام. به دووی کیمیاگه ریڅی پراسته قینه دا ده گه پریم، تا له لیڅدانه وهی هیماکاندا یارمه تیم بدات. «
کورپه که پرسى، «ئه و کتیبانه که ی نووسراون؟»
«چه ندین سده بهر له ئیستا.»

کورپه که بهرده و امبوو، «له م پوژگارهدا تیراژیان نه ماوه. هیچ ریڅه یه که نییه بو ئه وهی هه موو که سئى بتوانئ فیږی کیمیا بیئى. بوچی ئه م زمانه سهیره پر له وینه یه یان به کارهیناوه؟»
پیاوه ئینگلیزه که پراسته وخو وه لامی نه دایه وه. گوتی له و چند پوژهدی دوا پیدا خه ریڅی تیبنیکردنی گه شتی کاروانه که بووه، به لام هیچ شتیڅی نوئى فیږنه بووه. تاکه شتیڅ که تیبنیکردووه، ئه وه یه قسه کردن له باره ی جهنگه وه زیاتر و زیاتر دووباره بووه ته وه.

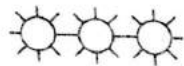

ئه و جا پوژتیک کورپه که کتیبه کانی بو پیاوه ئینگلیزه که گه پانده وه. پیاوه ئینگلیزه که پرسى، «نایا هیچ شتی فیږبووی؟» په رو شبوو بزانی چی ده بیستئى. پیویستی به که سیڅ بوو قسه ی له گه ل بکات، تا خوئى له بیرکردنه وه له ئه گه ره کانی جهنگ به دوور بگرئى.
«فیږبووم جیهان پوچیکى هه یه، هه ر که سیڅیش له و پوچه تیڅگا، ده توانئ له زمانى شته کان تیڅگات. فیږبووم چه ندین کیمیاگه ر چاره نووسی خوئیان ده ستنیشان کردووه، به و شیوه یه ش پوچی جیهان، به ردی فه یله سوف و نه مری ژیانیان دوژیوه ته وه.
«به لام له سه روو هه موو ئه وانه شه وه فیږبووم، که ئه م شتانه هینده سادهن، ده کرى له سه ر پووکارى زمروتیک جیڅه یان بیته وه.»
پیاوه ئینگلیزه که بیه یو ابوو. سالانى توژیږنه وه، هیما جادووییه کان،

وشه سهیره کان و که لوپه لی تاقیگه ... هیچ کام له مانه سه رنجی
کورپه که یان پانه کی شابور. له بییری خویدا گوتی، ئەلبه ته پوچی زۆر
سه ره تاییه بو تیگه یشتن له و شتانه.

کتیبه کانی برده وه و کردنیه وه ناو جانتاکه ی.
گوتی، «دهست بکه ره وه به ته ماشا کردنی کاروانه که. هیچی فیری
من نه کرد.»

کورپه که دهستی کرده وه به تیبینی کردنی بیابانه که و ئەو لمه ی
ناژله کان ده بوونه هۆی به رزکردنه وه ی. به خۆی گوت، «هه موو
که سی پینگه یه کی تاییه تی بو فیروونی شته کان هه یه. پینگه ی ئەو
له هی من ناچی و هی منیش له وه ی ئەو ناچی. به لام هه ردوو کمان
به دووی چاره نووسی خۆماندا ده گه پین، پیزی ئەوهش ده گرم.»

کاروانه که به شه و و پوژ گه شتیده کرد. عه ره به کوچه ریبه ده موچار
داپوشراوه کان زیاتر و زیاتر ده رده که وتن، وشترسواره که ش - ئەوه ی
بووبوو هاورپییه کی باشی کورپه که - پوونیکرده وه، که جهنگی نیوان
هۆزه کان دهستی پیکردوه. ده بی کاروانه که به ختیکی باشی هه بی
بو ئەوه ی بگاته میرگه که.

ناژله کان ماندوو بوون و پیاوه کانیش که متر و که متر له ناو
خۆیاندا قسه یانده کرد. بیده نگیه که خراپترین شتی شه و بوو، ته نیا
نالهی وشتریک - که پیشتر جگه له نالهی وشتریک هیچی تر
نه بوو - ئیستا هه مووانی ده ترساند، چونکه په نگبوو نیشانه ی
هیرشکردن بی.

وادیاربوو وشترسواره که زۆر گوی به جهنگه که نه دات.

شەویکی بی هەیف و ئاگر، کاتئ خەریکی خواردنی هیشووێه ک خورما بوو، گوتی، «من دەژیم. کاتئ دەخۆم، تەنیا بیر لەخواردن دەکەمەو. ئەگەر برۆم، تەنیا خۆم بەرپۆشتنەکەو سەرقال دەکەم. ئەگەر پیویست کا شەر بکەم، ئەوا ئەو پۆژەش وەک هەموو پۆژەکانی تر باشە بۆ مردن.

«چونکە نە لەرابدوو و نە لەداها توشدا ناژیم. تەنیا بایەخ بەئیستا دەدەم. ئەگەر بتوانی تەنیا سەرقالی ئیستا بی، ئەوا دەبیتە کەسیکی شاد. بۆت دەردەکەوئ ژیان لەبیابانەکەدا هەیه، ئەستیرە بەئاسمانەو هیه و پیاوی هۆزەکان دەجەنگن، چونکە ئەوانیش بەشیکن لەمرۆفایەتی. ژیان بۆ دەبیتە ئاهەنگ، دەبیتە فیستیقالیکی گەرە، چونکە ژیان ریک لەم ساتەدا بوونی هەیه.»
دوو شەو دواتر، کاتئ دەیویست بخەوئ، کورپەکە بۆ ئەو ئەستیرە دەگەر، کە هەموو شەوئ بەدووی دەکەوتن. هەستیدەکرد ئاسۆ کەمیک نزیکترە، چونکە وادەردەکەوت ئەستیرەکان لەناو بیابانەکەدا ببینی.

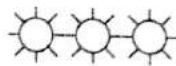
وشترسوارەکە گوتی، «ئەو مێرگەکەیه.»
کورپەکە پرسى، «ئەى بۆچى هەر ئیستا نەپۆین بۆ ئەوئ؟»
«چونکە پیویستمان بەخەو.»

کورپەکە لەگەڵ خۆرەلاتندا بەئاگا هات. لەبەردەمیدا، ئەو شوینەى شەوی پێشوو ئەستیرە بچوو کەکانی لیبوو، ئیستا پرپوو لەپریزە دارخورمایەکی بیکۆتا، کە بەتەواوی بیابانەکەدا درێژبوو بوونەو. پیاوێ ئینگلیزەکە، کە ئەویش زوو بەئاگا هاتبوو، گوتی،

«رژگارمانبوو!»

كۆرپەكە بېدەنگ بوو. بەبېدەنگى بىابانەكە ئاسوودەبوو و تەنيا بەتەماشاكردى دارەكان قايلبوو. پېگەيەكى دريژى لەبەردەمدا مابوو بۆگەيشتن بەهەرەمەكان، پۆژيكيكش دادەهات، كە ئەم بىابانە تەنيا دەبوو يادەوهرى. بەلام ئەمە ساتى ئىستابوو - ئەو ئاھەنگى وشترسوارەكە باسيكردبوو - و دەيويست تىيدا بژى، ھەر وەك چۆن وانەى لەپايردوو وەردەگرت و خەونى بەداھاتووو دەبينى. پۆژيكيكش ديمەنى دارخورماكان دەبوونە يادگارى، لەئىستادا سىبەر، ئاو و پەناگەى جەنگ بوو. دويىنى نالەى وشترىك ئاماژەى مەترسى بوو، ئەمرو پىزە دارخورمايەك دەيتوانى پەرچوويەك بئافرىنى. كۆرپەكە لەبىرى خۆيدا گوتى، جيھان بەچەندىن زمان دەدوى.

كاتى كىمياگەرەكە ئەو سەدان خەلك و ئاژەلەى بينى دەگەنە مېرگەكە، لەبىرى خۆيدا گوتى، كات خىرا تىدەپەرى، كاروانەكانىش بەھەمان شىوون. خەلكى ئەوى ھاواريان بەپرووى تازە گەيشتووكاندا دەكرد، تەپوتۆز خۆرى بىابانەكەى تاريكردبوو، مندالەكانىش بەبينى ميوانە بېگانەكان چالاک بوون. كىمياگەرەكە بينى سەرۆك ھۆزەكان سلاو لەپابەرى كاروانەكە دەكەن و گفتوگۆى لەگەلدا دەكەن.

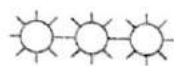
بەلام ھىچ كام لەوانە بەلای كىمياگەرەكەوہ گرنگ نەبوون. پىشتەر چەندىن خەلكى بينىووہ، كە ھاتوون و پۆيشتوون، بىابانەكەش ھەر وەك خۆى ماوہتەوہ. ھەمىشە گردەباكان بەبايەكە دەگۆران، بەلام ھىشتا ھەر ئەو لەمەبوو، كە لەمندالئىيەوہ پىى ئاشنابوو. ھەمىشە

که یفی به و شادییه دهات، که گه شتیاره کان نه زموونیا نده کرد، کاتی له پاش چند ههفته یه ک له لمی زهر د و ئاسمانی شین، بۆ یه که مجار سه وزایی دارخورماکانیان ده بینی. له بیرری خۆیدا گوتی، رهنگه خودا بیابانه که ی بۆ نه وه دروستکردبی، که مرۆف دارخورماکان بنرخینئ. بریاریدا خۆی به بابه تی کرداریتره وه سه رقالم بکات. ده یزانی که سیک له کاروانه که دا هه یه و نه م که میک له نهینییه کانی خۆی فیرده کات. پیشهاته کان نه وه یان پیگوتبوو. هیشتا نه و که سه ی نه ده ناسی، به لام له گه ل ده رکه وتنیدا، چاوه شاره زاکانی ده یناسینه وه. هیوادار بوو وه ک فیرخوازه که ی پیشووی به توانا بی.

له بیرری خۆیدا گوتی، نازانم بۆچی ده بی نه م شتانه به وشه ی زاره کی بگوئزرینه وه. مه سه له که نه وه نییه نه وانه نهینی بن؛ خودا به ئاسانی نهینییه کانی بۆ هه موو ئافه ریده کانی ئاشکرا ده کات.

ته نیا یه ک پوونکردنه وه ی بۆ نه م راستییه هه بوو: ده بی شته کان به م شیوه یه بگوئزرینه وه، چونکه له ژیانیکی خاوین دروست بوون، نه م جووره ژیانه ش به وینه و وته باسی لیوه ناکری.

له بهر نه وه ی خه لکی بایه خیان به وینه و وشه داوه، ورده ورده زمانی جیهانیان له یادکردوه.

کوره که برپای به چاوه کانی خۆی نه ده کرد: میرگه که، له جیی نه وه ی ته نیا بیریکی ئاو بی و چند دارخورمایه ک ده وریان دابی - هه ر وه ک چۆن پیشتر له کتیبیکی جوگرافیا دا بینیبووی - له چه ندین شار و شارۆچکه ی ئیسپانیا گه وره تر بوو. سیسه د بیر و په نجاهه زار دارخورما و بیشومار چادری لیبوو، که به ناو دارخورماکاندا

بلاوگرا بوننه وه .
 پياوه ئینگلیزه که، که نارامی لیبرابوو بو ئه وهی چاری
 به کیمیاگه ره که بکه وئی، گوتی، «هر ده لئی هزار و یهک شه وهیه.»
 چوارده وریان به مندا ل گیرابوو، چه زیانده کرد ئه و ئازهل و خه لکه
 ببینن، که ده گه یشتنه ئه وئی. پیاوانی میرگه که ده یانویست بزائن
 گهر له ریگه هیچ جهنگیکیان به دیکردبی، ژنه کانیش پیشبرکئیانبوو
 تا فریای ئه و جل و بهرده به نرخانه بکه ون، که بازرگانه کان
 هینابوویان. بیدهنگی بیابانه که خه ونیکی دووربوو؛ گه شتیاره کانی
 ناو کاروانه که هر قسه یانده کرد، پیده که نین و هاواریانده کرد، هر
 وهک بلئی له جیهانی پۆحه کان ده رهیندراون و جاریکی تر فریدراونه
 جیهانی مروقه وه. دلخوش و ئاسووده بوون.

له بیابانه که دا زور وریای خویمان بوون، به لام و شترسواره که بو
 کوره که ی پوونکرده وه، که هه میسه میرگه کان هه ریمی بیلایه نن،
 چونکه ژن و مندا ل زورینه ی دانیشتوانه کانیا ن پیکده هیئن. کومه لیک
 میرگ له بیابانه که دا هه ن، به لام هوزنشینه کان له بیابانه که دا ده جهنگ
 و میرگه کان وهک په ناگه به جی ده هیئن.

پابه ره که به زحمه ت توانی هه موو گه شتیارانی کاروانه که
 کۆبکاته وه و فه رمانیا ن پیددا. ده بوو ئه و کومه له له میرگه که
 بمیننه وه، تا ململانی نی نیوان هوزه کان کۆتایی پیده هات. له بهر
 ئه وهی ئه وان میوان بوون، ده بوو له گه ل خه لکی میرگه که دا بزین،
 باشتترین جیگه شیا ن بو دابین ده کرا. ئه وه یاسای میوانداری بوو.
 ئه و جا داوایکرد هه مووان، به چه سحه سه کانی خویشیه وه، چه که کانیا ن
 بدن به و پیاوانه ی سه روک هوزه کان دیارییا ن کردبوون.

پابه ره که وهک پوونکرده وه گوتی، «ئه وانه یاسای جهنگن
 میرگه کان په نای هیزی سه ربازی ناده ن.»

بۆ سەرسورھینانی کورپەکە، پیاوھ ئینگلیزەکە دەمانچە یەکی خلۆکە ی کرۆمی لەجانناکە ی دەرھینا و دای بەو پیاوانە ی چەکەکانیان کۆدە کردەوہ .

پرسی، «دەمانچەت بۆچییە؟»

پیاوھ ئینگلیزەکە لەوہ لاما گوتی، «یارمەتی داوم بپروا بەخەلکی بکە م.»

لەھەمان کاتدا، کورپەکە بیری لەسامانەکە ی دە کردەوہ . چەندیک لەبەدیھینانی خەونەکە ی نزیک دەبووہوہ، هیند شتەکان زەحمەتتر دەبوون . وادیاربوو ئەوہ ی پاشا پیرەکە بە «بەختی دەستپیکەر» ناوی هینابوو، ئیدی کاری خۆی نەکات . کاتی بەدووی خەونەکە ی کەوتبوو، بەبەردەوامی کۆلنەدەری و ئازایەتی تاقیکرا بووہوہ . نەدەبوو پەلەبکا و نەشدەبوو نائارام بی . ئەگەر شیتانە بەرەو پیش برۆشتبا، ئەوا ئەو هیما و پیشهاتانە ی نەدەبینی، کە خودا لەسەر ڕینگەکە ی داینابوون .

خودا لەپارەوہکە مەدا جیگیریکردوون . بەو بیروکە یە سەری خۆی سورماند . هەتا ئەو کاتە ی پیی وابوو پیشهاتەکان شتگەلیکی ناو ئەم جیھانە بن . وەک خواردن و خەوتن، یان وەک خۆشەویستی و کار دۆزینەوہ . هەرگیز وەک کۆمەلیک تیرمی زمانیک حیسابی بۆ نەکردوون، کە خودا بەکاری بهیننی بۆ پوونکردنەوہ ی ئەوہ ی دەبی چی بکا .

دیسان بەخۆی گوت، «نائارام مەبە . بەو شیوہ یە کە و شترسواریە کە گوتی: کاتی ناخواردن تەنیا نانبخۆ . کاتیکیش کاتی بەرەو پیش چون بوو، تەنیا بەرەو پیش برۆ.»

یەکەم پۆژ، هەموویان لەشەکەتیدا خەوتن، بەپیاوھ ئینگلیزەکە شەوہ . کورپەکە شوینیکی بۆ دیاری کرا، کە لەھاوڕیکە یەوہ

دوربوو، له چادرېک و له گه ل پینچ لوی هاوتمه نی خویدا بوو. نهواز
بیاباننشین بوون و چه زیانده کرد چیرۆکی شاره گه وره کان بییستن.
کورپه که باسی ژیانی شوانی خوئی بو کردن و خه ریکبوو باسی
نه زموونی دوکانی کریستاله که شیان بو بکا، به لام له و کاته دا پیاره
ئینگلیزه که هاته ناو چادره که وه.

کاتی کورپه که ی ده برده دهره وه، گوتی، «ته واوی نه م به یانیه بو
تو گه راوم. پیویستم پیته له دوزینه وه ی شوینی ژیانی کیمیاگره که دا
یارمه تیم بدهیت.»

یه که مجار هه ولیاندا خویمان بیدوزنه وه. بیگومان کیمیاگرینک
جیاواز له باقی خه لکی میرگه که ده ژی، واش دیاربوو هه میشه فرینک
له چادره که یدا ئیش بکات. هه موو شوینیک گه ران و بویمان دهرکه وت
میرگه که زور له وه گه وره تره، که نه وان وینایانده کرد؛ سه دان چادری
لیبوو.

له نزیک یه کییک له بیره کان، پیاره ئینگلیزه که به ته نیشته کورپه که وه
دانیشته و گوتی، «نزیکه ی ته واوی رۆژیکمان به فیرودا.»

کورپه که پیشنیاریکرد، «پهنگه و اباشتری له که سی پرسین.»
پیاره ئینگلیزه که نه یده ویست خه لکانی تر هوکاری هاتنه که ی
بزنان، نه شیده توانی میشکی یه کلایی بکاته وه. به لام له کو تاییدا قابل
بوو، کورپه که، که عه ره بییه که ی له و باشتربوو، پرسیار له خه لکی
بکات. کورپه که له ژنیک نزیک بووه وه، که هاتبوو له بیره که کونده به ک
پرپکات له ئاو.

«نیوه رۆت باش، خاتوون. ده مه وی بزانه کیمیاگره که له کو بی

میرگه که ده ژی.»

ژنه که گوتی هه رگیز شتی وای نه بیستوو و به خیرایی رۆیشته. به لام
به ره وه ی هه لبی، ئامۆژگاری کورپه که ی کرد به وه ی و اباشتره له گه ل

ژنه بهرگ ره شهکان قسه نهکا، چونکه ئەو ژنانه هاوسه رگیریان کردووه. پیویسته ریزی نه ریتهکان بگری.

پیاوه ئینگلیزه که هیواپراو بوو. واده رده که وت گه شته که ی به خورایی کردبئی. کورپه که ش غه مباربوو؛ هاوپیکی به دووی چاره نووسی خویه وه بوو. کاتیکیش که سئی به شوین شتیکی له و بابته وه یه، ته وای گه ردوون رهنج بو یارمه تیدانی ده دات، تا سه ربکه وئی - پاشا پیره که وای گوتبوو. ئەلبه ته له خووه نه یگوتبوو.

کورپه که گوتی، «پیشتر خۆیشم هیچم له باره ی کیمیا گه ره وه نه بیستووه. رهنگه خه لکی ئیره هیچ له و باره وه نه زانن.»
چاوهکانی پیاوه ئینگلیزه که پوونبوونه وه. «راسته! رهنگه لی ره که س نه زانی کیمیا گه ر چییه! بزانه لی ره کی نه خوشی خه لکی چاک ده کاته وه!»

چه ند ژنیکی بهرگ ره ش بو بردنی ئاو هاتنه سه ربیره که، به لام سه ره پای پیداگری پیاوه ئینگلیزه که ش، کورپه که له گه ل هیچیان قسه ی نه کرد. ئەوجا پیاویک نزیک بووه وه.

کورپه که پرسی، «که س ده ناسی لی ره بتوانی نه خوشی خه لکی چاک بکاته وه؟»

به پوونی دیاربوو پیاوه که له بیگانه که ترساوه، گوتی، «ئه لالا چاره سه ری نه خوشییه کانمان ده کات. تو بو پزیشکی جادوو گه ر ده گه ری.» چه ند دیپکی له قورئان گوت و پویشت.

پیاویکی تر ده رکه وت. به ته مه نتریوو و سه تلکی بچووکیشی هه لگرتبوو. کورپه که هه مان پرسیاری دووباره کرده وه.

کورپه که گوتی، «چونکه هاوپیکه م ماوه ی چه ند مانگیک گه شتی کردووه تا چاوی به و که سه بکه وئی.»

له پاش ساتی بیرکردنه وه، پیره پیاوه که گوتی، «ئه گه ر پیاویکی

لهو شیوهیه له م میرگه هه بی، ده بی که سیکی زور به هیز بی.
ته نانهت سه روک هوزه کانیش گهر بیان هوی، ناتوانن چاویان پیی
بکه وی. مه گهر خوی قایل بی.

«چاوه ری بکه جهنگه که کوتایی بی. پاشان له گهل کاروانه که
برو. هه ول مه ده خوت تیکه لی ژیانی میرگه که بکه یت،» ئە مه ی
گوت و پویشت.

به لام پیاهه ئینگلیزه که شادمان بوو. ئە وان له پیگه یه کی راستدا
بوون.

له کوتاییدا کیژیکی گهنج نزیك بووه وه، که بهرگی رهشی له بهردا
نه بوو. گوزه یه کی له سه ر شانبوو و له چکه یه کی دابوو به سه ریدا،
به لام ده موچاوی دانه پوشرابوو. کورپه که لی نزیك بووه وه تا
پرسیاری کیمیاگره که ی لیبکات.

له و کاته دا، هه ر ده تگوت کات وه ستاوه و پوخی جیهان شالاری
بو بردووه. کاتی سه یری چاوه ره شه کانی کرد و بینی لیوه کانی
له نیوان پیکه نین و بیده نگیدا قه تیس ماوه، گرنگترین به شی
ئه و زمانه فیربوو، که ته واوی جیهان قسه ی پیده که ن - ئە و
زمانه ی هه موو که سیکی سه ر زه وی ده توانی به دل لی تیگات.
ئه وه عه شق بوو. شتیك زور له مرؤقایه تی کونتر، زور له بیابانه که
دیرینتر. شتیك، که هه مان هیز هه ولی بو ده دا، کاتی دوو جووت
چاو پیک ده گهن، هه ر وه ک ئە وه ی لای بیره که وه پرویدا. کچه که
پیکه نی، به دلنیا ییشه وه ئە وه پیشه اتبوو - ئە و پیشه اته ی له ته واوی
ژیانیدا چاوه رییده کرد، به بی ئە وه ی بشزانی چاوه پروانی ده کات. ئە و
پیشه اته ی هه ولیده دا له مه ره کان و کتیبه کانیدا، له کریستاله کان و
بیدهنگی بیابانه که دا بیدوزیتته وه.

ئه وه زمانی پاکژی جیهان بوو. پیویستی به پروونکردنه وه نییه،

هەر وهک ئەوهی چۆن گەردوونیش کاتى گەشت بە کاتى ناکو تادا
 دەکات، پتووستى بە هیچ پوونکردنە وە یەك نیه . ئەوهی کورپە که لەو
 ساتەدا هەستى پیکرد ئەوه بوو، که پووبه پووی تاکه ئافرەتى ژيانى
 بوو تەوه، بەبى هیچ وشە یەك، کچە کەش هەستى بە هەمان شت
 دەکرد. لە هەموو شتیکی جیهان زیاتر لەوه دلتیا بوو. دایک و باوک
 و نەنک و باپیری پتیا گوتبوو، دەبى بەر لە هەوسەرگیری، عاشق
 بى. بەلام رەنگه ئەو خەلکەى بەو شیوهیه بیریا نکر دوو تەوه،
 هەرگیز فیرى زمانه جیهانییه که نه بووبن. چونکه کاتى ئەو زوبانه
 دەزانى، تیده گەیت که سیک له جیهاندا چاوه پیت دەکات، ئیتەر گەر
 لە ناوه راستى بیابانه که دا یا لە شاریکی گەر ده دا بى. کاتیکیش دوو
 کهسى لەو چەشنه یەك دەبینن و چاوه کانیان پیک دەگەن، رابردوو
 و داها توو هیچ گرنگیه کیان نامینى. تەنیا ئەو ساته و ئەو دلتیا ییه
 بوونى دەبى، که هەمان شتە کانی ژیر خۆر بە هەمان دەست
 نووسراون. ئەو دەستە یه، که خۆشه و یستى دەور و ژینى و پوخیکی
 تر بو هەموو که سیکى جیهان دە ئافرینى. بەبى خۆشه و یستیه کی
 لەو جۆره، خەونى مرۆف بیواتایه .

کورپە که لەبیری خویدا گوتى، مه کتوب .

پیاوه ئینگلیزه که کورپە که ی راوه شاندا: «دەى، پرسىارى لیبکه!»
 کورپە که له کچه که نزیک بووه وه، کاتیکیش کچه که خنى، کورپە که
 بزە یکرد .

پرسى، «ناوت چیه؟»

کچه که چاوه کانی لەسەر کورپە که لا برد و گوتى، «فاتیمه .»

«چەند ژنیکیش لە ولاته که ی من هەمان ناویان هەیه .»

فاتیمه گوتى، «ئەوه ناوى کچى پیغه مبه ره . داگیرکاره کان

ئەو ناوه یان لە هەموو شوینیک بلاو کردوو تەوه .» کچه جوانه که

بەشانازییەو بە باسی داگیرکارەکانی دەکرد.

پیاوہ ئینگلیزەکە پالی بە کورپەکەوہ نا و کورپەکەش پرسیاری لەبارەى ئەو پیاوہوہ کرد، کە دەتوانی نەخۆشی چاک بکاتەوہ. گوتی، «ئەوہ ئەو پیاوہیە، کە ھەموو نھینییەکانی جیھان دەزانن. قسە لەگەڵ جنۆکەکانی بیابان دەکات.»

جنۆکەکان پۆحی باشە و خراپە بوون. کچەکە ئاماژەى بۆ باشوور کرد، کە گویا پیاوہ سەیرەکە لەوئ دەژیا. ئەوجا گۆزەکەى پرکرد لەئاو و پۆیشت.

پیاوہ ئینگلیزەکەش ون بوو، پۆیشت کیمیاگەرەکە بدۆزیتەوہ. کورپەکەش بۆ ماوہیەک بەتەنیشت بیرەکەوہ دانیشت، بیری کەوتەوہ پۆژیک لەتاریفە باى مەشرق بۆنى ئەو کچەى بۆ ھینابوو، پێشى وابوو بەرلەوہى بزانی بوونى ھەیە، عاشقى بووبى. دەیزانى خۆشەویستى بۆ کچەکە وای لیدەکات ھەموو سامانەکانی جیھان بدۆزیتەوہ.

پۆژى دواتر، کورپەکە گەراییەوہ بۆلای بیرەکە، ئاواتى دەخواست کچەکە ببینن. بۆ سەرسوڕمانى ئەو، پیاوہ ئینگلیزەکەش لەویبوو و چاوى لەبیابانەکە بریبوو.

گوتی، «تەواوى پاشنیوہرۆ و ئیوارە چاوەرپی بووم. لەگەڵ دەرکەوتنى یەکەم ئەستیرەى بەیانیدا، ئەویش ھات. پیم گوت بەدووی چیدا دەگەریم، ئەویش پرسى گەر ھەرگیز توانیبیتم قورقوشم بگۆرم بەئالتوون. پیم گوت منیش ھاتووم تا فیری ئەوہ بێم.

«پیی گوتم دەبئی ھەول بەدەم. ئەمە ھەموو ئەوہبوو، کە گوتی: برۆ ھەول بەدە.»

کورپەکە ھیچی نەگوت. پیاوہ ئینگلیزە داماوہکە تەواوى ئەو

رینگه یه ی بریبوو، تا ئه وه ی پیبگوتری، که پیشتر چه ندینجار پیی
گوترابوو.

به پیاوه ئینگلیزه که ی گوت، «ده ی توش هه ول بده.»
هه ر که پیاوه ئینگلیزه رۆیشت، فاتیمه هات و گۆزه که ی پرکرد
له ئاو.

کورپه که گوتی، «هاتوومه ته ئیره تا یه ک شتت پیبلیم. ده مه وی
ببی به ژنم. خوشم ده وییت.»

کچه که گۆزه که ی لیکه وته خواره وه و ئاوه که رژا.
«هه موو رۆژی لیره چاوه پروانت ده که م. بیابانه که م به هوی
سامانیکه وه بریوو، که له شوینیکی نزیک هه ره مه کانه، به لای منه وه
ئه م جهنگه نه فرین بوو. به لام ئیستا ده زانم به ره که ته، چونکه توی
پیئاشناکردم.»

کچه که گوتی، «رۆژیک دی جهنگه که ته واو ببی.»
کورپه که ته ماشایه که ی دارخورماکانی چواره وری کرد. به بییری
خوی هیئایه وه، که ئه و شوان بووه و ده شتوانی رۆژیک له پۆژان
بیته وه به شوان. فاتیمه زور له سامانه که ی گرنگتر بوو.

هه ر وه ک بللی پیی زانیوو کورپه که بیر له چی ده کاته وه،
کچه که گوتی، «پیاوی هۆزه کان هه میشه بو سامان ده گه رین.
ژنانی بیابانیش شانازی به پیاوه کانیانه وه ده که ن.»
گۆزه که ی پرکرده وه و رۆیشت.

هه موو رۆژی کورپه که ده چوو بۆلای بیره که تا چاوی به فاتیمه
بکه وی. باسی رۆژانی شوانی خوی و پاشاکه و دوکانی کریستاله که ی
بو کرد. بوونه هاوپی و جگه له و پانزه خوله که ش، که پۆژانه
له گه ل ئه و به سه ریده برد، ته واوی پۆژه کان ناکوتا دیاریوون. کاتی
نزیکه ی مانگیک به سه ر مانه وه ی له میرگه که تیپه ری، پابه ره که

هه موو گه شتیاره کانی بو کۆبوونه وه یه ک بانگ کرد.

گوتی، «نازانین که ی جهنگه که کۆتایی دیت، له بهر ئه وه ناتوانین دريژه به گه شته که مان بدهین. ده شی جهنگه که ماوه یه کی زۆر بخایه نی، رهنگه ته نانه ت چهند سالیکیشی پیچیی. چه کداری به هیژ له هه ردوو لادا هه یه و جهنگه که ش بو هه ردوو لا گرنگه. ئەمه جهنگی چاکه نییه دژی خراپه. ئەمه جهنگیکه له نیوان هیژه کاندای بو هاوسه نگرندی ده سه لات، کاتیکیش ئەم جوړه جهنگه هه لده گیرسی، له شه ره کانی تر زیاتر ده خایه نی - چونکه ئەللا یارمه تی هه ردوو لا ده دات.»

خه لکه که گه رانه وه بو شوینه کانی خویان و ئەو پاشنیوه پۆیه ش کورپه که پۆیشت تا چاوی به فاتیمه بکه وی. باسی کۆبوونه وه که ی ئەو به یانییه ی بو کرد. فاتیمه گوتی، «پۆژیک له پاش ئەوه ی یه کمان بینی، پیّت گوتم منت خوشده وی. ئەوجا شتیکت له باره ی زمانی گه ردوونی پۆحی جیهانه وه فیڕکردم. له بهر ئەو هۆیه ش، من بووم به به شیک له تۆ.»

کورپه که گوئی بو دهنگی ده گرت، پیشی وابوو زۆر له دهنگی بای ناو دارخورماکان خوشتریی.

«ماوه یه کی زۆره له م میرگه دا چاوه ری تی تۆ ده که م. پابردوو و نه ریت و ئەو ریگه یه م له یاد کردوو، که پیاوانی بیاباننشین چاوه ری ده که ن ژنان به و شیوه یه ره فتار بکه ن. هه ره له کاتی مندالیمه وه پیّم وابوو بیابانه که دیارییه کم پیشکه ش بکات. ئیستا دیارییه که م گه یشتوو، ئەوه ش تۆیت.»

کورپه که ده یویست دهستی بگری. به لام دهسته کانی فاتیمه به دهسکی گۆزه که وه بوون.

«باسی خه ونه کانت و پاشا پیره که و سامانه که ت بو کردم

باسی پیشهاتیشت کرد. له بهر ئه وه ئیستا له هیچ شتی ناترسم، چونکه هر ئه و پیشهاتانه تویان هیناوه بۆلای من. منیش به شیکم له خه ونه کهت، وهک خۆت گوتت، به شیکم له چاره نووست.

«هه ربۆیه ده مهوی له سه ر ئامانجه کهت به رده وام بی. ئه گه ر پیوستده کا چاوه ری بکه ی تا جهنگه که کۆتایی دیت، که واته چاوه پروانبه. به لام گه ر ده بی به ر له و کاته برۆی، برۆ و به دووی خه ونه کهت بکه وه. بایه که گرده باکان ده گۆری، به لام هه رگیز بیابانه که گۆرانکاری به سه ردا نایهت. خۆشه ویستی من و تۆش هه ر به و شیوه یه یه .»

«مه کتوب. ئه گه ر به شیکم بم له خه ونه کهت، ئه و پۆژیک ده گه ریته وه.» ئه وه شی بۆ زیاد کرد.

ئه و پۆژه که فاتیمه به جیی هیشت، کورپه که غه مبار بوو. بیری له هه موو ئه و شوانانه کرده وه، که ئه م ده یناسین و هاوسه رگرییان کردبوو. کاتیکی زۆریان به قایلکردنی ژنه کانیا نه وه به سه رده برد، که ده بوو برۆن بۆ کیلگه ی دوور. خۆشه ویستی داویان لیده کا له گه ل ئه و که سانه بمیننه وه، که خۆشیان ده وین.

له چاوپیکه وتنی دواتریاندا ئه وه ی به فاتیمه گوت.
فاتیمه گوتی، «بیابانه که پیاوه کانمان لیده سه نی و مه رجیش نیه هه میسه بگه ریته وه. ئه وانه ی ناگه ریته وه ده بنه به شیکم له هه وره کان، ده بنه به شیکم له و ئاژه لانه ی له دۆله کاندایان ده شارنه وه و ده بنه به شیکم له و ئاوه ی له زه وی هه لده قولی. ده بنه به شیکم له هه موو شتی ... ئه وان ده بنه پۆحی جیهان.

«له بهر ئه وه بگه ریته وه. ژنه کانی دیکه ش دلایان به وه خۆشه، که پییان وایه رهنگه پۆژیک له پۆژان پیاوه کانیا ن بگه ریته وه. واره اتووم ته ماشای ئه و ژنانه بکه م و ئیره یی به شادییه که یان به رم.

ئىستا منىش دەبمە يەكك لوانەى چاوپرئ دەكەن .
 «من كچىكى بىاباننىشىم و شانازىشى پىو دەكەم . دەمەوئ
 مېردەكەم هېندەى ئەو بايە ئازاد بئى، كە گردهباكان دروست
 دەكات . ئەگەر ناچارىش بم، ئەوا ئەو راستىيە قبول دەكەم، كە
 بووتە بەشىك لەهەورەكان، لەئازەلەكان و ئاوى بىابانەكە .»
 كورپەكە پوئىشت بەدواى پىاوه ئىنگلىزەكەدا بگەرئ . دەيوست
 باسى فاتىمەى بو بكا . سەرى سورما كاتى بىنى پىاوه ئىنگلىزەكە
 لەدەرەوەى چادرەكەى فرنىكى بوخوئى دروستكردووه . فرنىكى
 سەيربوو و بەدار كارىدەكرد، لەسەرەوہ بوړىيەكى گەرمكردنى
 پىوہبوو . كاتى پىاوه ئىنگلىزەكە تەماشائى بىابانەكەى كرد،
 چاوهكانى لەو كاتە پوونتر دياربوون، كە كتیبەكانى دەخوئندەوہ .
 گوتى، «ئەمە يەكەم قوناغى كارەكەمە . دەبئى گوگردەكە
 جىابكەمەوہ . بو ئەوہى ئەمەش بەسەرکەوتوى ئەنجام بدەم، نابئ
 ترسى شكستم هەبئ . هەر ترسى سەرنەكەوتنبوو لەهەولدان بو
 كارى ناوازه وەستانمى . ئىستاش دەست بەوہ دەكەم، كە دەمتوانى
 دە سال پىش ئىستا بىكەم . بەلام لانى كەم خوئشالم، كە بىست
 سال چاوپرئم نەكردووه .»

لەسەر خوئشكردنى ئاگرەكە بەردەوام بوو، كورپەكەش ماىەوہ تا
 ئەو كاتەى خوړئاوابوون بىابانەكەى پەمەيى كرد . دەيوست بپروانە
 ناو بىابانەكە، تا بزائى گەر بىدەنگىيەكەى وەلامى پرسىارەكانى
 بداتەوہ .

بو ماوہىەك سورپايەوہ، لەدارخورماكانى مېرگەكەى دەپوانى . گوئى
 بو دەنگى باكە دەگرت و هەستى بەبەردەكانى ژىر پىى دەكرد .
 سەدەفئىكى دوزىيەوہ و پىى وابوو پوژئىك لەپوژان بىابانەكە دەريا
 بووبئ . لەسەر بەردئىك دانىشت و پىگەيدا ئاسو بىخاتە خەواندنئىكى

خۆبیه وه . هه ولیده دا به شیوه یه کی جیاواز مامه له له گه ل چه مکی
خۆشه ویستی و سامان بکات، به لام بو ی جیا نه ده کرایه وه . له گه ل
ئه وه شدا فاتیمه ئا فره تی کی بیابان نشین بوو، ئه گه ر شتی ک هه بایه و
یارمه تی تی گه یشتنی کور په که ی بدابا، بیابانه که بوو .

کاتی له ویدا دانیش تبوو و بیر ی ده کرده وه، له سه رووی خۆبیه وه
جووله یه کی بینی . ته ماشای کرد و بینی دوو هه لۆ له ئاسمانی کی به رزدا
ده فرن .

بینی هه لۆ کان له هه وادا به نار یکی دین و ده چن . واده رده که وت
فرینه که یان نمونه یی نه بی، ئه وه یش جو ره هه ستی کی جیدی لای
کور په که دروست کرد . کیشه که ئه وه بوو تی نه ده گه یش ت مانای ئه و
فرینه چیه . دوا ی جووله ی بالنده کان که وت و هه ولیده دا شتی کیان
تیا بخوینیت ه وه . په نگ بوو ئه م بالنده بیابانیانه بیان توانیبا مانای
خۆشه ویستی سه ره خۆ بو کور په که روونبکه نه وه .

خه وی ده هات . له ناخدا چه زیده کرد به ئا گابی، به لام ده شیویست
بخه وی . به خۆ ی گوت، «خه ریکه زمانی جیهان فی رده بم و ورده
ورده هه موو شته کانی جیهان لام واتادار ده بن ... ته نانه ت فرینی
هه لۆ کانیش .» به و چه وه له یه شه وه، به عاشق بوونی خۆ ی شادمان
بوو . له بیر ی خۆیدا گوتی، کاتی عاشق ده بی، شته کان هه ستیارت
ده بن .

له نا کاو یه کی ک له هه لۆ کان به خیرای ی خۆ ی له قوولای ی ئاسماندا
نوقوو مکرد و هی رشی بو ئه وه ی تریان برد . له گه ل روودانی
ئه مه دا، وینه ی کاروانی ک هاته بهر چاوی کور په که : سو پایه ک
به شمشیره کانیانه وه ئاماده بوون می رگه که دا گیر بکه ن . گو یی لی بوو بوو
خه لکی با سی تراوی لکه یان کرد بوو، خۆ یشی بینیبووی : تراوی لکه
کۆمه لی ک ئاره زوو و له بهر به هی زییان، له سه ر لمی بیابانه که ده بنه

واقع. به لام خو به دلنیا ییه وه ئه و حهزی به وه نه کردووه سوپایه ک
میگره که داگیر بکات.

ویستی ئه و دیمه نه له یادبکا و دهست بکاته وه به ته ئه مول.
ده یویست دووباره سه رنجی له سیبهره په مه ییه کان و به رده کانی
بیابانه که دا چرپکاته وه. به لام شتیگ له ناخیدا ریگی لیده گرت.
پاشا پیره که گوتبووی، «هه میشه گرنگی به پیشهاته کان بده.»
کورپه که بیری که وته وه چی له دیمه نه که دا بینوووه و هه ستیده کرد
ئه و شته بیته راستی.

هه ستا و ریگی به ره و دارخورماکان گرته وه به ر. جاریکی دی،
له شته کانی چوارده وریدا هه ستی به چه ندین زمان کرد: ئه مجاره یان
بیابانه که پاریزراو بوو و میگره که بوو بووه شوینیکی ترسناک.
و شترسوواره که له سه ر په گی دارخورمایه ک دانیشتبوو و تیبینی
خوړئاو ابوونی ده کرد. بینی کورپه که له به شی ئه ولای گرده باکانه وه
ده رده که وی.

کورپه که گوتی، «سوپایه ک دیته ئیره. ئه و دیمه نه م بینی.»
و شترسوواره که له وه لامدا گوتی، «بیابانه که دلی پیاوان پرده کات
له تراویله که.»

به لام کورپه که باسی هه لوکانی بو کرد: که تیبینی شه ره که یانی
کردووه و له ناکاو هه ستی کردبوو له پوچی جیهاندا نوقووم بووه.
و شترسوواره که له قسه کانی کورپه که تیگه یشته. ده یزانی هه ر
شتیگی به خشراو له سه ر پووکاری زه وی ده توانی میژووی هه موو
شته کان ده ربخات. مروّف ده توانی هه ر لاپه ره یه کی کتیبیک بکاته وه،
یان ته ماشای ده ستی که سیگ بکات؛ مروّف ده توانی کاغهزی
هه لبرگرتیه وه، یان ته ماشای شه ری نیوان بالنده کان بکات ...
هه ر شتی تیبینی بکری، مروّف ده توانی له و ساته دا په یوه ندیه ک

له گه ل ئەزموونی خوئی دروست بکات. له پراستیدا، ئەوه نەبوو ئەو شتانه له ناو خوئیان شتیگ دەربخەن؛ ئەوه مرۆف بوو، که دەیتوانی تەماشای پروودانی شتەکانی چوار دەوری بکا و مانایەک بۆ چوونە ناو پۆخی جیهان بدۆزیتەوه.

بیابانە که پڕبوو لەو مرۆفانە ی گوزەرانیان پشتی بەسانایی چوونە ناو پۆخی جیهان بەستبوو. ئەوان پێیان دەگوترا فالچی و ژنان و پیرەکان لێیان دەترسان. هۆزنشینەکانیش وریابوون لە پراویژ پیکردنیان، چونکه مه حاله بتوانی به شدارى شه پیک بکهی، که بزانی دەمری.

هۆزنشینەکان وایان بەباشتر دەزانی تامی جەنگ و ئەنجامی نەزاندراو بکەن؛ ئەللا داها تووی نویوو و ئەوهیش که نووسیوو یه تی له سوودی مرۆفه. بهو شیوه یه ش هۆزنشینەکان تەنیا بۆ ساتی ئیستا دەژیان، چونکه ئیستا پریه تی له کتوپری و دەبی ئاگاداری چه ندین شت بی: شمشیری دوژمن له کوئییه؟ ئەسپه که ی له کوئییه؟ دەبی دواتر مرۆف چ جورە هیرشیک به ری تا به زیندووی بمینیتهوه؟ وشترسواریه که جهنگاوه ر نەبوو، له بهر ئەوه پراویژی به فالچییه کان کردبوو. زۆرینه یان ئەوه ی گوتوو یانە راست بووه، به لام هەندیکیشیان هه له بوون. ئەوجا پۆژیکیان، به ته مه نترین فالچی تا ئیستا بینییتی (که سیکی زۆر ترسناکیش بوو) له وشترسواریه که ی پرسیبوو، که بۆچی هینده گرنگی به داها توو دەدات.

له وه لامدا گوتبووی، «بۆ ئەوه ی ... بتوانم شت بکه م. بهو شیوه یه ش ده توانم ئەو شتانه بگۆرم، که نامه وی پوویدەن.» فالچییه که گوتبووی، «به لام ئەو کاته نابن به به شیک له داها تووت.»

«پراسته، پهنگه تەنیا به وی بزانی چی له داها توو دایه، تا خۆمی

بو ئاماده بکه م. «
فالگره وه که گوتی، «ئەگەر شتی باش بی، دەبیته کتوپرییه کی
دلخۆشکه ر. ئەگەر شتیکیش خراپ بی، خۆت باش دەزانی، که بهر
له ده رکه وتنیان غه م ده خۆی.»

و شترسواره که به فالگره وه که ی گوتبوو، «دەمه وئ له باره ی
داهاتووه وه بزانی، چونکه من مروقم. مروقیش هه میشه به پشتبهستن
به داهاتوو ژیانیان ده گوزه رینن.»

فالگره وه که ش له هه لدانی لقه کاندای زۆر شاره زابوو؛ هه لیده دانه
سه ر زه ویه که و به پیی که وتنه خواره وه یان لیكدانه وه یده کرد. ئەو
پۆژه لقه کانی هه لنه دا. پارچه په پۆیه کی تیوه پیچان و خستیه ناو
جانتا که ی.

گوتی، «من به پیشبینی کردنی داهاتووی خه لکی ژیان ده گوزه رینم.
زانستی لقه کان شاره زام و ده زانم چۆن بیانخه مه ئەو شوینه ی هه مرو
شتیکی تیدا نووسراوه. له ویدا ده توانم پابردوو بخوینمه وه، ئەوه ی
له یاد کراوه بیدۆزمه وه و له پیشهاته کانی ئیستا تیبگه م.

«کاتی خه لکی پاویرم پیده که ن، بابه ته که ئەوه نییه من داهاتوو
بخوینمه وه؛ داهاتوو ده قه بلینم. داهاتوو هی خودایه، ته نیا خۆشی
ده توانی له دۆخی نائاساییدا ده ریبخات. چۆن داهاتوو ده قه بلینم؟
به پشتبهستن به پیشهاته کانی ئیستا. ئەگەر بایه خ به ئیستا بده ی،
ده توانی ئەو سه رنجته به ره و پیش به ری. ئەگەر بشتوانی ئیستا
به ره و پیش به ری، ئەوه ی دیت باشتر ده بی. داهاتوو له یاد بکه و
له سه ر فیڕکارییه کانی ئەمرو بژی، قایلش به به وه ی خودا منداله کانر
خۆی خۆشده وئ. هه موو پۆژیک له گه ل خۆیدا ئەبه دیته ده هینی.»
و شترسواره که پرسیبوو ئەو دۆخه نائاسایانه چین، که خود
تیاندا ریگه ی پیده دات داهاتوو ببینیت.

«تەنیا ئەو کاتانەى خودى خۆى دەرياندهخات. خوداش بەدەگمەن داھاتوو ئاشکرا دەکات. کاتیکيش ئاشکراى دەکات، تەنیا لەبەر يەک ھۆکارە: ئەو دەھاتوو يەکە و بۆ گۆرین نووسراوہ.»
 وشترسووارەکە لەبیری خۆیدا گوتى، خودا بەشيکی داھاتووی پیشانی کورپەکە داوہ. بۆچی ويستوو يەتە وەک ئاميریکی خۆى لەخزمەتدا بەکاری بيئي؟

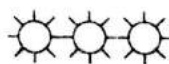
وشترسووارەکە گوتى، «بۆ سەرۆک ھۆزەکان ئاگادار بکەرەوہ. باسى ئەو سوپايەيان بۆ بکە، کە بەرەو ئيرە ديئ.»
 «پيم پيدەکەن.»

«ئەوان بياباننشين و فيربوون مامەلە لەگەل ئەو جوړە پيشهاتانە بکەن.»

«دەى کەواتە ئيستا خويان دەيزانن.»

«ئيستا بايەخ بەوہ نادەن. ئەوان بړويان وايە ئەگەر پيوستبکا شتيک بزائن، کە خودا دەيەوي بيزانن، کەسيک پييان دەلي. پيشتر چەندينچار ئەوہ پوویداوہ. بەلام ئەمجارە ئەو کەسەى پييان دەلي تو دەبي.»

کورپەکە بیری لەفاتيمە کردەوہ. پاشان بړياريدا بچى بۆلای سەرۆک ھۆزەکان و پييان بلي.

کورپەکە لەپاسەوانیکی بەردەم چادريکی زەبەلاحي سپي ناوہراستی ميرگەکە نزیک بووہوہ.
 «دەمەوي چاوم بەسەرۆک ھۆزەکان بکەوي. لەبيابانەکەوہ پيشهاتم بۆ هيئاون.»

به بئی وه لامدانه وه، پاسه وانه که پړویشته ناو چادره که وه و ماوه یه ی مایه وه. کاتئ گه پرایه وه، عه ره بیکی لای له گه لدا بوو، له بهرگیکی سپی و ئالتوونیدا بوو. کورپه که به پیاوه لاه که ی گوت چی بینوره، ئه ویش پیی گوت له وئ چاوه پئی بکات. له چادره که دا دیارنه ما.

شه و داهات و کومه لیک جه نگاوه ر و بازرگان ده چونه ناو خیمه که و دهاتنه دهره وه. یه که به یه که ئاگره کانی چادره که کورژانه وه و میرگه که ش به شیوه ی بیابانه که هیمنی به سهردا کشا. ته نیا پروناکیه کانی چادره گوره که مانه وه. له ته وای ئه و ماوه یه دا کورپه که بیری له فاتیمه ده کرده وه و هیشتاش له دوایین گفتوگوی نیوان خوئی و ئه و تینه ده گه یشت.

له کۆتاییدا، له پاش چند کاتژمیریک چاوه پروانی، سهر بازه که ریگه ی به کورپه که دا بچیته ژوورئ. سهری له وه سورما بوو، که له ناوه وه ده بیینی. هه رگیز وینای نه کرد بوو له ناوه راستی بیابانه که دا چادریکی له و شیوه یه هه بئی. زه و ییه که به جوانترین مافوور داپوشرابوو، که هه تا ئیستا پیی به سهردا نابئی، له سهریشه وه چند چرایه که ی ده ستردی ئالتوون هه لواسرابوون، که هه ر یه که یان مؤمیکی تیدا ده سووتا. سه روک هۆزه کان له چادره که دا به شیوه یه کی نیمچه بازنه یی دانیشتبوون، شانیان له سهر سهرینی گرانبه های به ئاوریشم چندراو دادابوو. خزمه تکاره کان به سینی زیوینه وه، که دارچینی و چای له سهر بوو، دهاتنه ژوورئ و ده پړویشتن. کومه لیک خزمه تکاری تر خه لووزیان بو نیرگیله کان ده هیئا. که شه که به بۆنیکی شیرینی دووکه ل داپوشرابوو.

هه شت سه روک هۆزی لیبوو، به لام کورپه که یه کسه ر بۆیده رکه وت کامیان له هه موویان گرنگتره: عه ره بییک، که بهرگی سپی و ئالتوونی له بهر دابوو، له ناوه راستی نیمچه بازنه که دا دانیشتبوو، به ته نیشتی وه

ئەو لاوہ عەرہبە ی لیبوو، کہ پیشتر کورپە کہ قسە ی لە گە ل کردبوو.
 یە کیک لە سەرۆک ھۆزەکان چاوی لە کورپە کہ بریبوو و لئی پرسی،
 «ئەو بیگانە یە کییە باسی پیشھات دەکات؟»
 کورپە کہ لەوہ لآمدا گوتی، «ئەو کہ سە منم.» ئەوجا باسی ئەوہ ی
 کرد، کہ بینیبوو ی.

سەرۆک ھۆزیکی تر پرسی، «بۆچی بیابانە کہ شتی لەو جۆرہ
 بۆ تۆ دەردەخات، لە کاتی کدا دەزانی ئیمە بۆ ماوہ ی چەندین نەوہ یە
 لیرە دەژین؟»

کورپە کہ گوتی، «چونکہ ھیشتا چاوەکانم بە بیابانە کہ رانەھاتوون.
 من شتگە لیک دەبینم، کہ رەنگە ئەو چاوانە ی خویان بە بیابانە کہوہ
 گرتووہ نەیبینن.»

کورپە کہ لەبیری خۆیدا گوتی، لەبەر ئەوہ ش، کہ بەرۆخی جیھان
 نائنام.

سییەم سەرۆک ھۆز گوتی، «میرگە کہ زەوویە کی بیلا یە نە. کہ س
 ھیرش ناکاتە سەر میرگیک.»

«من تەنیا دەتوانم ئەوہ تان پیبلیم، کہ بینیومە. ئەگەر ناتانەوی
 باوہریم پیبکەن، پیویست ناکا ھیچ شتیکی بۆ بکەن.»
 پیاوہکان دەستیان بە گفتوگو کرد. بە شیوہ زاریکی عەرہبی
 قسە یاندە کرد، کہ کورپە کہ تینە دەگەشت، بە لام کاتی ویستی
 برپوا، پاسەوانە کہ داوای لیکرد بمینیتەوہ. کورپە کہ ترسی لینیشت؛
 پیشھاتەکان پییان دەگوت شتیکی خراپ لە ئارادایە. پەشیمانبوو
 لەوہ ی بەو شترسوارە کہ ی گوتبوو، کہ چی لە بیابانە کہدا بینیبوو.
 لەناکاو عەرہبە بە تەمەنە کہ ی ناوہراست لەبەر خۆیەوہ بزەیکرد
 و کورپە کہ ش ھەستی باشتەر بوو. ئەو پیاوہ بە شداری گفتوگو کہ ی
 نەکرد، لەراستیدا، ھەر ھیچ وشە یە کی لەسەر ئەو بابەتە نەگوت.

بەلام تازە كۆرەكە فېرى زمانى جيهان بووبوو و دەيتوانى ئاشتى
لەناو چادىرەكەدا ھەست پېيىكات. ئىستا بەلگەنەويست بوو، كە
ھاتنەكەى شتىكى باش بوو.

گفتوگوگە كۆتايى پىھات. سەرۆك ھۆزەكان بۆ ساتىك بىدەنگ
بوون، تا گوى بۆ عەرەبە بەتەمەنەكە بگرن. ئەوجا پىوى بۆ
كۆرەكە ۋەرگىپرا: ئەمجارەيان پىوخسارىكى ساردى ھەبوو.

بەو شىۋەزارەى كۆرەكە لىي تىدەگەيشت، عەرەبە بەتەمەنەكە
گوتى، «دوو ھەزار سال بەر لەئىستا، پىاويك، كە بىرۋاي بەخەون
دەكرد، خرايە زىندانەۋە و ۋەك كۆيلە فرۆشرا. بازىرگانەكانمان
پىاۋەكەيان كرى و ھىنايانەۋە بۆ مىسر. ھەموومان دەزانين ئەۋەى
بىرۋاي بەخەون ھەبى، دەشزانى لىكى بداتەۋە.»

پىاۋە بەتەمەنەكە بەردەوام بوو، «كاتى فىرەون خەونى
بەمانگى قەلەو و مانگى لاۋازەۋە بىنىبوو، ئەم پىاۋە مىسرى
لەگرانى و برسيتى پزگارکرد. ناۋى يوسف بوو. ئەۋىش بىگانەبوو
لەخاكىكى بىگانەدا، ھەر بەشىۋەى تۆ، بەدلنىايىيەۋە لەتەمەنى
تۆشدا بوو.»

ۋەستا و ھىشتا چاۋەكانى توورپە دىاربوون.
«ئىمە ھەمىشە تىبىنى نەرىت دەكەين. لەو پۆزگارەدا نەرىت
مىسرى لەگرانى پزگارکرد و مىسرىيەكانى كىردە دەۋلەمەندىرىن.
نەرىت مەرۆف فىردەكات چۆن لەبىابانەكە بىپەرىنەۋە و دەبى
چۆن مندالەكانىيان ھاۋسەرگىرى بگەن. نەرىت پىمان دەلى مىرگ
زەۋىيەكى بىلايەنە، لەبەر ئەۋەش ھەردوو لا مىرگى تىدايە، چۈنكە
ھەردوو لا بىھىزن.»

يەك كەس قسەى نەدەكرد كاتى پىاۋە بەتەمەنەكە بەردەوام

«به لآم نه ریت پی شمان ده لئی ده بی بپروا به په یامی بیابانه که بکهین. هر شتی که دهیزانین، له بیابانه که وه فی ری بووین.»

پیاوه به ته مه نه که ئاماژه یه کیکرد و هه موویان هه ستانه سهر پی. دانیشتنه که کو تایی پی هاتبوو. نیرگیله کان کوژیندرانه وه و پاسه وانه کان به وریایی وه ستابوون. کورپه که ئاماده ی پویشتن بوو، به لآم دووباره پیاوه به ته مه نه که دهستی به قسه کردن کرده وه.

«سبه ی ئه و ری که وتنه ده شکینین، که ده لئی نابی که س له می رگه که چه کی پی بی. له ته واوی پوژه که دا بو هاتنی دوژمن ده گه پیین. کاتی خوړ ئاواده بی، دووباره جاری کی تر پیاوه کان چه که کانیاں ده ده نه وه به من. بو کوژرانی ده دوژمن، پارچه یه ک ئالتوون وه رده گری.

«به لآم چه ک داناندری هه تا جهنگی پی نه کری. چه کیش وه ک بیابان پارایه، ئه گه ر به کار نه هی ندرین، ئه واه پهن گه جاری دا هاتوو کاری خو یان جیبه جی نه که ن. ئه گه ر هه تا کو تایی سبه ی چه کی ک به کار نه هی ندر، ئه واه ته ودا به کار ده هی ندری.»

کاتی کورپه که چادره که ی به جی هیشت، بیابانه که ته نیا به پرووناکی هه یف پرووناک بوو بووه وه. بیست خوله ک له چادره که یه وه دوو ربوو و دهستی کرد به پویشتن به ره و ئه وی.

له وه ئاگادار کرابووه وه که پرویدابوو. توانی بیوی بگاته ناو پوچی جیهان، پهن گه نرخ ی ئه وه ش به خشینی ژیا نی بی. گره ویکی مه تر سیدار بوو. به لآم هر له و پوژه وه ی مه ره کانی فروشت بو ئه وه ی به دووی خه ونه که ی بکه وی، گره وی مه تر سیداری کردبوو. به لآم وه ک وشتر سواره که ش گوتی، مردن له سبه یدا هیچ له وه خراپتر نییه له هر پوژیک ی تردا بمری. هه موو پوژیک که سیک له م جیهانه دا ده ژی یا به جی دیلی. هه موو شته کان پشتیان به یه ک وشه به ستووه:

«مه کتوب.»

بەبى دەنگى پىياسەيدەکرد و هيچ پەشيمان نەبوو. ئەگەر سەبەى بمردبا، لەبەر ئەوئەبوو، كە خودا ويستی لەسەر گۆرپىنى داھاتوو نەبوو. لانىكەم دواى ئەو دەمرد، كە لەدەربەندەكە پەريپەو، لەدوكانى كرېستالەكەدا كاريكرد و دواى ئەوئەبەبىدەنگى بىابانەكە و چاوەكانى فاتىمە ئاشنابوو. لەو پۆژەوئە مائەوئەبەجى هېشتوو، هەر تاكە پۆژىكى بەمەزنى بەسەربردوو. ئەگەر بەيانى بمردبا، كيشە نەبوو، چونكە لەشوانەكانى دىكە زياترى بينىبوو و شانازيشى بەوئەو دەکرد.

لەناكاو گوئى لەدەنگى هەورەتريشقەبوو و بەبايەكى سەير كەوتە سەر زەوويپەكە. گەردەلوولىكى چر لەتەپوتۆز دروستبوو، كە بووبوو هۆى شاردنەوئە هەيڤەكە. هەسپىكى زەبەلاح لەبەردەمىدا و لەسەر دوو قاچى پاشەوئە وەستابوو و دەنگىكى ترسناكى دەردەکرد.

كاتى كەمىك تۆزەكە رەويپەو، كورپەكە لەترسى ئەوئەبىنى، گيانى كەوتە لەرزە. ئەسپسوارىكى بەرگ رەش بەسواری ئەسپەكەوئەبوو و بازىك بەسەر شانى چەپىپەو بوو. سەريپچىكى رەشى پىچابوو و تەواوى دەموچاويشى، جگە لەچاوەكانى، بەپەروئەكى رەش داپۆشرا بوو. لەپەيامنيرىكى بىابان دەچوو، بەلام هاتنى زۆر لەپەيامنيرىك بەهيزترىوو.

ئەسپسوارەكە شمشيرىكى زەبەلاحى لەكىلاننىك دەرهئينا، كە بەزىنى ئەسپەكەيەو جىگىركرابوو. پۆلاى تيغەكەى لەبەر پووناكى هەيڤەكەدا دەبريسكايەو.

گوئى، «كئ وئىراى لىكدانەو بو فرىنى هەلۆكان بكات؟» هيندە بەدەنگى بەرز ئەمەى گوت، كە وادياربوو دەنگى لەناو هەر پەنجاهزار دارخورماكەى ئەلفەيومدا دەنگ بداتەو.

کورپه که گوتی، «ئەو کەسە من بووم.» سانتیاگو ماتومورۆسی به بیر هاتهوه، که به سواری ئەسپه که یه وه بوو و بیباوه ره کانیش له بهر سمی ئەسپه که دا بوون. ئەم پیاووش پیک هه مان دیمه نی هه بوو، به لام نیستا پۆله کان پیچه وانه بوو بوونه وه.

سه ری نزم کرده وه تا شمشیریکی پيدا بکیشری و دووباره گوتی، «ئەو کەسە من بووم. چه ندین ژیان پاریزراو ده بن، چونکه توانیومه له پۆخی جیهانه وه ته ماشای شته کان بکه م.»

شمشیره که ی پیا نه کیشرا. له جیی ئەوه، به هیواشی هینایه خواری، تا نووکه که ی گه یشته سه ر ناوچاوانی کورپه که، دلۆپی خوینی لیهینا.

ئەسپسواره که ش، هه ر به شیوه ی کورپه که، له شوینی خوی نه ده جوولا. هه ر وایش دهرنه که وت کورپه که بیهوی هه لبی. له ویدا، هه ستی به شادییه کی سه یر ده کرد: خه ریکبوو له پیناو به دووکه وتنی خه ونه که یدا ده مرد. هه روه ها له پیناوی فاتیمه شدا. له پاش هه موو شتیکیش، پیشهاته کان راستیان کردبوو. ئەوه تا لییره دا پوو به پرووی دوژمنه که ی بوو بووه وه، به لام پیویستی نه ده کرد بیر له مردن بکاته وه - پۆخی جیهان چاوه رییده کرد و به و زوانه ده بووه به شیک له و. سبه ی دوژمنه که شی ده بووه به شیک له و پۆحه.

بیگانه که شمشیره که ی هه ر له سه ر ناوچاوانی کورپه که راگرتبوو، «بۆچی لیکدانه وه ت بۆ فرینی بالنده کان کرد.»

«ته نیا ئەوه م خوینده وه، که بالنده کان ده یانویست پیمی بلین. ئەوان ده یانویست میرگه که رزگار بکه ن. سبه ی هه مووتان ده مرن، چونکه پیاوانی میرگه که ژماره یان له ئیوه زیاتره.»

شمشیره که له شوینی خوی مایه وه. «تۆ چیت تا ئەوه بگۆری، که ئەللا ویستی له سه ره؟»

کورپه که بیرى وشه کانی وشترسواره که ی هاته وه و گوتى، «ئه لالا سوپا کانی و هه لوکانیشی دروست کردوه . ئه لالا زمانى بالنده کانی فیرى من کردوه . هه موو شتیگ له لایه ن هه مان دهسته وه نووسراوه .»

بیگانه که شمشیره که ی له سه ر ناوچاوانى کورپه که لابرده و ئه ویش هه ستى به خووشییه کی زور کرد . به لام هیشتا نهیده توانى بروات . بیگانه که گوتى، «وریای پیشبینیه کانت به . ئه گهر شتی نووسرابی، هیچ ریگه یه ک بو گورینی نییه .» کورپه که گوتى، «ئه وه ی بینیم سوپایه ک بوو . ئه نجامی جهنگه کم نه بینى .»

وادیاربوو بیگانه که به وه لامه که قایل بی . به لام هیشتا شمشیره که ی به دهسته وه بوو . «بیگانه یه ک له خاکی بیگانه دا چی ده کات؟» «دوای چاره نووسی خوم که وتووم . ئه وه شتی نییه تو لئی تیگه ی .»

بیگانه که شمشیره که ی خسته وه ناو کیلانه که ی و کورپه که ش چه وایه وه .

بیگانه که گوتى، «ده بوو ئازایه تیت تا قى بکه مه وه . ئازایه تی له هه موو شتیکی تر بنچینه بیتره بو تیگه یشتن له زمانى جیهان .» کورپه که سه ری سورما بوو . بیگانه که باسی شتگه لیکی ده کرد، که که م که سان له باره یه وه دهیزانن .

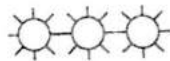
به رده وامبوو، «نابى کوّل بده ی، ته نانه ت له پاش ئه وه ی ئه م ریگه دریزه شت بریووه . پیویسه بیابانه که ت خو ش بوئ، به لام هه رگیز به ته واوه تی باوه ری پیمه که . چونکه بیابانه که هه موو مرؤفه کان تا قى ده کاته وه : مملانیی هه موو هه نگاو یگ ده کا و ئه وانه ده کوژی، که چاوپوشی ده که ن .»

ئەوێ گوتی، پاشا پیرەکە ی بەبیری کورپە کە هینایە وە .
 بیگانە کە گوتی، «ئەگەر جەنگاوەرەکان هاتن بو ئیرە و هیشتا
 لەکاتی خۆرئاوا بووندا سەرت بەسەر شانەکانتە وە بوو، وەرە و
 بمدۆزەرە وە .»

هەمان ئەو دەستە ی شمشیرێکی راکیشابوو، ئیستا قامچیەکی
 گرتبوو. ئەسپە کە کەوتە وە سەر پاشکۆی و هەورێکی لەخۆ
 دروستکرد .

لەگەڵ دوورکەوتنە وە ی ئەسپسوارە کە دا هاواریکرد، «لە کوی
 دەژیت؟»

ئەو دەستە ی قامچیە کە ی گرتبوو، ئاماژە ی بو باشوور کرد .
 کورپە کە چاوی بە کیمیاگەرە کە کەوتبوو .

بە یانی دووتر دوو هەزار پیاوی چە کدار لە ناو دارخورماکانی
 ئەلفە یومدا جیگیر کرابوون . بەر لە وە ی خۆر بگاتە بەرزترین
 خالی خۆی، پینچ سەد پیاوی هۆزنشین لە ئاسۆ وە دەرکە و تن .
 سوپای ئەسپسوار لە باکوورە وە هاتنە ناو میڕگە کە وە ؛ لە هەلمە تیکی
 ئاشتییانە دەچوو، بە لام هەموویان چەکیان لە ژیر دشداشەکانیانە وە
 شار دبوو وە . کاتی گەیشتنە چادەرە سپییە کە ی ناو پاستی ئەلفە یوم،
 شمشیر و تەفەنگەکانیان دەر هینا . پاشان هیرشیان کردە سەر چادریکی
 بە تال .

پیاوانی میڕگە کە دەوری ئەسپسوارە بیاباننشینەکانیاندا و لە ماوێ
 نیو کاتر میردا، جگە لە یەکیکیان، تەواوی داگیرکارەکان کوژران .
 منداڵەکان بو بیستانی بەشی ئەولای دارخورماکان دوور خرابوونە وە

و هیچ کام له وانەیان نە دەبینی، که پروویدەدا. ژنەکان لە چادرەکانی خۆیاندا مابوونەو و نزی پاریزگارییان بۆ میژدەکانیان دەکرد، ئەوانیش هیچیان لە جەنگە که نەبینی. ئەگەر جەستە بیگیانەکانی سەر زەوییه که نەبایه، هەر لە پۆژیکی ئاسایی میژگە که دەچوو.

تاکه هۆزنشین که پاریزراو بوو، سەرتیپه که بوو. ئەو پاشنیوه پۆیه، هیندرايه بەردەمی سەرۆک هۆزهکان و لێی پرسرا بۆچی سەریچی لە نەریتهکاندا کردوو. سەرتیپه که گوتی، پیاوهکانی برسی و تینوو و ماندووی چەندین پۆژی جەنگبوون، لەبەر ئەوه برپاریان دابوو میژگە که داگیر بکەن، تا بتوانن بۆ جەنگ بگەرێنەوه.

سەرۆک هۆزه که گوتی بەزەیی بە هۆزنشینەکاندا دیتەوه، بەلام نەریتهکان پیرۆزن. فەرمانیکرد سەرتیپه که بەروو سیایی بکوژی. لەجی ئەوهی بە تیغیک یا گوللەیه که ژانی کۆتایی پێبھێندری، بە دارخورمایه کی وشکبوودا لە سیداره درا و بای بیابانیش جەستە ی دەجوولاندهوه.

سەرۆک هۆزه که بانگی کورپه که ی کرد و پەنجا پارچه ئالتوونی پێدا. چیرۆکی میسر و یوسفی بۆ دووبارە کردەوه و داوای لیکرد بێتە راویژکاری میژگە که.

کاتی خۆر ئاوابوو و یه که مین ئەستیرهکان دەرکهوتن، کورپه که بەرهو باشوور کهوتە ری. پاشان چاوی بەتاکه چادریک کهوت و کۆمه له عەرەبیکیش که بەلایدا تیپه رین، بە کورپه که یان گوت ئەو شوینە پریهتی له خێو. بەلام کورپه که دانیشت و چاوه پێیکرد. هەتا هەیف بە بەرزایی ئاسمانهوه هەلنەواسرا، کیمیاگەر که

دەرنەكەوت . دوو ھەلۆی مردارەو ھەبووی لەسەر شانی ھەلگرتبوو .
 كۆرەكە گوتی ، «لیرەم .»

كیمیاگەرە گوتی ، «نەدەبوو لیرە بی . یان چارەنووست تۆی
 ھیناوە بو ئیرە ؟»

«لەبەر جەنگی ھۆزەكان ، زەحمەتە لەبیابانەكە بپەپیتەو . لەبەر
 ئەو ھاتم بو ئیرە .»

كیمیاگەرەكە لەسەر ئەسپەكە ی ھاتە خواری و ئاماژەیکرد
 كۆرەكەش لەگەلیا بچیتە ناو چادرەكەو . چادریكبوو ھەك ھەموو
 چادرەكانی دیکە ی میرگەكە . كۆرەكە بو فرن و ئەو دەزگایانە ی
 دیکە دەگەر ، كە لەكیمیادا بەكار دین ، بەلام ھیچی نەبینی . تەنیا
 كۆمەلە كتیبیک ، فرنیکی بچووكی چیشتلینان و ئەو مافوورانە ی
 لیوو ، كە بەنەخشی سەیر داپۆشرا بوون .

كیمیاگەرەكە گوتی ، «دانیشە . دەبی شتی بخۆینەو و ئەم
 ھەلۆیانەش بخۆین .»

كۆرەكە گومانی ھەبوو گەر ئەوانە ھەمان ئەو ھەلۆیانە بن ، كە
 پۆژی پیشوو بینیبوونی ، بەلام ھیچی نەگوت . كیمیاگەرەكە ئاگرەكە ی
 داگیرساند ، ھەر زوو بوئیکى خووش چادرەكە ی تەنی . زۆر لەبۆنی
 نیرگیلەكان خوشتربوو .

كۆرەكە پرسى ، «بۆچی ویستت بمبینی ؟»

كیمیاگەرەكە لەو ھەلامدا گوتی ، «لەبەر پیشھاتەكان . باكە پیی
 گوتم تۆ دیت و پیویستیشت بە یارمەتی دەبی .»
 «ئەو ھە ی باكە باسیكردوو ، من نیم . ئەو ھە بیگانە یەكی دیکە یە ،
 پیاویکی ئینگلیزە . ئەو بەدووی تۆدا دەگەر ی .»

«ئەو دەبی یەكە مجار شتی تر بكات . بەلام لەپیگە یەكی
 راستدایە . دەستی بەتیگە یشتن لەبیابانەكە كرددوو .»

«ئەي من چى؟»
 «كاتى كەسىك بەرپاستى شتىكى گەرەكە، تەواوى گەردوون
 لەبەدەستەينانیا يارمەتى دەدەن،» كیمیاگەرەكە ئەمەي گوت،
 وشەكانى پاشا پیرەكە دەنگى دەدايەوہ . كەسىكى دیکەش لیڤرە
 ھەبوو، تا لەبەدووكەوتنى چارەنووسیدا يارمەتى بدات .
 «كەواتە راھینانم پیدەكەیت؟»
 «نەخیر. خۆت ھەموو ئەو شتانە دەزانى، كە پئویستە بیانزانى .
 تەنیا لەنیشاندانى شوینى سامانەكەتدا يارمەتیت دەدەم .»
 دووبارە كۆرەكە گوتى، «بەلام جەنگى ھۆزەكان لەئارادايە .»
 «دەزانم چى لەبیابانەكەدا روودەدات .»
 «تازە سامانەكەم دۆزىوہتەوہ . وشترىكم ھەيە، ئەو پارەيەم
 پيیە، كە لەدوكانى كرېستالەكە دەستم كەتووە، پەنجا پارچە
 ئالتونیشم ھەيە . بەو بېرە، لەولتەكەي خۆم دەبمە كەسىكى
 دەولەمەند .»
 كیمیاگەرەكە گوتى، «بەلام ھىچ كام لەوانەت لەھەرەمەكان
 دەست نەكەوتووە .»
 «ھەرۇھا فاتیمەشم ھەيە . ئەو لەھەموو سامانىكى دیکە
 گرنگترە، كە خاوەنى بم .»
 «ئەويشت لەھەرەمەكان نەدۆزىوہتەوہ .»
 بەبى دەنگى نانیا خوارد . كیمیاگەرەكە بتليكى كردهوہ و
 شلەيەكى سوورى رشتە ناو پەرداغى كۆرەكەوہ . خۆشترين شەراب
 بوو، كە ھەتا ئیستا كۆرەكە تامى كردبى .
 كۆرەكە پرسى، «ئایا لیڤرە شەراب حەرام نییە؟»
 كیمیاگەرەكە گوتى، «ئەو شتە خراپ نییە، كە دەچیتە دەمى
 مرقەكانەوہ . ئەو خراپە، كە لەدەمیان دیتە دەرى .»

کیمیاگه ره که که میک بیوره بوو، به لام هر که کوره که شه رابه که ی خوارده وه، حه وایه وه. له پاش نانخواردن، له دهره وه ی چادره که دانیشیت، له ژیر هه یقه که دا، که هینده پووناک بوو، ئه ستیره کانی زهره هه لگه پراند بوو.

کیمیاگه ره که تیبینیکرد کوره که دلخوشره، گوتی، «بخوره وه و رابویره. ئه مشه و به جوړیک پشوو بده، و ابرانه جهنگاوهریت و خوټ بو جهنگ ئاماده ده که یت. ئه وهت له یاد بی، دلت له هر شوینیک بی، له وی سامانه که ت ده دوزیته وه. ده بی سامانه که بدوزیته وه، تا هه موو ئه و شتانه ی له ریگه که تدا فیریان بووی مانایه ک بیه خشن. «سبه ی وشتره که بفروشه و ئه سپیک بکره. وشتر ناپاکه: هه زاران هه نگوو ده نی و هر ده لئی ماندووش نابی. به لام له ناکاو چوک داده دا و ده مرئی. به لام ئه سپ ورده و رده هیلاک ده بی. هه میشه ده زانی چهنده یان لیدا و ابکه یت و ده شزانی که ی ده مرن.»

شه وی دواتر، کوره که به ئه سپیکه وه پویشیت بو به رده می چادری کیمیاگه ره که. کیمیاگه ره که ئاماده بوو، سواری زینی ئه سپه که بوو و بازه که ی خسته سهر شانی چه پی. به کوره که ی گوت، «پیشانم بده له کوئی بیابانه که دا ژیان هه یه. ته نیا ئه وانه ی ئه و جوړه هیمایانه ده بینن ده توانن سامانه کانیان بدوزنه وه.»

له سهر لمه که ده ستیان به غاردان کرد و پووناکی هه یقه که ریگه ی بو پووناک کرد بوونه وه. کوره که له بیبری خویدا گوتی، نازانم ئه توانم ژیان له بیابانه که دا بدوزمه وه یان نا. هیشتا به باشی شاره زای بیابانه که نه بوو بوو.

دەيوېست ئەو بە كېمياگەرە كە بلى، بە لام لەو پياو دەترسا. گە يشتنە ئەو شوپنە بەردە لانەى كۆرە كە ھەلۆكانى لىبىنىبوو، بە لام ھىشتا تەنيا بىدەنگبوو و دەنگى باكە دەھات.

كۆرە كە گوتى، «نازانم چۆن لە بىبابانە كە دا ژيان بدۆزمەو. دەزانم ژيانى تىدايە، بە لام نازانم كۆيى بۆ بگەرپم.»

كېمياگەرە كە لەو لامدا گوتى، «ژيان ژيان رادەكيشى.»

ئەو جا كۆرە كە تىگە يشت. جەھوى ئەسپەكەى شلكرد و ئەسپەكە بەناو بەردە لانە كە دا بەرەو پيشەو ە غارى دەدا. ئەسپى كۆرە كە بۆ ماو ەى نيو كاترمير رايكرد و كېمياگەرە كە ش بە دوويدا پويشت. ئىدى نەياندە توانى دارخورماكانى ميرگە كە بىينن - تەنيا ھەيقەكەى سەر سەريان و رەنگدانەو ە تيشكەكانى لە بەردە كاندا دەبىندران. لەناكاو، بەبى ھىچ ھۆكارىكى تايبەت، ئەسپى كۆرە كە خاوبوو ەو.

كۆرە كە بە كېمياگەرە كەى گوت، «ليرەدا ژيان ھەيە. من زمانى بىبابانە كە نازانم، بە لام ئەسپەكەم زمانى ژيان دەزانى.»

لە ئەسپەكانيان دابەزىن و كېمياگەرەكەش ھىچى نەگوت. بەھيواشى بەرەو پيش پويشت و ناو بەردەكان دەگەرپا. لەپەر كېمياگەرەكە ەستا و خوى بۆ زەوييەكە چەماندەو ە. كونيك لەناو بەردەكاندا ھەبوو. كېمياگەرەكە دەستى بەكونەكەدا كرد، پاشان قولى و تا شانيشى بردە ناو ەو ە. شتيك لەويدا دەجوولايەو ە و چاوى كېمياگەرەكەش - كۆرەكە تەنيا چاو ەكانى دەبىنى - لەگەل خەرىكبوونىدا خىل بووبوو. وادياربوو دەستى لەگەل ئەو شتەى ناو كونەكەدا بچەنگى. پاشان بەجوولەيەك، كە كۆرەكەى ترساند، باسكى راکيشا و خوى ھەلدايە سەر پيكانى. ماريكى بەكلك گرتبوو. كۆرەكەش بازى دا، بە لام خوى لە كېمياگەرەكە دوورخستەو ە. مارەكە شيتگيرانە دەجەنگا، فيشكەى دەھات و بىدەنگى بىبابانەكەى

دهشکاند. ماریکی کۆبرا بوو، که دهشی ژهرهکهی لهچهند خولهکیکدا مروّف بکوژی.

کورپه که گوتی، «ئاگات له ژهرهکهی بی.» به لام له گهل ئه وه شدا کیمیاگه ره که پیشتر دهستی به کونه که دا کردبوو، به دلنیا ییشه وه گوتبوو، «کیمیاگه ره که ته مهنی دوو سه د ساله.» ئه لبه ته ده زانی چۆن مامه له له گهل ماره کانی بیابانه که بکات.

کورپه که بینی هاوه له کهی رۆیشت بۆلای ئه سپه کهی و شمشیریکی ده رهینا. به نووکی شمشیره کهی بازنه یه کی له سه ر لمه که دروستکرد و ماره کهی خسته ناوی. له ناکاو ماره که حه وایه وه.

کیمیاگه ره که گوتی، «نیگه ران مه به، بازنه که به جی ناهیلن. تو ژیانته له بیابانه که دا دۆزییه وه، ئه وهش ئه و پیشهاته یه، که من پیوستم بوو.»

«بۆچی هینده گرنگیوو به لاته وه؟»

«چونکه هه ره مه کان به بیابان ده وره دراوون.»

کورپه که نه یده ویست باسی هه ره مه کان بکات. دلی قورس بوو بوو و له شه وی پیشوو وه تووشی دلته نگی هاتبوو. به رده و امبوون له سه ر گه ران به دووی سامانه که یدا، مانای به جی هیشتنی فاتیمه بوو.

کیمیاگه ر گوتی، «له بیابانه که دا رابه ریت ده که م.»

کورپه که له وه لامدا گوتی، «ده مه وی له میرگه که بمینمه وه. فاتیمه م

دۆزیوه ته وه، هه تا ئه ویشم هه بی، زۆر له سامان گرنگتره.»

کیمیاگه ره که گوتی، «فاتیمه ژنیکی بیابان نشینه. ئه و ده زانی

پیاوان ده پۆن و ده گه پینه وه. ئه و تازه سامانی خوی دۆزیوه ته وه:

تو سامانی ئه ویت. ئه و ده یه وی ئه و شته بدۆزیته وه، که به دوویدا

ده گه پینی.»

«ئەي چي دەبئ گەر بپياري مانه وه بدهم؟»
 «ليگه پئ پيٽ بليټم چي پووده دات. ده بپته پايوتزكاري ميگرگه.
 فاتيমে هاوسه رگيري ده كه يت و بو ساليك دلخوش ده بن. فيرده بپت
 بيا بانه كه ت خوش بوئ و يهك به يه كي په نجاهه زار دارخورماكه
 ده ناسيت. ته ماشاي گه وره بوونيان ده كه يت و ده بيني چون هه ميشه
 جيهان ده گوپئ. زياتر و زياتر له پيشهاته كان تيده گه يت، چونكه
 بيا بانه كه باشتري ماموستايه.»

«له سالي دووه مدا هه نديكجار بير له بيا بانه كه ده كه يته وه.
 پيشهاته كان زياتر باسي ده كه ن و توش هه ول ده ده يت پشتگوييان
 بخه يت. زانياري خوت بو چاوديري كردني ميگرگه كه و دانيشتوانه كي
 ته رخان ده كه يت. سه روک هوزه كان نرخی ئه وه ده زانن، كه نه جامي
 ده ده يت. وشتره كانيش سامان و ده سه لاتت پيده به خشن.»

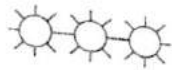
«سالي سييه ميش پيشهاته كان باسي سامانه كه و چاره نووست
 ده كه ن. شه و له دواي شه و به ميگرگه كه دا دييت و ده چي، فاتيمه ش
 غه مبار ده بئ، چونكه پئي واده بئ ئه و بووه ته هوي وه ستانت
 له گه پان به دووي چاره نووستدا. به لام خوشت ده ويٽ و ئه ويش
 توي خوشده ويٽ. بيرت ده كه ويته وه، كه هه رگيز ئه و هه ولي نه داوه
 بتوه ستينئ، چونكه ژناني بيا بان ده زانن ده بئ چاوه پئي گه رانه وه ي
 پياوه كانيان بكه ن. له بهر ئه وه سه رزه نشتي ناكه يت. به لام زور
 جاران به لمي بيا بانه كه دا پياسه ده كه يت و بير له وه ده كه يته وه، كه
 ده تواني برؤيت ... ده بوو زياتر باوه پ به خوشه ويستي خوت بكه يت
 به رامبه ر فاتيمه. چونكه ئه وه ي توي له ميگرگه كه هيشتووه ته وه،
 ترسي ئه وه بووه، كه پهنگه هه رگيز نه گه رپيٽه وه. له و خاله شدا،
 پيشهاته كان پيٽ ده لين سامانه كه ت بو هه تا هه تايه له ده ست چووه.»

«ئەوجا لەسالی چوارەمدا، هەندیكجار پيشهاتهكان به جيت دەهيئن، چونكه گویت لییان نه گرتوووه. سه روک هۆزهكان ئەوهیان بۆ دەردهکهوی و بهو شیوهیهش، شوینهکهی خۆت وهک پراویژکار له دهست دهدهی. به لام ده بیهته بازرگانیکی دهوله مهند و چه ندين مهر و کهلوپهلت ده بی. باقی ژیانته بهوهوه به سه رده بهی، که ده زانی دواي چاره نووسی خۆت نه که وتوویت و ئەو کاتهش زۆر درهنگ ده بی. «ده بی بزانی خۆشه ویستی هه رگیز پێگه ی پۆیشنتن به دووی چاره نووسدا له مرۆف ناگری. ئەگه ر لهو شوینکه وتنه بووه ستی، له بهر ئەوهیه خۆشه ویستییه که راسته قینه نییه ... ئەو خۆشه یستییه ی به زمانی جیهان ده دوی.»

کیمیاگه ره که بازنه ی سه ر له که ی سپیه وه و ماره که ش خۆی به ناو به رده کاندای خشانده. کورپه که بیری کریستال فرۆشه که ی که وته وه، که هه میشه ده یویست بچی بۆ مه که و بیری پیاوه ئینگلیزه که ی که وته وه، که به دووی کیمیاگه ره که دا ده گه را. بیری ئەو ژنه ی که وته وه، که برپای به بیابانه که هه بوو. هه روه ها ته ماشای ئەو بیابانه ی کرد، که به ره و ئەو ژنه ی هی نابوو، که خۆشیده ویست. سواری ئەسپه کانیان بوونه وه، ئەمجاره کورپه که دواي کیمیاگه ره که نه وت، که به ره و می رگه که پێگه یان گرتبووه بهر. باکه دهنگی ی رگه که ی بۆ ده هیئان و کورپه که ش ده یویست گوئی له دهنگی تیمه بی.

به لام ئەو شه وه، کاتی ته ماشای کو برا که ی ناو بازنه که ی ده کرد، و ئەسپ سواره سهیره ی بازه که ی به سه ر شاننه وه بوو، باسی عه شق سامان، کچی بیابانه که و چاره نووسی بۆ کرد. کورپه که گوئی، «له گه لت دیم.» هه ر پاش ئەو قسه یه ش هه ستی ئامه رانی کرد.

«سبەى بەر لە خۆرەھە لاتن بەرئى دەكەوین،» تاکە وەلامى
کیمیاگەرەكە بوو.

کورپەكە شەوئىكى بئىخەوى بەسەربرد. دوو كاتژمئیر بەر لە شەبەق،
یەكئىك لەو كورپانەى خەبەر كردهو، كە لە چادرەكە لەگەلى خەوتبوون
و داواى لئىكرد شوئىنى ژيانى فاتیمەى پیشان بدات. پۆیشتن بو
خیمەكەى و كورپەكەش بەشى كړینى مەرئىك ئالتوونى بەهاورئىكەى
بەخشى.

ئەوجا داواى لئىكرد بچئتە ناو خیمەكە، فاتیمە خەبەر بكاتەو
و پئى بئى لەدەرەو چاوەروانى دەكات. لاوہ عەرەبەكە كارەكەى
جئبەجئ كړد و بەشى كړینى مەرئىك تریش ئالتوونى وەرگرت.
کورپەكە بەعەرەبە لاوہكەى گوت، «ئئستا بەتەنیا بەجئمان
بئله.» عەرەبەكە گەرپایەو بو چادرەكەى، شانازیدەكرد كە یارمەتى
راوئىژكارى مئىرگەكەى دابوو، دلخۆشبوو بەوہى پارەى بەشى كړینى
چەند مەرئىك وەرگرتبوو.

فاتیمە لەدەرەوہى چادرەكەوہ دەرکەوت. پئىكەوہ پياسەیان
بەناو دارخورماكاندا دەكرد. كورپەكە دەیزانى ئەوہیان سەرپئىچىكردنە
لەنەرئتەكاندا، بەلام بەلایەوہ گرنگ نەبوو.

گوتى، «ئئىرە بەجئ دەهئلم، دەشمەوئى بزانى دەگەرئیمەوہ.
خۆشمدەوئى چونكە ...»

فاتیمە نەبەئشت تەواوى بكات، «هئىچ مەئى. كەسئىك كەسئىكى
ترى خۆشمدەوئى، لەبەر ئەوہى خۆشى دەوئى. هئىچ ھۆكارئى بو
خۆشوئستن پئوئست نئىیە.»

به لام کورپه که به رده وام بوو، «خه ونیکم بینی و چاوم به پاشایه ک کهوت. کریستالم فروشت و بیابانه کهم بری. له بهر جهنگی هۆزه کانیش پویشتم بۆلای بیریک تا کیمیا گهره که بدۆزمه وه. له بهر ئە وه خوشمده ویت، چونکه ته وای گهر دوون له دۆزینه وهی تودا هاوکاری کردم.»

باوهشیان پیکدا کرد. ئە وه یه که مجاریانبوو بهر یه کتری بکهون. کورپه که گوتی، «ده گه پیمه وه.»

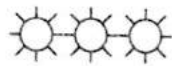
فاتیمه گوتی، «بهر له ئیستا، هه میسه به چاوه پوانیه وه ته ماشای بیابانه کهم ده کرد، به لام له ئیستا وه به هیوا وه سهیری ده کهم. پوژیک باو کم دوور که ته وه، به لام دواتر گه رایه وه بۆلای دایکم، ئیدی له و کاته وه هه میسه گه راوه ته وه.»

بینی چاوه کانی فاتیمه پرپوون له فرمیسک.
«ده گریته؟»

پووی وه رگیپرا و گوتی، «من ئافره تیکی بیابانیم. به لام له سه روو هه موو شته کانه وه، من ئافره تم.»

فاتیمه پویشته وه بۆ چادره کهی، کاتیکیش پووناکی خور دهر کهوت، هاته دهری بۆ کردنی کاری پوژانهی، که ماوهی چه ندین سالبوو هه مان کاری نه نجام ده دا. به لام هه موو شته کان گورابوون. ئیدی کورپه که له میرگه که نه بوو، هه رگیز میرگه که ش ئە و مانایه ی نه بوو، که دویننی ده یبه خشی. ئیدی ئە و شوینه نه بوو، که په نجاهه زار دارخورما و سیسه د بیرى ئاوی لیبوو، ئە و شوینه نه بوو، که حاجیه کان له کو تایی گه شته که یاندا ده یگه یشتنی و لیی ده حه وانه وه. ئیدی له و پوژه به دوا وه، میرگه که بۆ ئە و ده بووه شوینیکی چۆل. له و پوژه به دوا وه، بیابانه که گرنگ ده بوو. هه موو پوژی ته ماشایده کرد و هه ولیده دا بیه بلیننی کورپه که بۆ دۆزینه وهی

سامانه که ی، به دووی کام ئەستیره که وتووہ . دەبوو ماچه کان به بایه کدا
بنیڤری، ئاواتیشی ده خواست بایه که بهر ده موچاوی کورپه که بکه وی
و پی پی فاتیمه زیندووہ . پی پی بلی چاوه ری پی ده کات، چاوه ری پی
پی او یکی ئازا، که به دووی دۆزینه وه ی سامانه که یدا رۆیشتووہ . ئیدی
له و رۆژه به دواوه، بیابانه که ته نیا یه ک شتی له خو گرتبوو بو
فاتیمه: هیوای گه رانه وه .

کاتی به ناو لمی بیابانه که دا ده ستیان به غاردان کرد، کیمیاگه ره که
به کورپه که ی گوت، «بیر له وه مه که ره وه، که به جیت هیشتووہ .
هه موو شتی له رۆحی جیهاندا نووسراوه و بو هه تاهه تاشه له ویدا
ده مینیته وه.»

کورپه که گوتی، «مرۆف زیاتر خه ون به وه وه ده بینن بگه ریته وه
بو نیشتمان، وه ک له وه ی به جیی بیلی.» به بیده نگی بیابانه که
راها تبوو وه .

«ئه گه ر ئه وه ی مرۆف ده یدۆزیته وه، له مادده ی بیخه وش پیک
هاتبی، هه رگیز هیچی لئنایه ت. هه میشه ش مرۆف ده توانی بگه ریته وه .
ئه گه ر ئه وه ی دۆزیوته ته وه ته نیا ساتیک پروناکی بی، هه ر به شیوه ی
کشانی ئەستیره یه ک، ئەوا له گه رانه وه تدا هیچ نادۆزیته وه.»

ئه و پیاو ه به زمانی کیمیا قسه یده کرد. به لام کورپه که ده یزانی
مه به ستی له فاتیمه یه .

زه حمه تبوو بیر له وه نه کاته وه، که به جیی هیشتبوو. بیابانه که،
به جارسیه بیکو تاییه که یه وه، ئه وی ده خسته خه ون بینینه وه .
کورپه که هیشتا دارخورماکان، بیره کان و ده موچاوی ئه و ئافره ته ی

ده بېنی، که خوشیده ویست. هیشتا پیاوه ئینگلیزه که ی له کاتی تاقیکردنه وه زانستییه کانیدا ده بېنی و ئه و و شترسواری ده بېنی، که به بی ئه وه ی خوی پیبزانئ، ماموستا بوو. کوره که له بیری خویدا گوتی، پهنگه هه رگیز کیمیاگه ره که عاشق نه بووبی.

کیمیاگه ره که له پیشه وه سواری ده کرد و بازه که ی به سه ر شانه وه سوو. بالنده که به باشی زمانی بیابانه که ی ده زانی، هه ر کاتیکش ده وستان، ده چوو راویده کرد. یه که م پوژ به که رویشکیک و دووهم بزیش به دوو بالنده وه گه رایه وه.

له شه ودا له دووری یه که ده خه وتن و ئاگره کانیاں ده شارده وه. ده وانی بیابان سارد بوو، له گه ل تیپه رینی قوناغه کانی هه یقیشدا، یکترو تاریکتر ده بوو. هه فته یه که پویشتن و ته نیا قسه یان هاری وریابوونی خویانه وه ده کرد، تا خویان له جهنگی نیوان زه کان بیاریزن. جهنگه که به رده وامبوو و هه ندیک جاریش بایه که ی ناخوشی خوینی ده هینا. له و نزیکانه جهنگ هه لگیرسابوو، که ش به بیری کوره که ی ده خسته وه، که زمانی پیشهات بوونی ، هه میسه ئاماده بوو ئه و شتانه پیشانی کوره که بدات، که کانی نه یانده توانی بیبینن.

، هه وته م پوژدا، کیمیاگه ره که بریاریدا له کاتی ئاسایی خویان بووهستن. بازه که ی بوو راوکردن نارد و کیمیاگه ره که ش یه که ئاوی بوو کوره که پاگرت.

یاگه ره که گوتی، «خه ریکه ده گه یته کوتایی گه شته که ت. بی به دووکه وتنی چاره نووسی خوتت لیده که م.»

که گوتی، «تویش له ریگه هیه چ شتیکت پینه گوتم. پیم هه ندیک له و شتانه م فیریکه ی، که خوت ده یانزانی. ماوه یه که ستا، له گه ل پیاویک به بیابانه که دا گه شتمکرد، که کومه لیک

کتیبی کیمیایی پیبوو. به لام نه متوانی هیچیان لیوه فیربیم.»
 کیمیاگره که له وه لامدا گوتی، «ته نیا یهک ریگه هه یه بو
 فیربوون، ئه ویش له ریگه ی کرداره وه یه. هه موو ئه و شتانه ی پیویسته
 بیانزانی، له گه شته کانته وه فیریان بووی. ته نیا پیویسته یهک شتی
 دیکه فیربی.»

کورپه که ده یویست بزانی ئه و شته چییه، به لام کیمیاگره که له
 ئاسو بو بازه که ده گه را.

«بوچی پیته ده گوتری کیمیاگر؟»

«چونکه کیمیاگره.»

«ئه ی چی به سه ر ئه و کیمیاگره رانه دا هات، که ویستیان ئالتوون
 دروست بکه ن و نه یانتوانی؟»

هاوه له که ی له وه لامدا گوتی، «ئه وان ته نیا بو ئالتوون ده گه پان.
 ئه وان بو سامانی چاره نووسیان ده گه پان، به بی ئه وه ی بیان هوی
 له ناو چاره نووسی خویاندا ژیانیان بگوزهرینن.»

کورپه که پرسی، «ئه و شته چییه، که ده بی بیزانم؟»

به لام کیمیاگره که له سه ر ته ماشا کردنی ئاسو به رده وام بوو.
 له کو تاییشدا بازه که به ژمه خوراکیکه وه گه رایه وه. چالکیان
 هه لکه ند و ناگریان تیدا کرده وه، تا گرپه کانی نه بیندری.

خواردنه که ی ئاماده کرد و گوتی، «من کیمیاگره، زور به ساده یی
 له بهر ئه وه ی کیمیاگره رم. ئه و زانسته له باوه گه وره مه وه فیربووم،
 ئه ویش له باوکییه وه فیبری بوو بوو، به و شیوه یه ش ده پروات و هه ر
 له سه ره تای دروستبوونی جیهانه وه بو مان ماوه ته وه. له و ده مه دا،
 ده کرا کاری ناوازه به ساده یی له سه ر زمروتیک بنووسری. به لام
 خه لکی دهستیان به ره تکرده وه ی شتی ئاسان کرد و دهستیان
 به نووسینی کورته وتار و لیكدانه وه و خویندنای فه لسه فه کرد.

پییان و ابوو ریگه یه کی باشتر له خه لکانی دیکه شک ده بن . به لام هیشتا و تا ئه مرۆش تابلۆی زمروته که هه ر ماوه .»
 «چی له سه ر تابلۆی زمروته که نووسراوه ؟» کورپه که ده یویست بزانی .

کیمیاگه ره که ده ستیکرد به وینه کیشان له سه ر لمه که ، له ماوه ی که متر له پینج خوله کدا ته واو بوو . کاتی وینه که ی ده کیشا ، کورپه که بیری له پاشا پیره که و ئه و گۆره پانه ده کرده وه ، که ئه و پۆژه یه کتریان لیبینبوو ؛ هه ر ده تگوت سالانیکی زۆری به سه ردا تیپه ریوو ه . کاتی ته واو بوو ، کیمیاگه ره که گوتی ، «ئه مه له سه ر تابلۆی زمروته که نووسراوه .»

کورپه که هه ولیدا نووسراوی سه ر لمه که بخوینیتته وه .
 پاشان به که میک هیوا بر او ییه وه گوتی ، «ئه وه کۆده . هه ر له وانه ده چی ، که له کتیبه کانی پیاوه ئینگلیزه که دا بینیم .»
 کیمیاگه ره که له وه لامدا گوتی ، «نه خیر ، له فرینی هه لۆکان ده چی ؛ ناتوانی ته نیا به بۆنه ی هۆکاره وه لیان تیبگه یته . تابلۆ زمروتیه که پاره ویکی راسته وخۆیه به ره و ناو پۆحی جیهان .
 «زاناکان تیگه یشتوون ئه م جیهانه سروشتیه ته نیا وینه و کۆپییه کی به هه شته . بوونی ئه م جیهانه ته نیا دلنیا ییه که بۆ هه بوونی جیهانیکی بیخه وش . خودا ئه م جیهانه ی دروستکردوه ، تا مرۆف له ریگه ی شته به رجه سه ته کانیه وه له فیڕکارییه پۆحانییه کان و زانسته سه رسورپه یه ره که ی تیبگات . مه به ستم له وه بوو ، که گوتم به کردار .»

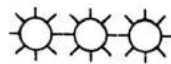
کورپه که پرسی ، «پیویستده کات له تابلۆ زمروتیه که تیبگه م ؟»
 «ره نگه ، گه ر له تا قیگه یه کی کیمیاییدا بایت ، باشترین کات ده بوو بۆ تیگه یشتن له تابلۆ زمروتیه که . به لام ئیستا له بیاباندا یته . له بهر

ئەو تەنیا سەرقالی کاری خۆت بە . بیابانە کە وات لیدە کا لە جیهان تیبگە ی؛ لە راستیدا هەموو شتیکی سەر پووکاری زەوی هەمان ئەو کارە دەکات . تەنانت پیویست ناکا لە بیابانە کەش تیبگە ی: هەموو ئەو ی پیویستە بیکە ی، تیپرامانە لە دەنکە لمیک، بەو شیوەیەش هەموو شتە سەر سۆرھینە رەکانی ئافراندن دەبینی .

«چۆن دەتوانم لە بیابانە کە دا نوقووم بێم؟»

«گۆی لە دلت بگرە . ئەو هەموو شتە کان دەزانن، لە پۆچی

جیهانە وە هاتوو و پۆژیکیش دئ بۆ ئەو ی بگەریتە وە .»

دوو پۆژی تر بە بیدەنگی بە بیابانە کە دا پۆیشتن . کیمیاگەرە کە زیاتر وریابوو، چونکە لە شوینیک نزیک دەبوونە وە، کە سەختترین جەنگی تیدا هەلگیرسابوو . کاتی دەپۆیشتن، کۆرە کە هەولیدا گۆی بۆ دلی بگری .

کاریکی ئاسان نەبوو؛ پیشتەر هەمیشە دلی ئامادەبوو چیرۆکی خۆی بۆ بگێریتە وە، بەلام بەو دوایانە وانەبوو . سەردەمی کبوو بۆ ماوەی چەند کاتژمیریک باسی غەمباری خۆی دەکرد، جارەکانی تریش سۆزی بۆ خۆرەلاتنی بیابانە کە دەجوولآ و بەو شیوەیەش، کۆرە کە ناچار دەبوو فرمیسکەکانی بشاریتە وە . دلی خیراتر لییدە دا کاتی باسی سامانی بۆیدە کرد، خاویش دەبوو وە کاتی چاوی لە ئاسۆی بیکۆتای بیابانە کە دەبری . بەلام هەرگیز دلی بیدەنگ نەدەبوو، تەنانت ئەو کاتانەش، کە کۆرە کە و کیمیاگەرە کە بیدەنگ دەبوون .

لەو پۆژە دا، کاتی بۆ پشودان وەستان، کۆرە کە پرسی، «بۆچی

ده بئ گوی له دلّمان بگرین؟»

«چونکه دلّت له هر شوینئ بئ، له وئ سامانه که ت ده دوزیته وه.»
 کوره که گوتی، «به لام دلّم وروژاوه. خه ونی خوی هه یه، سۆزداره
 و عاشقی کچیکی بیاباننشینه. کاتئ بیر له و کچه ده که مه وه، دلّم
 داوای شتم لیده کا و چه ندین شه و بئ خه وم ده کات.»

«که واته زۆر باشه. دلّت زیندووه. به رده وام گوی لیبگره.»

له سئ پۆژی دواتردا، دوو گه شتیاره که به لای کۆمه لیک چه کداری
 هۆزنشیندا تیپه پین و کۆمه لیک دیکه شیان له ئاسۆوه بینئ.
 دلّی کوره که ده ستیکرد به باسکردنی ترس. ئه و چیرۆکانه ی بۆ
 ده گپرایه وه، که له پۆحی جیهانه وه بیستبوونی، چیرۆکگه لیک له باره ی
 ئه و مروّفانه وه، که به دووی سامانه که یاندا پۆیشتون و هه رگیز
 نه یاندۆزیوه ته وه. هه ندیکجار به و بیروکه یه کوره که ی ده ترساند، که
 په نگه سامانه که ی نه دوزیته وه، یان له وانیه له بیابانه که دا بمرئ.
 هه ندیک جاری تریش قایلبوونی خوی بۆ کوره که ده رده بپری:
 به دوزینه وه ی عه شق ده وله مند بووبوو.

کاتئ پراوه ستان تا پشوو به ئه سپه کان بده ن، کوره که
 به کیمیاگه ره که ی گوت، «دلّم خاینه. نایه وئ به رده وام بم.»
 کیمیاگه ره که له وه لامدا گوتی، «جیی خۆیه تی. سروشتییانه
 له وه ده ترسئ له به دووکه وتنی خه ونه که تدا ئه وه ی هه ته له ده ستی
 بده یت.»

«ئه ی که واته بۆچی ده بئ گوی له دلّم بگرم؟»

«چونکه جاریکی تر ناتوانی بیدهنگی بکه یت. گه ر ته نانه ت
 وایش خۆت ده ربخه یت، که گوی لئ ناگری، هه میشه هه ر له ناو
 تۆدا ده بئ، ئه وه دووباره ده کاته وه، که له باره ی ژیان و جیهانه وه
 بیرئ لیده که یته وه.»

«مه به سست ئه وه یه گهر ته نانه ت ناپاکیشبوو هه ر ده بی گویی لیبگرم؟»

«ناپاکی شتیکه و کتوپر دیت. ئه گهر به باشی دلت بناسی، هه رگیز ناتوانی خیانه تت لیبکات. چونکه خه ون و ئاره زووه کانی ده زانیت و ده زانی چۆن مامه له یان له گه لدا بکه یت.

«هه رگیز ناتوانی له دلت هه لبیی. له بهر ئه وه واباشتره گویی لیبگریت. به و شیوه یه ش پیویست ناکا هه رگیز له پیاکیشانیکی له ناکاو بترسی.»

له گه ل تیپه رینیان به بیابانه که دا، کورپه که له سه ر گوئگرتن له دلی به رده وام بوو. له فیله کانی تیگه یشت و وه ک خوی قبوولیکرد. ترسی نه ما و پیویستی گه رانه وه ی بو میزگه که له یادکرد، چونکه ئیواره یه کیان پیی گوت شادمانه . دلی گوتی، «گهر چی هه ندیکجار گله یی ده که م، له بهر ئه وه یه من دلی مروقم، دلی مروفیش به و شیوه یه یه . خه لکی له به دووکه وتنی گرنگترین خه ونه کانیان ده ترسن، چونکه هه ست ده که ن شایانی ئه وه نین، یان ناتوانن پییان بگن. ئیمه ی دل، ته نیا به بیرکردنه وه له و خه لکانه ی بو هه میشه ده پۆن، ده ترسین یان به و ساتانه ی ده کرا باش بن و نه بوون، یان ئه و سامانه ی ده کرا بدۆزرا بایه ته وه، به لام بو هه تاهه تایه له ناو ده نکه له کاندایه نیترا. چونکه کاتی ئه و شتانه پووده ده ن، خراپ ئازار ده چیژین.»

شه ویک که ته ماشای ئاسمانه بی هه یفه که یان ده کرد، کورپه که به کیمیاگه ره که ی گوت، «دلّم له ئازارچه شتن ده ترسی.»

«به دلت بلّی ترسی ئازارچه شتن له خودی ئازارچه شتن خراپتره . هه رگیز هه یج دلّیکیش به گه ران به دووی خه ونه کاندایه نیترا ناچیژئی، چونکه هه ر چرکه یه کی گه رانه که، چرکه یه کی پیکه وتکردنی خودا و

ئەبەدیتە.»

کۆرپەگە بەدلی گوت، «هەموو چرکە یەکی گەپان، پێکە وتکردنی خودایە. کاتی بەپراستی بەدووی سامانەگەمدا دەگەریم، هەموو پۆژیکم درەوشاویە، چونکە دەزانم کاتی سامانەگە دەدۆزمەو، هەموو کاتژمێرێک دەبیت بەبەشیک لەو. کاتی بەپراستی بەدووی سامانەگەمدا گەرپاوم، شتگەلیکم دۆزیووەتەو، کە هەرگیز نەمبینیون و نەمویراوە بیانکەم، چونکە پیم وابوو ئەو شتانە بۆ شوان مەحالی بن.»

ئەوجا دلی بۆ تەواوی پاشنیوهرۆیک بێدەنگ بوو. ئەو شەو کۆرپەگە خەویکی قوولی لیکەوت، کاتیکیش خەبەری بوو، دلی شتگەلیکی پێگوت، کە لەپۆحی جیهانەو هاتبوون. پێی گوت ئەو کەسانە دڵخۆشن، خودا لەناخیاندایە. وەک کیمیاگەرە کەش گوتبووی، دەکرێ خۆشەویستی لەدەنگە لیمکی بیابانەگەدا بدۆزیتەو. چونکە دەنگە لم ساتیکی ئافرانندنە، گەردوونیش ملیۆنان سالی پێچوو تا ئافراندوویتە. دلی گوتی، «هەموو کەسیکی سەر زەوی سامانیک چاوەرپێ دەکات. ئیمە دلی مرۆفیش بەدەگمەن شت لەبارە ی ئەو سامانانەو دەلێین، چونکە ئیدی خەلکی نایانەوی بەدوویندا بگەرین. ئەو شتانە تەنیا بەمنداڵان دەلێین. دواتریش، زۆر بەسادهی پێگە بەژانیان دەدەین بەئاراستە ی خۆیان و بەرەو چارەنووسی خۆیان تیپەرن. بەلام بەداخەو، کەم کەس بەو پارەو دەپوات، کە بۆیان دیاری کراوە - پارەوی چارەنووس و شادمانی. زۆرینە ی خەلکی، جیهان وەک شتیکی مەترسیدار دەبینن، لەبەر ئەو ش جیهان هەلدەگەریتەو و هەر بەپراستی دەبیتە شتیکی مەترسیدار.

«لەبەر ئەو، ئیمە دلی نیاوتر و نیاوتر قسە دەکەین. هەرگیز بێدەنگ نابین، بەلام ئاوات دەخووزین وشەکانمان نەبیستری:

نامانه وی خه لکی له بهر به دوو نه که وتنی دلّه کانیاں نازار بچیرن. «
 کوره که له کیمیاگره که ی پرسى، «بۆچى دلّه کان به خه لکی نالین
 له به شوین که وتنی خه ونه کانیاں به رده وام بن؟»

«چونکه ئه وه له هه موو شتیکی دیکه زیاتر نازارى دلّه کان ده دا،
 دلّه کانیش نایانه وی نازار بچیرن.»

له وی به دواوه، کوره که له دلّی تیگه یشته. تکای لیکرد هرگیز
 له قسه کردن نه وه ستی. داواى لیکرد کاتى له خه ونه کانى دوورکه وتوه،
 دلّی هاواربکات و ئاگادارى بکاته وه. کوره که سویندى خوارد هر
 کات گوئی له ئاگادارکردنه وه که بوو، په یامه که ی به جى بینى.

ئو شه وه هه موو شته کانى به کیمیاگره که گوت. کیمیاگره که ش
 تیگه یشته، که دلّی کوره که گه پاره ته وه بۆ پۆحى جیهان.

کوره که پرسى، «که واته ئیستا ده بى چبکه م؟»

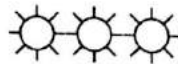
کیمیاگره که گوتى، «به ره وه هه پرمه کان به رده وام به. وریای
 پیشهاته کانیش به. هیشتا دلّت توانای ئه وه ی هه یه شوینى
 سامانه که ت پیشان بدات.»

«ئایا ئه وه ئه وشته یه، که هیشتا ده بى بیزانم؟»

کیمیاگره که له وه لامدا گوتى، «نه خیر، ئه وه ی پیویسته
 بیزانى، ئه مه یه: بهر له وه ی خه ونى به دى بهیندرى، پۆحى جیهان
 له هه موو ئه وشته نه دا تا قیتده کاته وه، که له پریگه که دا فیریان بوویت.
 ئه مه له خراپى خۆیدا ناکات، به لکو ده یه وی له گه ل به دیهینانى
 خه ونه کانمان، به ته واوه تى شاره زای ئه و وانانه بین، که له پریگه ی
 خه ونه کانماندا فیریان بووین. زۆرینه ی خه لکی له و خاله دا کۆل
 ده دن. گهر به زمانى بیابان بیلیین، ئه وش ئه و خاله یه، که
 که سیک به هوی تینویتییه وه ده مرى، کاتى دارخورماکان له ئاسۆه
 ده رده که ون.»

«هه موو گه رانیك به به ختی ده ستپیكهر ده ست پیده کات. هه موو گه رانیكیش به تاقیکردنه وهی ته واوه تی که سه سه رکه وتوو که کوتایی دیت.»

کورپه که پهنیدیکی ولاته کهی خوی بیرکه وته وه. که ده لی، تاریکترین کاتریمییری شهو، ریک بهر له کازیوهیه.

پوژی دواتر یه که م نیشانهی پوونی مه ترسی ده رکه وت. سی چه کداری هوزنشین هاتنه پیشی و له کورپه که و کیمیاگه ره که یان پرسى له وی چی ده کن.

کیمیاگه ره که له وه لامدا گوتی، «هاتووم راو به بازه که م بکه م.»

یه کیک له پیاوه کان گوتی، «ده بی بتانیشکنین، تا بزانی چه کتان پییه.»

کیمیاگه ره که به هیواشی له سه ر نه سپه کهی هاته خواری و کورپه که ش هه مان شتی کرد.

کاتی جانتای کورپه که ده گه را، هوزنشینه که گوتی، «بوچی پارهت له گه ل خوت هه لگرتوو؟»

گوتی، «پیویستم پییه تی تا بگه مه هه رپه مه کان.»

نه و پیاوهی شته کانی کیمیاگه ره که ده گه را، که مؤله یه کی پر له شله و شووشه یه کی هیلکه یی زهردی دوزییه وه، که که میک له هیلکه ی مریشک گه وره تربوو.

پرسی، «نه مانه چین؟»

«نه وانه به ردی فه یله سوف و نه مری ژیانن. نه وه کاری ناوازه ی کیمیاگه ره کان هه. هه ر که سیک شله که بخواته وه، هه رگیز جاریکی

تر نه خوښ ناکه وئ، یهک ته له زم له بهرده که ش ده توانئ هه موو
کانزایهک بگوړئ به ئالتوون.»

عه ره به کان پئی پیکه نین و کیمیاگره که ش له گه لیاندا پیکه نی.
پیان و ابوو وه لآمه که ی سه رسورپه نهر بی، بویه ریگه یاندا کوره که و
کیمیاگره که شته کانیا ن بهرن و برؤن.

کاتئ پویشتن، کوره که له کیمیاگره که ی پرسئ، «تو شیئی؟
له پیناو چیدا نه وه ت کرد؟»

کیمیاگره که له وه لآمدا گوتئ، «تا وانه یه کی ساده ی ژیانته
فیترکه م. کاتئ سامانیکی مه زنت پییه و ده ته وئ به خه لکی بلئی،
به ده گمن باوه پت پیده کریئ.»

به ناو بیابانه که دا به رده وام بوون. له گه ل تیپه پینی هر پوژیکدا،
دلی کوره که بیده نگتر و بیده نگتر ده بوو. ئیدی نه یده ویست
شت له باره ی داهاتوو و پابردوو وه بزانی؛ ته نیا به ته ماشا کردنی
بیابانه که ئاسووده بوو، ده شیویست له گه ل پوچی کوره که له پوچی
جیهان بخواته وه. کوره که و دلی بوو بوونه هاوړئ، ئیستا که سیان
نه یانده توانئ ناپاکی له گه ل نه وه ی تریاندا بکه ن.

کاتئ دلی قسه ی بو کوره که ده کرد، له بهر نه وه بوو هانی کوره که
بدات و هیزی پیببه خشی، چونکه پوژه بیده نگه کانی ناو بیابانه که
بیزارکه ر بوون. دلی باسی تاییه تمه ندییه به هیزه کانی بو کوره که
کرد: نازایه تی کوآندان له مه پره کان و به دووکه وتنی چاره نووسی و
په روشییه که ی له کاتی کارکردندا له دوکانی کریستاله که .

دلی شتیکی تریشی پیگوت، که هرگیز کوره که تیبینی
نه کرد بوو: باسی نه و مه ترسیانه ی بو کرد، که نه ویان ترساند بوو،
به لآم هرگیز کوره که ده رکی پیته کرد بوو. دلی پئی گوت، که گویا
جاریک نه و تفهنگه ی شار دبووه وه، که کوره که له باوکی برد بوو،

چونکہ له ئەگەری ئەو ترسابوو، خۆی پئی بریندار بکات. ئەو پۆژە ی بیری کورپە که هینابوو، که نه خۆش بوو و له ناو کێلگه کاندای پشابوو، له پاش ئەو ههش به قوولی خهوی لیکه وتبوو. ئەو پۆژە دوو دز له دوورهوه پلانیان دانابوو مه ره کانی کورپه که بدن و خۆشی بکوژن. به لام له بهر ئەو هی کورپه که به ره و پیش نه پویشتبوو، دزه کان پویشتبوو، چونکه پییان وابوو کورپه که ریگه ی گورپیی.

کورپه که له کیمیاگه ره که ی پرسی، «نایا دلای مرۆف هه میسه یارمه تی ده دات؟»

«به زوری دلای ئەو که سانه ی ده یانه وی به چاره نووسی خویان بگن. به لام یارمه تی مندال و مه ست و به ته مه نه کانیش ده دن.»

«مانای ئەو هیه هه رگیز ناکه ومه مه ترسییه وه؟»

کیمیاگه ره که گوتی، «مانای وایه ئەو هی دل پیی بکری، ده یکات.»

پاشنیوه پۆیه ک، به ته نیشته چادرگه ی یه کیک له هۆزه کاندای تیپه رین. عه ره به کان له هه موو سووچیکی چادرگه که دا وه ستابوو، که دشداشه ی سپی جوانیان له به ردابوو و چه که کانیشیان له سه ر پیبوون. پیاوه کان نیرگیله یان ده کیشا و چیرۆکیان له باره ی به ره کانی جه نگه وه ده گێرپایه وه. که س گوئی به دوو گه شتیاره که نه دا.

کاتی گه یشتنه پشتی چادرگه که، کورپه که گوتی، «هیچ مه ترسییه ک نییه.»

کیمیاگه ره که تووره دیاریوو: «بروا به دلته بکه، به لام هه رگیز له یادی مه که له ناو بیاباندایت. کاتی مرۆفه کان به رامبه ر یه کتر ده جه نگین، پۆحی جیهان هاواره کانی شه ر ده بیستی. که س له ئازارچه شتنی ئەنجامی شته کانی ژیر خۆر پزگاری نابی.»

کورپه که له بیری خۆیدا گوتی، هه موو شته کان یه کن. ئەو جا هه ر

وهك بلیی بیابانه که ویستوویه تی بیسه لمینتی کیمیاگه ره که راست دهکات، دوو ئەسپسوار له پشتی گهشتیاره کانه وه ده رکه وتن. یه کیکیان گوتی، «ناتوانن له وه زیاتر برۆن. ئیوه له ناوچهی جهنگی هۆزه کاندان.»

کیمیاگه ره که ریک ته ماشای ناو چاوه کانی ئەسپسواره که ی کرد و له وه لامدا گوتی، «زۆر دوور ناکه ومه وه.» بۆ ساتیک بیدهنگ بوون و پازیبوون به وهی کیمیاگه ره که و کوره که به رده وام بن. کوره که به سه رسورماوی ته ماشای ئەو نیگا گۆرینه وه یه ی کرد. گوتی، «به و شیوه سه یرکردنه ت توانیت به سه ر ئەسپسواره کاندان زال بیت.»

کیمیاگه ره که له وه لامدا گوتی، «چاوه کانت هیزی پۆخت ده رده خه ن.» کوره که له بییری خۆیدا گوتی، راسته. تیبینیکردبوو، که له ناوه راستی کۆمه له چه کداره که دا یه کیکیان چاوی له و دووانه بریبوو. هینده دووربوو، که هر ده موچاویشی نه ده بیندرا. به لام کوره که دلنیا بوو له وهی ته ماشای ئەوانی کردبوو. له کوتاییدا، کاتی له و زنجیره چیا یه په پینه وه، که به ته واوی ئاسۆدا درێژبوو بوو وه، کیمیاگه ره که گوتی ته نیا دوو پۆژ له هه ره مه کانه وه دوورن.

کوره که گوتی، «ئه گه ر به م نزیکانه جیا ده بینه وه، فییری کیمیا م بکه.»

«خۆت کیمیا ده زانی. کیمیا چوونه ناو پۆحی جیهان و دۆزینه وهی ئەو سامانه یه، که بۆت داندراوه.» «نه خیر، مه به ستم ئەوه نییه. باسی گۆرینی قورقوشم ده که م به ئالتوون.»

کیمیاگه ره که هر به شیوهی بیابانه که بیدهنگ بوو، تا کاتی

نانخواردنیش وه لآمی کورپه که ی نه دایه وه .

گوتی، «هه موو شتی له گه ردووندا گه شه یکردوو ه . به لای مرۆقی زیره کیشه وه، ئالتوون ئه و کانزایه یه، که باشتترین گه شه یکردوو ه . مه پرسه بو؛ منیش نازانم . ته نیا ئه وه ده زانم، که هه همیشه نه ریته کان راست ده که ن .

«مرۆف هه رگیز له وشه کانی زاناکان تینه گه یشتوو ه . به و شیوه یه ش ئالتوون، له جیی ئه وه ی بیته هیمای گه شه کردن، بووه ته بنچینه ی مملانی .»

کورپه که گوتی، «شته کان به چه ندین زمان قسه ده که ن . کاتی کبوو ناله ی وشتریک، جگه له ناله ی وشتریک هیچ شتیکی تر نه بوو . وای لیهات بووه نیشانه ی مه ترسی . له کۆتاییشدا ته نیا بووه وه به ناله ی وشتر .»

به لام وه ستا . به دلنیا ییه وه کیمیا گه ره که خوی ئه و شتانه ی ده زانی .

کیمیا گه ره که به رده وامبوو، «کیمیا گه ری راسته قینه م ناسیوو ه . خویان له تاقیگه کانیا ندا زیندان یکردوو ه، تا ئه وانیش به شیوه ی ئالتوون گه شه بکه ن . ئه و جا به ردی فه یله سوفیان دۆزیوه ته وه، چونکه تیگه یشتوون له وه ی کاتی شتی گه شه ده کات، هه موو شته کانی چوارده وریشی له گه لیدا به ره و پیش ده چن .

«هه ندیکی تریان به پیکه وت به رده که ده دۆزنه وه . ئه وان خویان به هره دارن و پۆحیشیان له پۆحی خه لکانی تر ئاماده تره . به لام ئه وانه حیساب نا کرین . چونکه زۆر ده گمه نن .

«ئه وانه ش هه ن، که ته نیا بایه خ به ئالتوون ده دن . هه رگیز نه یینییه که یان بو نه دۆزرا وه ته وه . ئه وان له یادیان کردوو ه قورقوشم و مس و ئاسنیش چاره نووسی خویانیا ن هه یه . کاتی کیش که سی

دەست دەخاتە چارەنوووسی شتیکی دیکەو، ھەرگیز چارەنوووسی
خۆی بو نادۆزریتەو.»

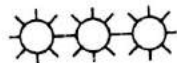
وشەکانی کیمیاگەرە کە ھەک نەفرینیکی دەنگیان دەدایەو.
سەدەفیکی لەسەر زەویبە کە ھەلگرتەو.

گوتی، «ئەم بیابانە پۆژیک لە پۆژان دەریابوو.»

کۆرە کە لەو ئەمدا گوتی، «تیبینی ئەو ھەم کردوو.»

کیمیاگەرە کە داوای لە کۆرە کە کرد سەدەفە کە بنیت بە گوئیەو.
لە منداڵیدا چەندینجار ئەو ھەم کردوو و گوئی لە دەنگی دەریا بوو.
«دەریاکە لەناو ئەو سەدەفەدا ژیاو، چونکە ئەو چارەنوووسی
خۆی بوو. ئەو ھەمیش ھەرگیز کۆتایی پینایەت، ھەتا جاریکی تر
بیابانە کە بە ئاو دانە پۆشریتەو.»

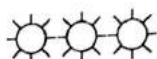
سواری ئەسپەکانیان بوونەو و ئاراستە ھەر پەرمەکانی میسریان
گرتەو بەر.

خۆر لە ئاوابووندا بوو کاتی دلی کۆرە کە ئاماژە ھەمە ترسی کرد.
بە گەردەبای زەبەلاح دەورە درابوون، کۆرە کە ش تەماشای کیمیاگەرە کە ی
کرد، تا بزانی ھەستی بە ھیچ کردوو. بە لام وادەردە کە وت ئاگای
لە ھیچ مە ترسیبە ک نەبێ. لە پاش پینچ خولەک، کۆرە کە دوو
ئەسپسواری بینی، کە چاوەرپی ئەوانیان دە کرد. بەر لەو ھەم ھیچ
بە کیمیاگەرە کە بلی، دوو ئەسپسواری کە بوون بە دە و پاشانیش سەد
دانە. ئەو جا لە ھەموو جیگە یەکی نزیک گەردەباکان دە بیندران.

ئەوان پیاوانی ھۆزنشین بوون و بەرگی شینیان لە بەردابوو،
بازنە ی پەشیشیان بە دەوری عەگالەکانیانەو کردبوو. دەموچاویان

به په چهی شین داپۆشرا بوو و ته نیا چاوه کانیان به دهره وه بوو.
ته نانه ت له دووریشه وه چاوه کانیان هیژی پۆحیانی دهره خست.
چاویان باسی مه رگی ده کرد.

هه ردوکیان بران بو ئوردوگایه کی سه ربازی ئه و نزیکانه . کورپه که
و کیمیاگه ره که برانه ئه و چادری سه رۆکه که له گه ل کۆمه له که یدا
له کۆبوونه وه دا بوو.
یه کیکیان گوتی، «ئه مانه سیخوره کانن.»
کیمیاگه ره که گوتی، «ئیمه ته نیا گه شتیارین.»
«سی پۆژ پیش ئیستا له سه ربازگی دوژمن بیندراون. له گه ل
یه کییک له سوارچاکه کانی ئه ویدا قسه تانده کرد.»
کیمیاگه ره که گوتی، «من پیاویکم به بیابانه که دا ده سوپیمه وه و
شاره زاییم له ئه ستیره کانداهیه . زانیاریم له سه ر سوپا و جووله ی
هۆزه کان نییه . زۆر به ساده یی رابه ری هاوپیکه م ده که م.»
سه رتیپه که پرسی، «هاوپیکه ت کییه ؟» کیمیاگه ره که گوتی،
«کیمیاگه ره . له هیزه کانی سروشت تیده گات. ده شیه وی هیزه
نااساییه کانیان نیشان بدات.»
کورپه که به بیدهنگی گوئی ده گرت. ترسابوو.
یه کیکی تر له پیاوه کان پرسی، «بیگانه یه ک لیڤه چی ده کات؟»
به ر له وه ی کورپه که فریاکه وی یه ک وشه بلێ، کیمیاگه ره که
گوتی، «پاره ی بو هۆزه که تان هیناوه.» کیمیاگه ره که جانتای
کورپه که ی هه لگرت و ئالتوونه کانی به خشی به سه رتیپه که .
عه ره به که به بی یه ک وشه قبولی کرد. به شی کرینی کۆمه لیک

چه کی باشی ده کرد.

له کۆتاییدا پرسى، «کیمیاگر چیه؟»

«که سیکه و له سروشت و جیهان تیده گات. گهر بیه وئ، ده توانی

ته نیا به هیزی باکه ئەم سه ریا زگه یه وئیران بکات.»

پیاوه کان پیکه نین. ئەوان به کاولکاری جهنگ راهاتبوون،

دهشیانزانی بایه که زیانیکی زۆریان پیناگه یه نئ. هیشتاش دلیان

خیراتر لییده دا. ئەوان پیاوی بیابان و جادووگهری مه ترسیدار بوون.

سه رتیپه که گوتی، «دهمه وئ ئەو کاره بکات.»

کیمیاگره که له وه لامدا گوتی، «سئ پۆژی پیویسته. بۆ سه لماندنی

هیزه که ی، ده بئ خۆی بگۆری به با. گهر نه ی توانی، له بهر شانازی

هۆزه که تان ژیانمان پیشکه شی ئیوه ده که یین.»

به فیزه وه گوتی، «ناتوانی شتیکم پیشکه ش که ییت، که خۆم

خاوه نی بم.» به لام سئ پۆژ مۆله تی به گه شتیاره کان دا.

کورپه که له ترسا ده له رزی، به لام کیمیاگره که یارمه تیدا له چادره که

بچیته ده رئ.

کیمیاگره که گوتی، «رپگه مه ده هه ست به ترسه که ت بکه ن.

ئەوان مروقی ئازادن و ترسنۆکه کان ترۆ ده که ن.»

به لام کورپه که نه یده توانی قسه بکات. تا نه گه یشته ناوه پاستی

سه ربا زگه که، نه ی توانی هیچ بلئ. پیویستی نه ده کرد زیندانی بکرین:

عه ره به کان ته نیا ده ستیان به سه ره ئەسه په کانیا ندا گرت. جاریکی

دیش، جیهان زمانه زۆره کانی خۆی ئاشکرا کرد: ته نیا چه ند خوله کئ

به ره له و کاته، بیابانه که ناکۆتا و ئازاد بوو، به لام ئیستا بووبوه

دیواریکی داخراو.

کورپه که گوتی، «ئوه ی هه مبوو دات به وان! هه موو ئه وه ی

له ته واوی ژیانمدا پاشه که وتم کردبوو!»

کیمیاگه ره که له وه لامدا گوتی، «جا چ سوودیکی هیه گهر بمری؟ پاره که ت بۆ ماوهی سی پوژ پزگاری کردین. هه میشه پاره ژیانسی مرۆف پزگار ناکات.»

به لام کورپه که زۆر له گوتنی وشه ی ژیرانه ترسابوو. نه یده زانی چون خوی بگورپی به با. نه و کیمیاگهر نه بوو!

کیمیاگهر که داوای چای له سه ربازه کان کرد و هه ندیکی به مه چه کی کورپه که دا پرشت. شه پۆلیکی ژیانه وه پۆحی شته وه و کیمیاگهر که ش چه ند وشه یه کی له بهر خویه وه گوت، که کورپه که لپی تینه گه یشته. کیمیاگهر که به ده نگیکی زۆر نیان گوتی، «مه هیله ترس به سه رتا زال بی. گهر ریگه به یت، ناتوانی له گه ل دلتدا بدویتی.»

«به لام نازانم چون خۆم بگورم به با.»

«نه گهر که سی له چاره نووسی خۆیدا بژی، هه موو نه و شتانه ده زانی، که پیویسته بیانزانی. ته نیا شتیک ده توانی نه هیئانه دی خه ونیک مه حال بکات: ترسان له شکست.»

«له شکست ناترسم. کیشه که ته نیا نه وه یه، که نازانم چون

خۆم بگورم به با.»

«که واته ده بی فیربی؛ ژیانته پشتی به وه به ستووه.»

«به لام نه ی نه گهر نه توانم؟»

«نه وکاته له ناوه راستی هیئانه دی خه ونه که تدا ده مری. نه وه یش له مردنی ملیۆنان خه لکی تر باشتره، نه و که سانه ی هه رگیز نه یانزانیوه چاره نووسیان چیه.»

کیمیاگهر که به رده وام بوو، «به لام نیگهران مه به، هه ندیکجار

ترسی مه رگ واده کات، مرۆف زیاتر وریای ژیانسی بی.»

یه که م پوژ تیپه ری. جه نگیکی جیدی له و نزیکانه پوویدا و

ژماره یه ک بریندار هیئدرانه وه بۆ سه ربازگه که. سه ربازه مردووه کان

جیگه یان گیرایه وه و ژیان بهرده وام بوو. کورپه که له بیرى خویدا
گوتى، مهرگ هیچ شتى ناگۆپى.

سهربازیک به جهسته ی بیگیانی یه کییک له هاوه له کانی گوت، «دهی
با دواتر بمردبایت. دواى ئه وه ی ئاشتی به رقه رار ده بوو. به لام هر
ده مزانی ده مریت.»

له کوتایى پۆژه که دا، کورپه که پۆیشت تا بو کیمیاگه ره که بگه پى،
که بازه که ی بوناو بیابانه که نارد بوو.

کورپه که دووباره گوتى، «هیشتا نازانم چۆن بیم به با.»

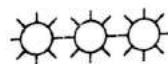
«له یادت بى چیم پیگوتیت: جیهان ته نیا پوو خساریکی
دیاری خودایه. کیمیاش ته نیا بیخه وشى پۆحانی ده خاته ناو شتى
به رجه سته وه.»

«چی ده که یت؟»

«خواردن به بازه که م ده دم.»

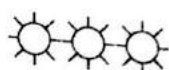
کورپه که گوتى، «ئه گهر نه توانم خۆم بگۆپم به با، ده مریت، ئیتر
بو خواردن به بازه که ت ده ده یت؟»

کیمیاگه ره که گوتى، «پهنگه تو بمریت. من ده زانم چۆن خۆم
بگۆپم به با.»

له پۆژى دووه مدا، کورپه که به لاپالکی نزیك سهربازگه که دا
هه لژنا. پاسه وانه کان ریگه یاندا بروات؛ ئه وان بیستبوویان کورپه که
ئه و جادووگه ره یه، که ده توانی خوی بگۆپى به با، له بهر ئه وه
نه یانده ویست لیى نزیك بکه ونه وه. له هر حاله تییدا بى، بیابانه که
شوینی نه بوو بتوانی به پى گوزهری تیا بکه یت.

تەواوی ئەو پاشنیوہ پۆیہی بەتەماشاکردنی بیابانەکە و گوینگرتن
لەدەنگی باکە بەسەر برد. کورپەکە دەیزانی بیابانەکە ھەستی
بەترسەکە ی کردووہ .
ئەوان ھەردوو بەھەمان زمان دەدوان .

لە پۆژی سییەمدا، سەرتیپەکە لەگەڵ ئەفسەرەکان کۆبووہوہ .
کیمیایگەرەکە ی بۆ کۆبوونەوہکە بانگکرد و گوتی، «با برۆین سەیری
ئەو کورپە بکەین، کە خۆی دەگۆرێ بەبا.»
کیمیایگەرەکە لەو لāmدا گوتی، «فەرموو.»
کورپەکە بردنی بۆ ئەو لاپالە ی، کە پۆژی پیشوو بۆیچوو بوو .
داوایکرد ھەموویان دابنیشن .

کورپەکە گوتی، «ماوہ یەکی پیدەچی.»
سەرتیپەکە لەو لāmدا گوتی، «پە لەمان نییە . ئیمە بیاباننشینین.»
کورپەکە تەماشای ئاسۆی کرد . لەدوورەوہ چیا دیار بوو . لەناو
ئەو چیایانەدا، کە ژیان تییاندا مەحال بوو، گردەبا و بەرد و
دەوہن سووربوون لەسەر درێژەدان بەژانیان . ئەو بیابانە ی بۆ
ماوہ ی چەندین مانگ پیدای پۆشتبوو، لەبەر دەمیدا بوو؛ سەرەرای
ئەو ھەموو ماوہ یەش، بەشیکی کەمی شارەزا بوو بوو . لەو بەشە
بچووکەشدا، پیاویکی ئینگلیز، کاروانیک، جەنگی ھۆزەکان و میڤگیکی
دۆزیبووہوہ، کە پەنجاہەزار دارخورما و سیسەد بیری ئاوی تیا بوو .
بیابانەکە لە کورپەکە ی پرسی، «ئەمپۆ لیڤرە چیت دەوی؟ ئایا
دوینێ کاتی تەواوت لەتەماشاکردنی مندا بەسەر نە برد؟»
کورپەکە گوتی، «لە شوینێکی خۆتدا خۆشەویستەکە مت

هه لگرتووه . کاتی ته ماشای دهنکه لمه کانت ده که م، هه ست ده که م
 ئه ویش ده بینم . ده مه وی بگه ریمه وه بۆلای، بۆیه ده مه وی یارمه تیم
 بدهیت خۆم بگۆرم به با .»

بیابانه که پرسى، «خۆشه ویستی چیه ؟»

«خۆشه ویستی فرینی بازه که یه به سه ر لمه که تدا، له به ر ئه و،
 تۆ ده بیته کیلگه یه کی سه وز و ئه ویش هه میشه ده توانی راوی
 خۆی بکات . ئه و شاره زای گرده با و گاشه به رد و چیا کانته، تۆش
 به خشنده ی به رامبه ری .»

بیابانه که گوتى، «ده نووکی بازه که تۆز قالیکی له من هه لگرتووه .
 سالانیکه وریای راوکردنیم، له و ئاوه که مه ی هه مه، تینویتییه که ی
 ده شکینم، هه میشه ش نیچیری خۆی پیشان ده ده م . پۆژیکیش که یفم
 به و راستییه هات، که راوه کان له سه ر پووکاری من ده کرین، بازه که
 به ئاسماندا ده فری و ئه وه ده بات، که من ئافراندوومه .»

کورپه که له وه لامدا گوتى، «هه ر له به ر ئه وه شه راوت خولقاندووه .
 تا به و شیوه یه ش بتوانی خواردن به بازه که بدهیت . بازه که ش
 خواردن به مرۆف ده دات . ورده ورده، مرۆفیش خواردن به دهنکه
 لمه کانت ده دات، ئه و شوینه ی دووباره راوی لیډروست ده بیته وه .
 جیهان به و شیوه یه ده پروات .»

«که واته ئه وه خۆشه ویستییه ؟»

«به لى، ئه وه خۆشه ویستییه . ئه وه یه که راوده کات به باز،
 بازده کات به مرۆف، مرۆفیش ده کاته بیابان . ئه وه یه که قورقوشم
 ده کات به ئالتوون و ئالتوونیش بۆ زه وی ده گیریتته وه .»

بیابانه که گوتى، «تیناگه م باسى چى ده که یت .»

«به لام لانی که م تیده گه یت، که له شوینیکتدا کچیک چاوه پى

من ده کات . هه ر له به ر ئه وه شه، که ده بی خۆم بگۆرم به با .»

بۆ ماوه‌ی چەند خوله‌کێ بیابانه‌که وه‌لامی نه‌دایه‌وه .
 پاشان پێی گوت، «ده‌توانم ده‌نکه‌ له‌کانت پێبهبه‌خشم، تا
 یارمه‌تی هه‌ڵکردنی باکه‌ بده‌م، به‌لام به‌ته‌نیا ناتوانم هه‌یج بکه‌م .
 ده‌بێ داوای یارمه‌تی له‌باکه‌ بکه‌یت.»
 شنه‌بایه‌ک هه‌ڵیکرد. هۆزنشینه‌کان له‌دوو‌روه‌ ته‌ماشای
 کورپه‌که‌یان ده‌کرد، له‌ناو خۆیاندا به‌زمانیک ده‌دوان، که‌ کورپه‌که‌
 لێیان تینه‌ده‌گه‌یشته‌ .
 کیمیاگه‌ره‌که‌ بزه‌یکرد .

بایه‌که‌ له‌کورپه‌که‌ نزیکبووه‌وه‌ و به‌ر ده‌موچاوی که‌وت . ده‌یزانی
 له‌گه‌ڵ بیابانه‌که‌ قسه‌یکردوه‌، چونکه‌ با ئاگای له‌هه‌موو شتیکه‌ .
 له‌ناو جیهاندا به‌بێ شوینی ده‌ست پێکردن هه‌لده‌که‌ن و کۆتاییشیان
 نییه‌ .

کورپه‌که‌ گوتی، «یارمه‌تیم بده‌ . پۆژیک له‌پۆژان ده‌نگی
 خۆشه‌ویسته‌که‌مت بۆ هه‌یناوم.»
 «کێ فێری کردوویت به‌زمانی بیابان و با بدوویت؟»
 کورپه‌که‌ له‌وه‌لامدا گوتی، «دلم فێریکردووم.»

با چه‌ندین ناوی هه‌یه‌ . له‌و به‌شهی جیهاندا پێی ده‌گوترا ته‌رپه‌با،
 چونکه‌ له‌زه‌ریاکانه‌وه‌ شیی بۆ خۆره‌ه‌لات ده‌هه‌ینا . له‌و شوینه‌ دوورهی
 کورپه‌که‌ی لێوه‌ هاتبوو، پێی ده‌گوترا بای مه‌شرق، چونکه‌ برۆیان
 وابوو لمی بیابانه‌که‌ و ناله‌ی جه‌نگی مووره‌کانی هه‌یناوه‌ . په‌نگه‌
 له‌پشتی ئه‌و له‌وه‌رپه‌گایانه‌وه‌، که‌ مه‌رپه‌کانی لێده‌ژیان، خه‌لکی پێیان
 وابوو بێ باکه‌ له‌ئهنده‌لووسیاوه‌ هه‌لده‌کات . به‌لام له‌پاستیدا باکه‌
 له‌هه‌یج شوینیکه‌وه‌ نایه‌ و ناشچێ بۆ هه‌یج کوێ؛ هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌یه‌
 له‌بیابان به‌هه‌یتره‌ . په‌نگه‌ پۆژیک که‌سێک دار له‌بیابانه‌که‌دا برۆینی،
 ته‌نانه‌ت مه‌ریشی لێ به‌خێو بکات، به‌لام ناتوانی بایه‌که‌ وه‌ده‌رنی .

باکه گوتی، «ناتوانی بیی به با. ئیمه دوو شتی زۆر جیاوازین.»
 کورپه که گوتی، «ئه وه راست نییه. نهینیه کانی کیمیاگره که
 له گه شته کاندا فیربووم. با، بیابان، زه ریا، ئه ستیره و هه موو شته
 ئافریندراوه کانی گه ردوون له ناو مندا بوونیا ن هیه. هه موومان
 به هه مان ده ست دروستکراوین و هه مان پۆحمان هیه. ده مه وی وه ک
 تو ب م، بگه مه هه موو سووچیکی جیهان، له ده ریاکان بپه پمه وه،
 لمی سه ر سامانه که م لابه دم و دهنگی ئه و ژنه هه ل بگرم، که
 خوشمده وی.»

باکه گوتی، «گویم لیبوو پۆژی پیشوو له گه ل کیمیاگره که
 باسی چیتان ده کرد. ئه و گوتی هه موو شتی چاره نووسی خوی
 هیه. به لام خه لکی ناتوانن خویان بگۆرن به با.»
 کورپه که گوتی، «ته نیا فیرم بکه چه ند خوله کی بیمه با.
 دواتریش ده توانین باسی ئه گه ره بیسنوره کانی خه لک و با بکه ی ن.»
 زانخوازی ههستی بایه که ی بزواند، ئه و شته ش پیشتر
 رووینه دابوو. چه زیده کرد باسی ئه و شتانه بکا، به لام نه یده زانی
 چۆن مرۆف بکاته با. سه یرکه، باکه ده یتوانی ئه و هه موو شته
 بکات! بیابانه که ی دروستکردوو، که شتی نووو مکردوو، ته وای
 دارستانه کانی پرکردوو ته وه و له و شارانه دا هه لیکردوو، که پرپوون
 له میوزیک و دهنگی سه یر. واده رده که وت هیچ سنووریکی نه بی،
 به لام ئیستا کورپک ده یگوت باکه ده توانی شتی تریش بکات.
 بو ی ده رکه وت بایه که له به خشینی ئه وه نزیکبووه ته وه، که
 داوایکردبوو، کورپه که گوتی، «ئه وه ئه و شته یه، که به خوشه ویستی
 ناوی ده به یت. کاتی خوشده ویستری، ده توانی له جیهاندا هه موو شتی
 بکه یت. کاتی خوشیاندده وی، پیویست ناکا بزانی چی پووده دات،
 چونکه هه موو شتی له ناخی خوتا پووده دات و ته نانه ت مرۆفیش

دەتوانى خۆى بگۆرئ بەبا . بەدلىيايىه وه ئەگەر بايه كه يارمەتى
بدات .»

باكه بەشكو بوو، بەلام ئىستا بەقسەكانى كۆرەكه چارس بووبوو .
تووندتر هەليكرد و لمى بيابانەكهى بەرزكردەوه . بەلام لەكۆتاييدا
بۆيدەركەوت، ئەگەر هەموو جيهانىش بېرئ، هيشتا نازانى چۆن
مروّف بگۆرئ بەبا . هيج شتىكى لەبارەى خوشەويستىيه وه نەدەزانى .
باكه شىتگىربوو بەوهى دانى بەسنوورەكانى خۆيدا نا، گوتى،
«لە گەشتەكاندا، زۆرينەى خەلكيم بينيووه باسى خوشەويستيان
كردوو و تەماشاي ئاسمانيان كردوو . پەنگە واباشترى داوا لەخۆر
بگەيت .»

كۆرەكه گوتى، «كەواتە هاوكارىيم بگە . ئەم ناوچەيه
بەگىژەلووكەيهكهى لمىنى بەهيز داپۆشه، تا خۆرەكه بشاردرىتەوه .
ئەوكاتە دەتوانم بەبئ چاوداخستن تەماشاي ئاسمان بگەم .»
باكه بەهەموو هيزى خۆى هەليكرد و ئاسمانى پىر لەلم كرد .
خۆرەكه وەك خەپلەيهكى ئالتوونى دەردەكەوت .

زەحمەتبوو لەسەربازگەكەوه شتى ببيندرئ . پياوانى بياباننشين
بەو بايه ئاشنابوون . بەو بايهيان دەگوت سايموم و لەزريانى دەريا
خراپتر بوو . ئەسپەكان كەوتنە حيله و تفەنگەكانيان پىپوون لەلم .
لە بەرزاييهكانەوه، يەكيك لەفەرماندەكان پووى بو سەرتىپەكه
وەرگىرا و گوتى، «پەنگە واباشتر بئ كۆتايى بەمە بهينين!»
بەزەحمەت كۆرەكهيان دەبينى . دەموچاويان بەپەرۆ شينهكان

داپۆشرابوو و ترس بەچاويانەوه دياربوو .
فەرماندەيهكى تر گوتى، «با بيوهستينين .»

سەرتىپەكه بەپىزەوه گوتى، «دەمەوى مەزنى ئەللا بينم .

دەمەوى بينم چۆن مروّف خۆى دەگۆرئ بەبا .»

بەلام تېببىنى ناوى ئەو دوو كەسەى كرد، كە ترسى خۇيان ئاشكرا كىردىبوو. ھەر كە بايەكە دەوہستا، لەكارەكانى خۇيان لايدەبردن، چونكە پياوانى پەسەنى بىباباننشىن ھەرگىز ناترسىن. كۆرەكە بەخۆرى گوت، «باكە پىي گوتم تو لەخۆشەويستى تىدەگەيت. ئەگەر بەخۆشەويستى ئاشنابى، دەبى شارەزاي پۆحى جىھانىش بى، چونكە لەخۆشەويستى دروستبووہ.»

خۆرەكە گوتى، «لەم شوينەوہ دەتوانم پۆحى جىھان بىنم. لەگەل پۆحمدادا دەدوئىت و پىكەوہ دەبىنە ھۆكارى گەشەكردنى پووہكەكان و پىگە بەمەرەكان دەدەين بگەرپىن بەدووى خۆراكدا. لىرەوہ - ھەرچەندە زۆر لەزەوويشەوہ دوورم - فىرى خۆشەويستى بووم. دەزانم گەر يەك تۆزىتر نىك بىمەوہ، ھەموو شتى دەمرىت و ئىدى پۆحى جىھان بوونى نامىنى. بەو شىوہەيش ئىمە بىر لەيەكتر دەكەينەوہ و يەكترمان خۆشەدەوئى، من ژيان و گەرمى پىدەبەخشم و ئەويش ھۆكارم بو ژيان دەداتى.»

كۆرەكە گوتى، «كەواتە دەزانى خۆشەويستى چىيە.»

«پۆحى جىھانىش دەناسم، چونكە لەم گەشتە بىكۆتايەى گەردووندا، ھەمىشە قسە لەگەل يەكدا دەكەين. پىم دەلى ھەتا ئىستا گەورەترىن كىشەى ئەوہيە، كە تەنيا كانزا و پووہكەكان لەوہ تىدەگەن ھەموو شتەكان يەكن. لەبەر ئەوہ پىويست ناكا ئاسن وەك مس بى، يان مس وەك ئاسن بى. ھەر شتە وەك ئافەرىدەيەكى بىھاوتتا كارى خۆى دەكات، ھەموو شتىكىش دەبووہ سەمفونىايەكى ئاشتى، ئەگەر ئەو دەستەى ھەموو ئەم شتانەى نووسىوہ، لەپىنجەم پۆژى ئافراندىدا بووہستابايە.»

خۆر بەردەوامبوو، «بەلام پۆژى شەشەمىش لەئارادابوو.»

كۆرەكە گوتى، «تو ژىرىت، چونكە لەدوورەوہ تېببىنى ھەموو

شته کان ده که یت . به لام نازانی خوشه ویستی چیه . ئە گەر پۆژی شه شه م نه بایه ، ئەوا مرۆف بوونی نه ده بوو؛ مس هر مس و قورقوشمیش هر قورقوشم ده بوو . راسته هه موو شتی چاره نووسی خۆی هه یه ، به لام پۆژی چاره نووسه که به دی دیت . بۆیه ده بی هر شتیکی خۆی بگۆرێ به شتیکی باشتەر ، که چاره نووسیکی نوێ بۆخۆی بنیات بنی ، هه تا پۆژیکی دی ، که پۆحی جیهان ده بیته تاکه شت .»

خۆره که بیرى له وه کرده وه و بریاریدا پوونتر بدره وشیته وه . بایه که ، که که یفی به گفتوگۆکه ده هات ، تووندتر هه لیکرد ، تا خۆره که نه توانی چاوی کورپه که کویر بکات .

کورپه که گوتی ، «هر له بهر ئەوه یه کیمیا بوونی هه یه . تا هه موو که سێ به دووی سامانی خۆیدا بگه رێ ، بیدۆزیته وه و چه زیکات له پیشتر باشتەر بژی . قورقوشم ده وری خۆی ده بینێ ، تا ئەو کاته ی جیهان پیویستی به قورقوشم نامینێ ؛ ئەوجا قورقوشم پێگه ده دات بکریته ئالتوون .

«کیمیاگه ره کان ئەو کاره ده که ن . ئەوان پیشانمان ده دن ، کاتی کۆشش ده که ین تا له خۆمان باشتەر بین ، هه موو شته کانی چوارده وریشمان له گه ل ئیمه دا باشتەر ده بن .»
خۆر له کورپه که ی پرسى ، «ئهی بۆچی گوتت من نازانم خوشه ویستی چیه ؟»

«چونکه خوشه ویستی شتیکی نییه وه ک بیابانه که جیگیر بی ، ئەوه ش نییه وه ک بایه که به جیهاندا بگه رێ . ئەوه ش نییه وه ک تو هه موو شتی له دووره وه ببینێ . خوشه ویستی ئەو هیزه یه ، که پۆحی جیهان به ره و پیش ده بات و ده یگۆرێ . کاتی پێی گه یشتم ، پیم وابوو پۆحی جیهان بیخه وش بی . به لام دواتر بۆم ده رکه وت ، که هر وه ک

شیوه‌کانی دیکه ئافریندراو، خاوه‌ن سۆز و جه‌نگی خو‌یه‌تی. ئه‌وه ئیمه‌ین، که خواردن به‌پۆحی جیهان ده‌ده‌ین، باشبوون و خراپبوونی ئه‌و جیهانه‌ش که تییدا ده‌ژین، پشتی به‌باشبوون و خراپبوونی ئیمه به‌ستوو. ئا له‌ویوه هی‌زی خو‌شه‌ویستی دیته ژورئ. چونکه کاتی عاشق ده‌بین، هه‌میشه هه‌ول ده‌ده‌ین له‌خۆمان باشتربین. «خۆر پرسی، «ئه‌ی چیت ده‌وی له‌من؟» کورپه‌که له‌وه‌لامدا گوتی، «ده‌مه‌وی یارمه‌تیم به‌یت خۆم بگۆرم به‌با.»

خۆر گوتی، «سروشت منی به‌ژیرترین ئافریندراوی گه‌ردوون داناوه، به‌لام نازانم چۆن بتگۆرم به‌با.» «ئه‌ی له‌کێ بپرسم؟»

خۆره‌که ماوه‌ی خوله‌کی بیرى کرده‌وه. باکه له‌نزیکه‌وه گو‌یی گرتبوو و چه‌زیده‌کرد به‌هه‌موو جیهان رابگه‌یه‌نی، که ژیری خۆریش سنوورداره. ناشتوانی مامه‌له له‌گه‌ل ئه‌م کورپه بکات، که به‌زمانی جیهان ده‌دوی.

خۆر گوتی، «له‌گه‌ل ئه‌و ده‌سته قسه بکه، که هه‌موو شتیکی نووسیوه.»

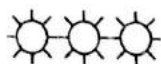
باکه به‌دلخۆشی هاواریکرد و له‌هه‌موو کاتیکی دیکه تووندتر هه‌لیکرد. چادره‌کان که‌وتن و ئاژه‌له‌کانیش له‌په‌شمه‌کانیان ئازادبوون. له‌لاپاله‌که‌دا، پیاوه‌کان یه‌کتریان گرتبوو، تا با نه‌یانبات.

کورپه‌که پووی بو ئه‌و ده‌سته وه‌رگی‌را، که هه‌موو شتیکی نووسیوه. له‌و کاته‌دا هه‌ستی کرد ته‌واوی گه‌ردوون بیده‌نگ بووه و بریاریدا قسه نه‌کات.

ته‌وژمیکی خو‌شه‌ویستی هاته‌ دلی و کورپه‌که ده‌ستی‌کرد به‌نزاکردن. نزیه‌ک بوو، که هه‌رگیز نه‌بیستبوو، چونکه نزیه‌کی

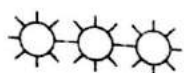
بئى وشە و تىكاكارى بوو. نزاكهى بۆ سوپاسكردىنى مه پره كانى نه بوو، له به رامبه ر دۆزىنه وهى پاوانىكى نويدا؛ بۆ ئه وهش نه بوو كورپه كه بتوانى كرستالى زياتر بفرۆشى؛ پارانه وهش نه بوو بۆ ئه وهى ئه و ژنهى بينىبووى به رده وام چاوه پى بكات. له بىده نگیه كه دا، كورپه كه تىگه ىشت كه بىابانه كه، باكه و خۆره كهش هه ولىانده دا له و هىمايانه تىبگه ن، كه دهسته كه نووسىونى، ده يانوىست دواى پارپه وى خۆيان بكه ون و له وه تىبگه ن، كه له سه ر تابلۆى زمروته كه نووسراوه . بينى پىشها ت له سه ر زه وى و له بۆشايىدا بۆبووه ته وه و له وهش ناچن، كه ده بيندرىن؛ بۆيده ركه وت نه بىابانه كه، نه باكه، نه خۆره كه و نه خه لكىش نازانن بۆچى دروستكراون. به لام دهسته كه هۆكارى هه موو ئه مانهى ده زانى، ته نىا ئه وىش ده يتوانى په رجوو بئافرئى، يان ده رىا بكا ته بىابان ... يان مرۆف بگۆرئ به با. چونكه ته نىا دهسته كه تىده گه ىشت، كه نه خشه يه كى گه و ره تر گه ردوونى بردووه ته خالىك، كه شه ش پۆژى ئافراندن كردوويه تيه كارى ناوازه .

كورپه كه گه ىشته ناو پۆحى جيهان و بينى كه ئه وىش به شىكه له پۆحى خودا. بينى كه پۆحى خودايش پۆحى خۆيه تى. خۆيشى ده يتوانى په رجوو بئافرئى.

ئو پۆژه سايموم به شىوه يه ك هه لىكرد، كه هه رگىز پىشتر وا هه لىنه كردبوو. بۆ ماوهى چه ندىن نه وهى دواتر، عه ره به كان ئه فسانهى ئه و كورپه يان ده گىرايه وه، كه خۆى گۆرپىبوو به با و له به ره نكارى به هىزترىن سه رتپى بىابانه كه دا، خه رىكبوو سه ربا زگه يه ك كاو ل بكات. كاتى سايموم وهستا، هه موويان ته ماشاى شوئى كورپه كه يان

ده کرد. به لام ئیدی لهوئ نه مابوو؛ له به شیکی دوری سه ربازگه که و به تهنیشت سه ربازیکی به لم داپوشراوه وه بوو. پیاوه کان له جادووه که ی ترسابوون. به لام دوو که س ده خنین: کیمیاهر که، چونکه شاگردیکی بیخه وشی بوخوی دوزیبوو وه، سه رتیپه که ش، چونکه شاگرده که له شکوی خودا تیگه یشتبوو. پوژی دواتر، سه رتیپه که مالئاوایی له کورپه که و کیمیاهر که کرد و کومه لیک خه لکی له گه لدا ناردن، تا ئه و کاته ی خویمان ده یانه وئ یاوه ریبیان بکه ن.

ته وای پوژه که پویشتن. له کو تایی پاشنیوه پوکه دا گه یشتنه په رستگایه کی قبتی. کیمیاهر که له سه ر ئه سپه که ی دابه زی و به کومه له که ی گوت بگه پینه وه بو سه ربازگه که. کیمیاهر که گوتی، «ئیتیر لییره وه به تهنیا ده بی. تهنیا سی کاتزمیر له هه ره مه کانه وه دوریت.»

کورپه که گوتی، «سو پاس. تو زمانی جیهانت فیرکردم.» «ته نیا یارمه تی باشکردنی ئه وه م دا، که خوت ده تزانی.» کیمیاهر که له ده رگای په رستگاکه ی دا. ره به نیکی به رگ ره ش هاته ده ره وه. چند خوله کی به قبتی قسه یانکرد و کیمیاهر که ش داوای له کورپه که کرد بچیته ژووری.

کیمیاهر که به بزه وه گوتی، «داوام لییکرد ریگه م بدات ماوه یه ک چیشخانه که به کار به ییم.»

چوونه چیشخانه که ی پشتی په رستگاکه وه. کیمیاهر که ناگره که ی داگیرساند، ره به نه که ش هه ندیک قورقوشمی بو هینا،

پاشان کیمیاگه ره که خستییه ناو مه نجه لیکي ئاسنه وه . کاتی قورقوشمه که شل بووه وه ، کیمیاگه ره که هیلکه زرده سهیره که ی له جانتا که ی دهره یئا . ته له زمیکی موئاسای له هیلکه که کرده وه ، له هه ندیک مؤمیه وه ی پیچا و خستییه ناو ئه و مه نجه له ی قورقوشمه که ی تیا تو ابووه وه .

رهنگی تیکه له که سوور هه لگه را ، ته قریبه ن سووریکی خوینین بوو . کیمیاگه ره که مه نجه له که ی له سه ر ئاگره که لابرده و داینا تا سارد بیته وه . له و کاته دا له گه ل ره به نه که باسی جهنگی هۆزه کانیا ن ده کرد .

به ره به نه که ی گوت ، «وابزانم زۆر ده خایه نی .»
 ره به نه که چارپس بوو . کاروانه کان بو ماوه یک له غیزا لایندابوو و چاوه پروانی کوتایی جهنگه کان بوون . گوتی ، «به لام ویستی خودا ده گاته جی .»

کیمیاگه ره که له وه لامدا گوتی ، «پراسته .»
 کاتی مه نجه له که سارد بووه وه ، ره به نه که و کوره که به سه رسوپماوی ته ماشایانکرد . قورقوشمه که شیوه ی مه نجه له که ی وه رگرتبوو و وشک بوو بووه وه ، به لام ئیدی قورقوشم نه بوو . ئالتوون بوو .

کوره که گوتی ، «ئایا پۆژیک فییری ئه وه ده بیم؟»
 کیمیاگه ره که له وه لامدا گوتی ، «ئه مه چاره نووسی منه ، نه ک هی تو . به لام ویستم نیشان تیبدم شته که مه حال نییه .»
 گه پانه وه بو ده روزه کانی په رستگا که . له ویدا کیمیاگه ره که خه پله که ی کرد به چوار به شه وه .

پارچه یه کی بو ره به نه که راگرت و گوتی ، «ئه مه بو تو ، بو به خشنده بیت به رامبه ر حاجییه کان .»
 ره به نه که له وه لامدا گوتی ، «به لام ئه مه زۆر له وه زیاتره .»

«جاریکی تر وامه لئی. رهنگه ژیان گوئی لیبئی و جاری داهاتوو که مترت پیببه خشی.»

کیمیاگهره که پروی بو کوره که وهرگیرا. «ئهمه یان بو تو. له جیی ئه وهی به سه رتیپه که ت به خشی.»

خه ریکبوو کوره که بلئی زور له وه زیاتره، که به ژهنه پالله کهی به خشیبوو. به لام بیده نگ بوو، چونکه گوئی لیبوو کیمیاگهره که چی به ره به نه که گوت.

کیمیاگهره که به شیکی هه لگرت و گوتی، «ئهمه ش بو من. چونکه ده بی بگه پریمه وه بو ناو بیابانه که، ئه و شوینهی جهنگی هوزه کانی تیایه.»

چواره م به شی بو ره به نه که راگرت.

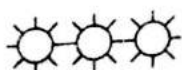
«ئهمه ش بو کوره که. گهر پوژئی له پوژان پیویستی پیی بوو، بیده ری.»

کوره که گوتی، «به لام من ده پوم بو سامانه که م ده گه پریم.»

کیمیاگهره که گوتی، «منیش دلنیام له وهی دهیدوزیته وه.»

«ئهی ئهمه بو؟»

«چونکه دوو جارن پاره پاشه که وتکراوه که ت له ده ستداوه. جاریک به بونهی دزیکه وه و جاریکیش به بونهی فه رمانده که وه. من عه ره بیکی پیری برپا پووچم، برپاش به هه موو په نده کان ده که م. یه کییک له په نده کانمان ده لئی، شتییک که جاریک پوویدا، ئیدی پووناداته وه. به لام گهر دوو جارن پوویدا، به دلنیا ییه وه سیباره ش ده بیته وه.» پاشان سواری ئه سپه کانیا ن بوون.

کیمیا گهره که گوتی، «ده مه وی چیرۆکیکت له باره ی خه ونه وه بۆ بگێرمه وه.»

کورپه که ئه سپه که ی نزیکت رکرده وه .

«له سه رده می پۆمانی کۆندا، کاتی ئیمپراتۆر تیبریوس، پیاویکی باش هه بوو و خاوه نی دوو کورپ بوو. یه کیکیان له خزمه تی سه ربازییدا بوو و بۆ دوورترین هه ریمه کانی ئیمپراتۆره که نێردرابوو. کورپه که ی تریانی شاعیربوو و ته واوی پۆمای به دیره جوانه کانی کامه ران کردبوو.

«شه ویکیان باوکی خه ونی بینی. فریشته یه ک ده رکه وتبوو و پئی گوتبوو وشه کانی یه کیک له کورپه کانی به ناوبانگ ده بن و نه وه کانی دواتر له به ریده که ن و ده یلینه وه. باوکه که به گریانه وه له خه و پاما، چونکه ژیان به خشنده بوو و شتیکی بۆ ده رخستبوو، که هه موو باوکی شانازی پێوه ده کات.

«له پاش ماوه یه کی کورت، کاتی باوکه که ده یویست مندالیک پزگار بکات، گالیسکه یه کی دووچه رخه لییدا و مرد. چونکه ته واوی ژیانی به ریگه یه کی راست و عه داله ت گوزه راندبوو، راسته وخۆ پۆیشت بۆ به هه شت و له وی چاوی به و فریشته یه که وت، که له خه ونیدا بینیبوی.»

«فریشته که پئی گوت، هه میشه پیاویکی باش بوویت. به خۆشه ویستی ژیانته گوزه راندوو و به شکۆوه مردی. ئیستا ده توانم هه ر ئاره زوویه کت هه یه بۆت جیبه جی بکه م.»

«پیاوه که گوتی، ژیان بۆ من باش بوو. کاتی هاتیه خه ونم، پیم وابوو خه لاتی هه موو په نجه کانم کرابم، چونکه گوتت شیعه ره کانی کورپه که م بۆ ماوه ی چه ندین نه وه ده میننه وه. هیچ شتیکم بۆ خۆم ناوی. به لام هه موو باوکی شانازی به ناوبانگی کورپه که یه وه ده کات.

دهمه وئ له داهاتوويه کی دووردا گویم له وشه کانی کوره که م بی .
 «فریشته که دهستی له شانی پیاوه که دا و هه ردووکیان پویشته
 داهاتووه وه . له ناو کوپوونه وه یه کی جه نجالدا بوون، هه زاران خه لکی
 لیبوو و به زمانیکی سهیر ده دوان .

«پیاوه که له خویشیدا گریا .

«به گوئی فریشته که دا گوتی، 'ده مزانی شیعره کانی کوره که م
 نه مرن . تکایه ده توانی پیم بلئی ئه و خه لکه کام له شیعره کانی
 کوره که م ده خویننه وه؟'

«فریشته که له پیاوه که نزیک بووه وه و به نیانی یارمه تیدا بچیته
 سهر کورسییه کی ئه و نزیکانه دابنیشی .

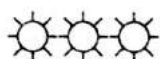
«فریشته که گوتی، 'دیره کانی کوره شاعیره که ت له پومادا زور
 به ناوبانگ بوون، هه موو که سی حه زی پییده کرد . به لام کاتی پژی می
 تیبریوس کوتایی هات، شیعره کانی له یاد کران . ئه و وشانه ی ئیستا
 گویت لییه، هی ئه و کوره تن، که له خزمه تی سه ربازیدا بوو .
 «پیاوه که به سه رسورماوی ته ماشای فریشته که ی کرد .

«کوره که ت له شوینیکی دوور خزمه تیکرد و بووه فه رمانده . که سیکی
 چاک و عه داله ت بوو . پاشنیوه پویه ک، یه کییک له خزمه تکاره کانی
 نه خویشکه وت و واده رده که وت بمری . کوره که ت باسی پابییه کی بو
 کرابوو، که دهیتوانی نه خویشی چاکبکاته وه، ئه و جا سی پوژان ئه سپ
 سواری کرد تا به دوویدا بگه ری . له پیگه بویده رکه وت ئه و پیاوه
 به دوویدا ویله، کوری خودایه . خه لکانی دیکه ی بینی، که ئه و
 چاکیکردبوونه وه و باسی شاره زایی ئه و پیاوه بو کوره که ت ده کرا .
 سه ره پای ئه وه ی ئه و فه رمانده یه کی پومانییش بوو، به لام چوو
 سه ر باوه ری ئه وان . له پاش ماوه یه کی کورت، گه یشته شوینیک، که
 ئه و پیاوه ی به دوویدا ده گه را، سه ردانیده کرد .

«پیی گوت یه کییک له خزمه تکاره کانت نه خو شه و پابییه که ش خوئی ناماده کرد له گه لیدا بروت بۆ ماله که ی. به لام فه مانده که پیاویکی باوه پداربوو و به ته ماشا کردنی چاوه کانی پابییه که، ده یزانی له حزوری کوپی خودادایه.

«فریشته که به پیاو که ی گوت، کوره که ت ئه م وشانه ی گوت. ئه مانه ئه و وشانه ن، که له ویادا به پابییه که ی گوت و هه رگیز له یاد نه کران: «خودایا، من هینده به نرخ نیم تا بیته ژیر بنمیچی خانوو که م. ته نیا وشه یه ک بللی و خزمه تکاره که م چاکده بیته وه.»»
 کیمیاگه ره که گوتی، «گرنگ نییه له هه رکوییه کی، هه موو که سیکی سه ر زه وی پۆلیکی گرنگ له میژووی جیهاندا ده بیننی. زۆر به ئاساییش که سه که خوئی ئه وه نازانی.»

کوره که خنی. هه رگیز پیی وانه بوو پرسیار له باره ی ژیا نه وه هینده بۆ شوانیک گرنگ بی.
 کیمیاگه ره که گوتی، «مالئاوا.»
 کوره که ش گوتی، «مالئاوا.»

کوره که بۆ ماوه ی چند کاتژمیریک به ناو بیابانه که دا پویشت و به باشی گوئی بۆ دللی گرتبوو. ئه وه دللیبوو که پیی ده گوت سامانه که ی له کوئی شاردراره ته وه.
 کیمیاگه ره که پیی گوتبوو، «سامانه که ت له هه رکوی بی، دللیشت له و شوینه ده بی.»

به لام دللی باسی شتی تری ده کرد. به سه ره رزی چیرۆکی ئه و شوانه ی ده گتیرایه وه، که میگه له که ی به جی هیشتبوو و دوا ی خه ونه

دووباره که ی که وتبوو. باسی چاره نووس و ئەو هه موو مروّفه ی بو کرد، که به دووی زهوی دور و ئافره تی جواندا گه رابوون، به بیروکه پیشینه له سه ره کانیا ن به ره نگاری خه لکی ئەو ده مه یان کردبوو. باسی گه شت و دۆزینه وه ی کتیب و گۆرپانکاری ده کرد.

کاتی ده یویست به سه ر گرده بایه کی تردا هه لبزنیّت، دلّی چرپاندی، «وریای ئەو شوینه به، که ده تخاته گریان. من و سامانه که شت له وین.»

کورپه که به هیواشی به گرده باکه دا سه رکه وت. هه یقیکی پر، به ئاسمانه پر له ئەستیره که وه هه لواسرابوو: مانگیک به سه ر به جی هیشتنی میرگه که دا تیپه ریبوو. پووناکی هه یقه که سیبه ری به ناو گرده باکاندا دروستده کرد و شیوه ی ده ریایه کی شه پۆلوی ده خو لقاند؛ ئەو پۆژه ی به بیری کورپه که خسته وه، که له بیابانه که دا ئەسه په که که وتبووه سه ر پاشکۆی و کیمیاگه ره که ی ناسی. هه یقه که ش که وته قوولایی بیدهنگی بیابانه که و گه رانی پیاویک به دووی سامانه که یدا. کاتی گه یشته سه ر گرده باکه، خه ریکبوو دلّی له سینه ی بینه ده ره وه. تیشکی هه یقه که و پووناکی بیابانه که، هه په مه مه زن و سامناکه کانی میسر ده رکه وتن.

کورپه که که وته سه ر ئەژنۆکانی و گریا. سوپاسی خودای کرد، که وای لیکردبوو دوا ی چاره نووسی خو ی بکه وئی، که رابه ریکردبوو تا پاشایه ک، بازرگانیک، پیاویکی ئینگلیز و کیمیاگه ریک ببینی. له سه روو هه موو ئەو شتانه شه وه، بو ناسینی ئەو ئافره ته بیاباننشینه ی پی گوتبوو خو شه ویستی مروّف له خه ونه که ی دوورناخاته وه.

ئه گه ر بیویستبا، ئیستا ده یتوانی بگه ریته وه بو میرگه که، بچینه وه بۆلای فاتیمه و وه ک شوانیکی ئاسایی ژیا ن بگوزه ریئی. له پاش هه موو شتیکیش، کیمیاگه ره که هه ر له بیابانه که ده ژیا، گه رچی له زمانی

جیهانیش تیده گه یشت و ده شیتوانی قورقوشم بگورپی به نالتوون . پیویستی نه ده کرد زانست و هونه ره که ی پیشانی هیچ که سیک بدات . کوره که به خوی گوت، که له ریگه ی به دیهینانی خه ونه که یدا، هه موو ئه و شتانه فیرووه که پیویستی بووه و ئه زمونی هه موو ئه و شتانه ی کردووه، که رهنگه خه ونی پیانیه وه بینیبی .

به لام ئیستا، له ساتی دوزینه وه ی سامانه که یدا، به بییری خوی هیئایه وه، که هیچ پرژه یه که هتا گه یشتن به ئامانجه که ی ته واو نابی . کوره که ته ماشای چوارده وری کرد و بینی قالونچه یه کی رهش به ناو له که دا روده چپته خواری . کاتی له بیابانه که بوو، بیستبووی که له میسر، قالونچه ی رهش هیمای خودایه .

پیشهاتیکی ترا کوره که دهستی به هه لکه ندنی گرده باکه کرد . کاتی خه ریکبوو، ئه وه ی بیرکه وته وه، که جاریک کریستال فروشه که ی گوتبووی: که گویا هه موو که سی ده توانی له حه وشه ی ماله که یدا هه ره میک دروست بکات . ئیستا کوره که بویده رکه وت، ئه گه ره له باقی ژیانیشتا به رد له سه ره به رد دابینی، ناتوانی دروستی بکه یت .

به دریزی شه و کوره که ئه و شوینه ی هه لکه ند، که هه لیبژاردبوو، به لام هیچی نه دوزیه وه . ههستی به زه حمه تی ئه و سه دانه ده کرد، که هه ره مه کانی تیدا دروستکراون . به لام نه وه ستا . له سه ره لکه ندن به رده وامبوو و له گه ل ئه و بایه دا ده جه نگا، که زوو زوو چاله که ی پرده کرده وه . دهسته کانی سوابوون و شه که ت بووبوو، به لام گوئی له دلی ده گرت . پیی گوتبوو ئه و شوینه هه لکه نی، که فرمیسه که کانی لیده پرژینه خواری .

کاتی خه ریکی هه لکه ندی ئه و به رده بوو، که هاتبووه به ره دهستی، گوئی له دهنگی پیبوو . چند شکلیک لیی نزیکبوونه وه . پشتیان له پووناکی هه یف بوو، به و شیوه یه ش کوره که نه چاویان

و نه پروخساریانی نه ده بینى .
 یه کیک له شکله کان پرسى، «لیره چى ده که ی؟»
 چونکه ترسابوو، کورپه که وه لامى نه دایه وه . شوینی سامانه که ی
 دوزیبوو وه و ده ترسا شتیک پروبدات .
 شکلیکی تریان گوتى، «ئیمه په نابهرى جهنگى هوزه کانین و
 پیوستمان به پاره یه . چیت لیره دا شار دووه ته وه؟»
 کورپه که له وه لامدا گوتى، «هیچ ناشارمه وه .»
 به لام یه کیکیان کورپه که ی گرت و هه لیدایه دهره وه ی چاله که .
 یه کیکی تریان که جانتای کورپه که ده گه پرا، پارچه ئالتوونه که ی
 دوزیبه وه .

گوتى، «ئالتوونى تیا یه .»
 هه یف به پرووى ئه و عه ره به دا دره وشایه وه، که کورپه که ی گرتبورو،
 له چاوه کانیدا مهرگى به دیده کرد .
 «به دلنیا ییه وه ئالتوونى زیاترى له زه وییه که دا شار دووه ته وه .»
 ریگه یاندا کورپه که له سه ر هه لکه نندن به رده وام بى، به لام هیچی
 نه دوزیبه وه . له گه ل خوره ه لاتندا، ده ستیان کرد به لیدانى کورپه که .
 برینداربوو و خوینی لیده چوړا، جله کانى دپان و هه ستیده کرد مهرگ
 لى نزیکبووه ته وه .

کیمیاگه ره که گوتبووى، «پاره سوودى چیه گه ر بمرى؟ هه همیشه
 پاره ناتوانى ژيانى مروّف پزگار بکات.» له کوّتا ییدا کورپه که قیزاندى،
 «بو سامان ده گه پیم!» گه رچى ده مى خوینی لیده هات و ئاوسابوو،
 به لام به هیرشبه ره کانى گوت، که دوو جار ان خه ونى به سامانىکی
 شاراوه ی نزیک هه ره مه کانى میسرپه وه بینوووه .

ئه و پیاوه ی له رابه رى کوّمه له که ده چوو، پى گوتن: «لینگه پین .
 هیچی تری پینییه . ئه لبه ته ئه م ئالتوونه شى دزیوووه .»

کورپه که که و ته سهر لمه که و خه ریکبوو له هوش خوی ده چوو.
 رابه ره که کورپه که ی راوله شاند و گوتی، «ئیمه ده پوین.»
 به لام بهر له وهی بروات، گه رایه وه بۆلای کورپه که و گوتی، «تۆ
 نامریت. به لکو ده ژیت و فیرده بی، که نابئی مروف هینده گه مره
 بی. دوو سال پیش ئیستا، ریک له م شوینه دا منیش خه ونیکی
 دووباره م بینی. له خه ونمدا داوام لیکرا برۆم بۆ کیلگه کانی ئیسپانیا
 و بۆ ئه و کلپسه پوخواوه بگه رپیم، که شوان و مه رپه کانیاں شه وی
 تیدا ده که نه وه. گویا له وی دارچناریک له ژووری که لوپه له پیروزه کان
 هه یه، پیم گوترا ئه گه ر نزیک ره گه کانی ئه و دار چناره هه لکه نم،
 سامانیکی شاراوه ده دۆزمه وه. به لام هینده گه مره نیم بیابانیکی
 ته واو له پیناوه خه ونیکی دووباره دا بپریم.»
 ئه و جا له بهر چاو ونبوون.

کورپه که به جه سته ی له رزیوه وه هه ستایه سهر پیکانی و جاریکی
 تر ته ماشای هه رمه کانی کرد. واده رده که وت پیکه نن، ئه ویش
 له گه لیان پیکه نی، له خو شیدا دلای خه ریکبوو ئاگری ده گرت.
 چونکه ئیستا ده یزانی سامانه که ی له کوپیه .

کوتاپی

له گهل هاتنى شه ودا، كورپه كه گه يشته كلّيسه چولّه كه . هيشتا دار
چناره كه له ژوردي كه لوپه له پيروزه كاندا بوو، هيشتاش نه ستيره كان
له بنميچه نيمچه پوخواوه كه وه ده بيندران . نه و كاته ي بيركه و ته وه،
كه له گهل مه رپه كانيدا له وي بوو بوو؛ نه و شه وه ي پيشووي هيمنبوو
... به لام نه گهر نه و خه ونه ي تيا نه بايه، كه بينبووي .

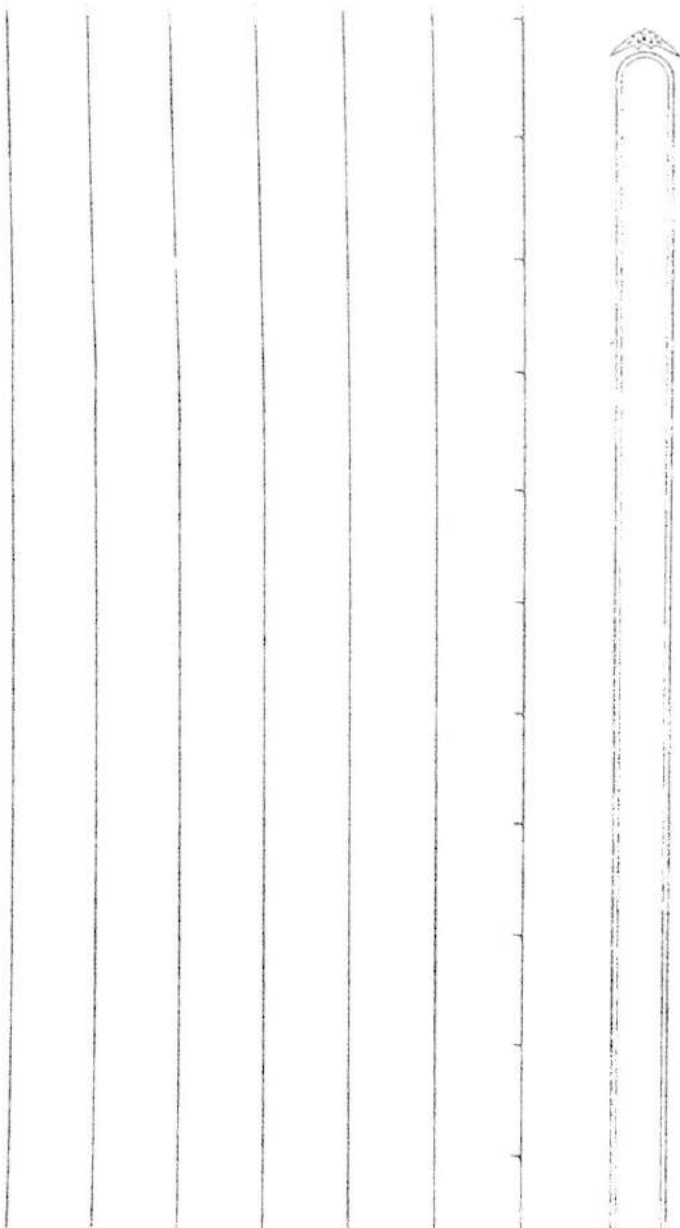
نه مجاره ميگه له كه ي نه هيئابوو، به لكو خا كه نازيكي پيبوو .
دانيشت و ماوه يه كي دريژ ته ماشاي ناسماني كرد . نه و جا بتله
شه رابيكي له كوله پشته كه ي دهره يئا و كه ميكي ليخوارده وه . نه و
شه وه ي بيركه و ته وه، كه له گهل كيمايا گهره كه له بيا بانه كه بوون،
پيكه وه شه رابيان خوارد بوو وه و ته ماشاي نه ستيره كانيان كرد بوو .
بيري له وه موو رپگه يه كرده وه، كه گه شتي پيياندا كرد بوو و سه ري
له و رپگه سه يره سورما بوو، كه خودا بو دوزينه وي سامانه كه ي
بو يه لبرارد بوو . نه گهر بر واي به خه ونه دووباره كه ي نه كردبا، نه و
چاوي به ژنه قهره جه كه، پاشا كه، دزه كه، يان ... به خوي گوت،
«نه و يان خسته يه كي دريژه . به لام پيشهاته كان له ناو راپه وه كه دا
نوسر ابوونه وه و نه مده تواني هله ي تي دا بكه م .»

خه وي ليكه وت، كاتيكيش به ئاگا هات، خور له به رزايي ناسماندا
بوو . لاي قه دي چناره كه وه ده ستي به هله كه ندني زه وييه كه كرد .
كورپه كه به رووي ناسماندا قيژاندي، «نه ي جادوو گه ري پير،
خوت هه موو چيرو كه كه ت ده زاني . ته نانه ت كه ميك نالتوونيشت

له پهرستگاگه بو به جئ هيشتم، تا بتوانم بگه پيمه وه بو ئهم
 كليسه يه . ره به نه كه پيگه ني كاتئ بيني به فرميسكه وه گه راومه ته وه .
 باشه نه يده تواني پيم بلئي ؟
 له ناو باكه دا گوئي له دهنگيگبوو گوتي، «نه خير. گهر پيم
 بگوتبايت، هه ره مه كانت نه ده بيني . جوان بوون، وانبيه ؟»
 كورپه كه خني و له سهر هه لكه ندن به رده وامبوو . له پاش نيو
 كاتزمير، خاكه نازه كه ي بهر شتيكي رهق كهوت . له پاش كاتزميري،
 يهك سینه بهند پاره ي ئالتووني ئيسپاني له به رده مدا بوو . هه روه ها
 به ردي به نرخيشي تيابوو، ده مامكي ئالتوون، كه به چهرمي سوور
 و سپي رازيندرا بوونه وه، په يكه ري له زمروت و گه وه هر دروستكراویش
 له ناوياندا هه بوو . ئه مه ئه نجامي داگيركاري ولا تيكي له بيركراوه،
 يه كيگ له ئيسپانيه گه شتيا ره كانيش نه يتوانيو وه به منداله كاني بلئي،
 كه ئه و سامانه ي بو به جئ هيشتوون .
 كورپه كه ئوريم و توميمي له جانتا كه ي ده ره يئا . ته نيا يه كجار
 ئه و به رده نه ي به كارهيئا بوو، به يانبيه ك، كه له ناو بازارپه كه دا بووبوو .
 هه ميشه ژيان و پاره وه كه ي پيشهاتي ته واويان پيشان داوه .
 ئوريم و توميمي له سینه به نده كه دا جيگيركرد . ئيستا ئه وانيش
 به شيك بوون له سامانه كه ي، چونكه يادخه ره وه ي پاشايه كي پير
 بوون، كه هه رگيز جاريكي تر چاوي پيي نه ده كه وته وه .
 كورپه كه له بيري خويدا گوتي، پاسته؛ ژيان به خشنده يه له گه ل
 ئه و كه سانه دا، كه دواي چاره نووسي خويان ده كه ون . ئه و جا بيري
 كه وته وه، كه ده بي له سهر به لئنه كه ي خوي بروت بو تاريغه و
 له ده يا يه كي سامانه كه ي بدات به ژنه قه ره جه كه . له بيري خويدا
 گوتي، «به راستي قه ره جه كان زرنگن .» په نگه هه ر له بهر ئه وه بي،
 كه زور گه شت به جيهاندا ده كه ن .

با هه لیکرده وه . بای مه شرق بوو، ئەو بایه ی له ئە فەر یقاوه ده هات .
نه بۆنی بیابانه که و نه بۆنی داگیرکاره مووریشه کانی له گه ل خۆی
نه ده هیئا . له جیی ئە وه، ماچ و بۆنیکی بۆ هیئا، که به باشی پیی
ئاشنابوو - ماچیک، که زۆر له دووره وه هاتبوو، هیواش هیواش، تا
له سه ر لیوه کانی نیشته وه ته وه .

کورپه که بزهی کرد . ئە وه یه که مجاربوو فاتیمه ماچی بۆ بنیڕی .
گوتی، «ئە وه هاتم، فاتیمه .»

کتیبه چاپکراوهکانی ئەندیشه

ناوی وەرگیر	ناوی نووسەر	ناوی کتیب	ز
	حه‌مید عه‌زیز	بنه‌ره‌ته‌کانی فه‌لسه‌فه	١
	فه‌ره‌اد پیربال	کورد له‌دیدى رۆژه‌ه‌لاتناسه‌کانه‌وه (٢ج)	٢
	فه‌ره‌اد پیربال	رێبازه‌ نه‌ده‌بیه‌کان (٢ج)	٣
	چه‌بار چه‌مال غه‌ریب	نه‌ته‌وه‌ی زێرا به‌کان	٤
	چه‌عفه‌ر عه‌لی	ناسیۆنالیزم و ناسیۆنالیزمی کوردی (٢ج)	٥
	چه‌عفه‌ر عه‌لی	سۆفیزم و کاربگه‌ری له‌سه‌ر بزووتنه‌وه‌ی رزگاری خوازی...	٦
	ئه‌حمه‌دی مه‌لا	مه‌حوی له‌نیوان زاھیرییه‌ت و باتینییه‌ت و... (٢ج)	٧
ئازاد به‌ر	ئۆشو	نه‌هینییه‌کانی ژیان	٨
حوسه‌ین	ستیفن هه‌ووکینگ	کورتیله‌یه‌ک له‌ میژووی کات	٩
هه‌یوا	لیونارد ملو‌دیو	کۆشک	١٠
عه‌تا	فرانتس کافکا	فه‌صلول مه‌قال	١١
مه‌ریوان	ئیبین روشد		